

S o s y a l i z m İ ç i n

+ +

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/13 • 6 Nisan 2007 • 50 YKr

**Emperyalist saldırganlığa ve savaşa,
Sömürüye, sosyal yıkıma ve talana,
Faşizme, şovenizme ve ırkçılığa,
Devlet terörüne ve kirli savaşa karşı,**

CMYK

+ +

İÇİNDEKİLER

Şovenist kudurganlığa karşı	
Kürt halkıyla omuz omuza!.....	3
Sendikal ihanet Türk şovenizminin hizmetinde!	4
Ordu-hükümet çatışması sertleşirken düzenin ipliği de pazara çıkıyor!	5
14 Nisan mitingi sadece cumhurbaşkanlığı için mi?	6
Sömürü ve soygun bütçesine karşı kamu emekçileri 14 Aralık'ta iş bırakıyor... "Bölge gücü" olma hevesleri başka bahara	7
Sermayenin işçi sınıfı içindeki temsilcileri 1 Mayıs'ı bölmek için harekete geçti!	8
1 Mayıs çalışmalarından... ..	9-10
1 Mayıs 2007'yi kaybetmek herşeyi kaybetmek gibidir!.. ..	11
DİSK/Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir ile 1 Mayıs üzerine konuştuk.....	12
Tekstilde ihanet sözleşmesine geçit vermeyelim!	13
"Büyüyen ekonomi" canımız ve kanımız üzerinde yükseliyor!.....	14
Eğitim-Sen bölge mitingleri.....	15
NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü (<i>Orta sayfa</i>)	16-17
Gençlik 1 Mayıs'ta alanlara!	18
Gençlik hareketinden	19
İşçi-emekçi hareketinden.....	20
Türk ordusu bir kez daha Afganistan'daki işgal güçlerinin komutasını üstlendi! ..	21
Siyonistlerin derdi barış değil yeni toprak ilhakları!	22
Dünyadan	23
GOP'ta cezalandırma!	24
Liselilerin Sesi'ndedn.	25
Bültenlerden	26-27
Ömer, Ramazan, Erdoğan ve Mehmet'in hikayesi	28-29
13-14 Nisan'da gerçekleşecek "GATS, AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?" sempozyumuna çağrı!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/14 ● 13 Nisan 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

İşçi sınıfının uluslararası birlik dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Ve Türkiye işçi sınıfı, bir 1 Mayıs'a daha sendikal ihanetin gölgesinde hazırlanmakta.

Kanlı 1 Mayıs'ın 30. yılında, bu kontrgerilla katliamından hesap sorulması talebiyle, 30 yıldır işçi sınıfına yasaklanmış olan Taksim Meydanı'na çıkılacak.

Ancak Türk-İş ve Hak-İş, bu aynı günlerde sınıfı bir kez daha arkadan hançerlemekle meşguller. Bu konfederasyonların başına çöreklenmiş durumdaki ihanet şebekeleri, sadece yollarını ayırmak suretiyle sınıf güçlerini bölmeye çalışmakla yetinmiyor, işçi düşmanı sermayenin kanlı düzenine daha yukarıdan da hizmet verebilmek için yarışıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler hak ve özgürlük talepleriyle düzene karşı mücadele hazırlığını sürdürürken, Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri Türk milliyetçiliğinin, ırkçı-şoven kudurganlığın hizmetine koşuyor, Kürt düşmanlığında tüm diğer gericilik odaklarıyla yarışa giriyorlar.

Üyelerinin yarıya yakını Kürt olan sendikaların tepesini tutmuş bu hainler, acaba, bu cüreti nereden almaktadır. İhanetlerini nasıl bu derece açığa vurabilmektedir?..

Tarihi boyunca, sınıfa karşı sermaye düzeni ve devletiyle işbirliği yapmış, dahası, bizzat devlet tarafından kurulmuş Türk-İş ve muadili Hak-İş, sırtını devlete dayamış olmanın ötesinde, temsil ettikleri sendikalar ve onlara üye işçiler tarafından 'serbest' bırakılmanın rahatlığıyla davranıyor. Kendilerinden bir hesap soran bulunmuyor. Hesapların kongrelerde sorulduğu 'demokratik' bir yapılanmadan yoksunluğun huzuruyla, ihanet üstüne ihanet yaşıyorlar.

Artık iş sendika ağalığını da, bilinen kapsamıyla sınıfı ihanetini de aşmıştır. Şovenizm kampında uluma korosuna katılmak, sermaye sınıfı ve devletin hizmetine açıktan soyunmaktır. İşçi sınıfının karşısında açıktan cephe almak, sınıf savaşımına düşman saflarda katılmaktır.

Bu hainlerin bundan böyle göreceği muamele de bu durumlarına uygun olmalıdır.

Türkiye işçi sınıfı, 1 Mayıs alanlarında, taleplerinin yanısıra, sendikal ihanetten hesap sorma istek ve iradesini yüksek sesle dillendirebilmelidir. Bu, tıpkı 15-16 Haziran'da olduğu gibi, konfederasyon ayrımı

gözetmeksizin, her sendikadan işçinin taban iradesiyle birleşmesi ve 1 Mayıs alanında buluşmasını gerektiriyor. Bu buluşma sadece işyerleri bazında değil, farklı konfederasyonlara bağlı sendikalar bazında da gerçekleşebilmeli, ihanetin hesabı örgüt içinde ve örgütlü biçimde de sorulabilmelidir.

1 Mayıs çalışmalarının, bir yanı sıra da bu hesaplaşmaya yaraması, önünü açması ve cesaret vermesi gerekir.

1 Mayıs'ta Taksim'e çağrısının, kuşkusuz, örgütlü örgütsüz tüm fabrika ve işletmelere ulaştırılmaya çalışılması gerekiyor. Ancak bu amaca hizmet etmesi açısından öncelikle Türk-İş ve Hak-İş'in örgütlü olduğu fabrika ve işletmelere ulaşılmalı, öncelik bu ihanet şebekelerinin dağıtılabilmesi için tabanın ayağa kaldırılmasına verilmelidir.

Parti
değerlendirmeleri-1

Parti
değerlendirmeleri-2

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Burjuva gericiliği Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımıyor...

Şovenist kudurganlığa karşı Kürt halkıyla omuz omuza!

Türk devletinin Musul-Kerkük “ağrısı” Irak’ın işgali ve parçalanmaya doğru gidişi üzerine yeniden depresmiş bulunuyor. Uşaklığını yaptığı emperyalist işgal kuvvetleriyle paylaşım üzerine bir pazarlık şansı da bulunmadığından, durmaksızın Irak’ın yerel yönetimlerini, özellikle de Kürt yönetimini taciz ediyor. Bu taciz, bir süredir de yapılacak referandum nedeniyle Kerkük üzerinden yoğunlaştırılmış durumda. Bir yandan tarihi emelleri açığa vuran bu tacizler, diğer yandan Kürtler’in devletleşme girişimlerine yönelik tepkisel ve aşağılayıcı açıklamalar, sonunda Kürt yöneticilerin de tepki göstermelerine yol açtı. Kuzey Irak’taki bölgesel Kürt yönetimi lideri Mesud Barzani, “Eğer Türkiye Kerkük’e müdahale ederse, biz de Diyarbakır ve Türkiye’deki diğer kentlerle ilgili işlere müdahale ederiz” içerikli bir açıklama yaptı.

Barzani’nin bu açıklaması, Türk egemenler cephesinde ortak bir kin ve nefret kuma vesilesi yapıldı. Hükümetinden ordusuna devlet katlarından ve faşistinden “sosyal-demokrat”ına düzen partilerinden ardardına açıklamalar birbirini izlemeye başladı. İçeriği hemen tümüyle aynı olan bu açıklamaların özeti özelde Kürt, genel hatlarıyla ise halk düşmanlığıdır.

Türk devletinin, bir zamanlar imparatorluk sınırları içinde kalması haricinde, Irak ve Musul-Kerkük üzerine hak iddia edebilmesinin hiçbir ulusal-tarihsel zemini yoktur. Kerkük ve Irak’ın başka kentlerinde yaşayan Türkmen nüfus, bu çerçevede en fazla Türkmenistan Cumhuriyeti’ne ilgilenme hakkı verebilir, Türkiye Cumhuriyeti’ne değil. Kaldı ki, Türk devletinin Türkmenler konusunu ne kadar önemsedığinin göstergesi Kerkük’e ilgisi değil, örneğin, doğalgaz alımında kendi ekonomik çıkarlarını bile gözardı ederek Türkmenistan’ı nasıl dışladığıdır. Türkmenistan, başka yerlerden aldıklarının yarı fiyatına vereceğini bağıra bağıra açıklamasına rağmen, Türk devleti gazı fahiş fiyatlarla Rusya’dan almayı tercih etmiştir, üstelik bu kadar pahalıya aldığı gaz, büyük oranda yine Türkmen gazıdır. Son tahlilde, değil Kerkük’teki Türkmenler, yeri geldiğinde “kardeş” Türkmenistan da, Türkiye halkları da Türk devletinin umurunda değildir.

Öte yandan, Diyarbakır “resmen” bir Kürt kenti olduğu oranda, tüm Kürtler’in buradaki gelişmelere ilgi duyması doğal kabul edilmek zorundadır. En başta da Güney Kürdistan’daki bölgesel Kürt yöneticilerinin... Ancak onlar henüz kendi bölgelerinde tam bir egemenlik sağlayamadıklarından, Kürdistan’ın geneliyle ilgilenme imkanlarına sahip bulunmuyorlar. En fazla, Barzani’nin fırtınalar koparan açıklamalarında olduğu gibi, Türk devletinin tacizlerine cevap mahiyetinde bir tepkiye konu edebiliyorlar. Barzani’nin sözlerinde bir tehdit unsuru da bulunmakla birlikte, bunların temelde savunma içerikli sözler olduğu çok açıktır. Nitekim, Türk devletinin Barzani’nin açıklamalarına karşı gösterdiği tepkiler üzerine bir açıklama yapan Federal Kürt Bölgesi Başkanlık Divanı Başkanı Dr. Fuad Hüseyin; “Biz hiç kimsenin sorunlarıyla uğraşmayız. Kimsenin işine karışmayız. Diğer devletlerden Kerkük meselesine karışmamaları çağrısında bulunuyoruz.

Türk devletinin, bir zamanlar imparatorluk sınırları içinde kalması haricinde, Irak ve Musul-Kerkük üzerine hak iddia edebilmesinin hiçbir ulusal-tarihsel zemini yoktur. Kerkük ve Irak’ın başka kentlerinde yaşayan Türkmen nüfus, bu çerçevede en fazla Türkmenistan Cumhuriyeti’ne ilgilenme hakkı verebilir, Türkiye Cumhuriyeti’ne değil. Kaldı ki, Türk devletinin Türkmenler konusunu ne kadar önemsedığinin göstergesi Kerkük’e ilgisi değil, örneğin, doğalgaz alımında kendi ekonomik çıkarlarını bile gözardı ederek Türkmenistan’ı nasıl dışladığıdır. Türkmenistan, başka yerlerden aldıklarının yarı fiyatına vereceğini bağıra bağıra açıklamasına rağmen, Türk devleti gazı fahiş fiyatlarla Rusya’dan almayı tercih etmiştir, üstelik bu kadar pahalıya aldığı gaz, büyük oranda yine Türkmen gazıdır. Son tahlilde, değil Kerkük’teki Türkmenler, yeri geldiğinde “kardeş” Türkmenistan da, Türkiye halkları da Türk devletinin umurunda değildir.

Kerkük bir iç meseledir ve bu mesele Kürt, Türkmen, Arap, Keldani ve Asurilere has bir meseledir” sözleriyle, Barzani’nin tepkisine neden olanın da aslen bir öz savunmadan ibaret olduğunu gösteriyor. Mesut Barzani’ye sahip çıkan Kürt Parlamentosu’nun açıklaması da aynı minvalde. Kürt Parlamentosu Başkan Yardımcısı Kemal Kerküki’nin, “Bütün Kürdistan halkı, sayın Mesut Barzani’nin yanındadır. Şunu bilmek gerekiyor ki tehdit eden herkese karşı cevap vermek çok normaldir” sözleri de aynı anlama geliyor. Kürtlerin sarfettiği sözler, yeni yeni kurmaya başladıkları egemenliklerine (üstelik daha üst bir egemenin-ABD emperyalizminin- vesayeti altında) yönelik tehditlere verilmiş bir yanıt oluyor. Fakat Türkiye’yi yönetenler Kürtleri hala ilkel aşiretler ve yöneticilerini de aşiret reisi olarak gördükleri, Kürtleri temel ulusal haklarını kullanmaya layık bir halk saymadıkları için, kudurgan bir tepki gösteriyorlar.

Hükümetin başının Barzani’nin açıklamaları karşısında sarfettiği, “Ben şunu tavsiye ederim: Altından kalkamayacakları sözler söylemesinler... Yerlerini, konumlarını çok iyi tespit etmeleri gerekiyor. Bu sözlerin altında ezilirler... Bedeli onlar için ağır olur. Biz bir devletiz. Tarihi asırlara dayanan bir devletiz. Bırakın Kuzey Irak’ı, Bağdat’a kadar nasıl bir tarih geçirmişiz. Bu ifadeleri kullanırken çok dikkatli kullanmak lazım” sözleri, Türk devletinin Kürtler’e yönelik ilkel bakışını açık biçimde ortaya koyuyor. Devletin gerçek yönetim merkezi MGK ise, bu açıklamaların hemen ardından yaptığı toplantıda, ana gündem maddesi olarak Irak ve Kürt yönetimini masaya yatırıyor. Bekleneceği gibi MGK’den Kürtlere yönelik saldırıların şiddetini artırma kararlılığı çıkıyor.

Ancak başbakanın açıklamalarından ve MGK kararlarından da önemli olan, muhalefet partilerinden, kimi sendikalardan gelen açıklamalardır. “Sol”dan CHP ve SHP, “sağ”dan faşistler, sendikal cepheden Türk-İş ve Hak-İş, başbakanın sözlerini de aşan azgınlıkta açıklamalarla yerlerini alıyorlar düzen cephesinde. Özellikle bu sonuncuların, sendika konfederasyonlarının başındaki hainlerin böyle

açıktan saf belirlemesi, diğerlerinden farklı olarak, düzen gericiliğinin karşısında, halkların kardeşliği safında konumlanması gereken işçilerin aldatılması, kendi kendilerine ihanet anlamına gelecek şekilde düşman saflarına yerleştirilmeleri amacı da taşıdığı için, daha büyük bir önem taşıyor. Sermayenin faşist düzeni, gericilik saflarını sıkılaştırmakla kalmıyor, devrim saflarından çalma kitlelerle kalabalıklaştırmaya çalışıyor.

Elbette Türk-İş ve Hak-İş’in açıklamaları üye kitlelerini bağlamıyor. Bu konfederasyonlara bağlı sendikaların üyesi işçilerin de, halkların kardeşliği şiarıyla, düzene karşı mücadele saflarında yerlerini almaları gerekiyor. Yaklaşan 1 Mayıs faaliyetlerinde konfederasyonların bu gerici, bu işçi ve halk düşmanı açıklamalarının yeterince teşhir edilebilmesi ise büyük bir önem taşıyor.

Düzen gericiliğinin Kürt düşmanlığıyla sınırlı bir reflekse sahip olmadığı, ileri olan her şeye, en başta da işçi sınıfı devrimciliğine karşı amansız bir kin ve düşmanlık beslediği biliniyor. Daha da ötesi, Kürt düşmanlığının temelinde de Kürtler’in devrimci bir çözüme yönelmesi korkusu yatıyor. Kürtler’in hak ve özgürlük taleplerine karşı her fırsatta kullanmaya çalıştıkları gibi, Kürt hakim sınıfları içindeki gericilerle pekala sıkı işbirliğine girebiliyor, hatta onlara devlet kademelerinde yer bile ayırabiliyorlar. Elbette bu, onların Türk kimliğiyle özdeşleşmeleri temelinde gerçekleşiyor, ama yeri geldiğinde “falanca da Kürt, filanca da Kürt” sahtekarlığından da geri durmuyorlar.

Barzani’nin açıklamaları üzerinden kudurganlaşan Kürt düşmanlığı, yöneltilen tehditler, Irak’ın işgalci egemenleri karşısında, bu topraklara yönelik gerçek bir tehdit oluşturmuyor kuşkusuz. Fakat, asıl konu Kerkük olduğu halde, Irak’a verilen nota ve MGK kararları üzerinden bakıldığında, dönüp dolaşık PKK konusuna, yani aslında Kuzey Kürtleri’ne geliyorlar. Barzani’ye yöneltilmiş görünen tehdit, aslında Türkiye’deki Kürtler’i işaret ediyor. Gerçi ek bir tehdide ihtiyaç bırakmıyorlar. Aylardır

yoğunlaştırılmış bir saldırı altında yerel yönetimler, DTP üzerinden yasal örgütlenmeler tam bir ablukaya alınmış, azgın bir saldırganlığın odağı haline getirilmişlerdir. Newroz'u önceleyen günlerde başlatılan ve ardından askeri operasyonlarla kırsala da sıçratılan bu tırmandırılan yeni savaş hali, Kürt halkı için yeterli bir tehdit unsuru. Buna rağmen bununla da yetinmiyor, Güney Kürtler'i üzerinden de tehdit savuruyor, Kürtler'i aşağılamak, horlamak, hakir görmek için her fırsatı kullanıyorlar.

Burjuva gericiliğinin bu saldırıları karşısında Kürt halkının yalnız bırakılmaması, giderek sıkılaştırılan gericilik safları karşısında devrim ve sosyalizm saflarının güçlendirilmesi gerektiği ortadadır. Devrimci baharın bir kez daha biraraya getirdiği ve ortak hareket konusunda 1 Mayıs'a doğru daha güçlü birliktelikler için çaba gösteren devrimci hareket cephesinde, bu konuda ciddi bir sorun bulunmuyor. Ancak düzen gericiliği karşısında safların daha geniş tutulabilmesi gerekiyor. Başta işçi sınıfı ve emekçi kitleler olmak üzere, ülkenin tüm ilerici, demokratik potansiyelini halkların kardeşliği için, gericilik ve halk düşmanlığı karşısında birleşmeye, tutum almaya sevkedebilmek gerekiyor. Emekçi kitlelere, karşısında birlikte ve güçlü biçimde durulmayan gericiliğin Kürt düşmanlığıyla sınırlı bir hedefe sahip olmadığı, her ileri hareket ve oluşuma karşı korku ve düşmanlık beslediği, Türkiye'nin yakın tarihi üzerinden hatırlatılmalıdır. Ülkede ileriye doğru her gelişmenin önünü askeri faşist darbelerle kesen onlardır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin tarihsel hak ve kazanımlarını gaspeden, aç ve sefil sürüler haline getirmeye çalışan, ilerici aydınları kontrgerilla suikastleriyle susturan, üniversiteleri tüm ilerici demokrat potansiyellerden temizleyip birer gericilik kalesi haline getiren onlardır. Kürtler'e düşman olan gericilik, hepimize düşmandır.

Diğer yandan, sistemli hale getirilen yoğun saldırılar altında bunalan, artık yok sayılmadığı noktada aşağılanarak, horlanarak rencide edilmeye çalışılan Kürt halkı da, yüzünü daha fazla işçi ve emekçi kitlelere, devrimci ve sosyalist harekete dönmelidir. Türk devletinin attığı her adım, işçi ve emekçi kitlelere olduğu kadar, Kürt halkına da, kurtuluşun birleşik mücadeleden geçtiğini kanıtlamıştır ve kanıtlamaktadır. Gelişmeler, döne döne devlete ve düzene bağlanan umutların temelsizliğini gösteriyor. Yoğunlaştırılan askeri saldırılar, son ateşkesin de öncekilerle aynı akıbete uğradığını anlatıyor. Sermaye devletinin sözlüğünde, barış, kardeşlik, hak, hukuk, özgürlük gibi sözcüklere yer bulunmuyor. Bu ve benzeri sözleri sarfeden herkese, her kesime karşı azgın bir kin ve düşmanlık besliyor. Bu yönlü istemleri susturabilmek için her yol ve aracı mübah görüyor.

Sistemin saldırılarından korunmanın tek yolu, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükselterek onun korkularını büyütmeden geçiyor. Kürt halkı da diğer tüm muhalefet odaklarıyla birlikte işçi sınıfının sosyalizm bayrağı altında toplanmalı ve sisteme karşı mücadelede birleşmelidir. Unutulmamalıdır ki, ayrı devlet kurma hakkı dahil, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kayıtsız-şartsız kabulü, sadece işçi sınıfı sosyalizminde mevcuttur. Kürt halkının tek kurtuluşu devrimde, işçi sınıfının sosyalist iktidarındadır.

Türkiye Barzani'yi "sahib"ine şikayet etti!

Mesud Barzani'nin "Türkiye Kerkük'e karışırsa biz de Diyarbakır'a karışırız" sözleri Türkiye'yi "ayağa kaldırdı". Özelde Barzani ve Irak Kürt yönetimine, genel olarak da tüm Kürtlere yönelik birikmiş bütün kinler kusuldu. Hükümetinden muhalefet partilerine, ordusundan medyasına ve "sivil toplum kuruluşları"na kadar, devlet ve düzen cephesindeki tüm gericilik ortaya döküldü.

Kürtler aşağılandı. Komşu bir ülkenin yöneticilerine "aşiret reisi" muamelesi çekildi. Akılları sıra bu yolla Kürtlere hakaret ediyor, onları küçük düşürdüklerini sanıyorlar. Hükümetin başındaki zat, "hadlerini bilsinler, sonu kötü olur!" türünden hakaret ve tehditler savururken, MGK kararları da "askeri müdahale" tehdidinde bulundu. Devlet katında süren bu tehditler faşist cenaha yeterli gelmemiş olacak ki, BBP'nin başındaki zat ağzından köpükler saçarak, "Diyarbakır'da yargılayıp, Habur'da asmak"tan söz edebildi.

Ancak, düzenin en gerici odakları böyle uluyadursun, devlet cephesinden bol keseden savrulan tehditlerin hiçbir maddi zemine sahip olmadığı çok iyi biliniyor. Irak'a, Kerkük'e müdahale yönünde ilk girişimlerinden başlarında Aamerikan çuvalıyla dönmüşler, sonra da kendilerini affettirebilmek için efendilerinin önünde bin takla atmak zorunda kalmışlardı. O gün bu gündür, Irak'a müdahaleye ilişkin her açıklamaları, hemen, ABD'den bir karşı uyarı açıklamasıyla yanıtlanıyor. Türk devletinin bu durumu, emperyalist bir gücün peyki haline gelen bir

devletin, onun çıkarları haricinde ve izni dışında parmağını bile oynatamayacağına tipik örneğini oluşturuyor.

Nitekim, Barzani'nin açıklamaları konusunda da Türk devleti, iç politika malzemesi atıp tutmaları ötesinde, asıl girişimini, Barzani'yi ABD Dışişleri'ne şikayet tarzında gerçekleştirmiş bulunuyor. Açıklamaların kamuoyunda duyulması üzerine, Türk devletinin "resmen" iki girişiminden biri, Dışişleri Bakanı Gül'ün ABD Dışişleri Bakanı Rice'yi arayıp Barzani'yi şikayet etmesidir. Diğer resmi girişim de, Irak hükümetine nota göndermek oldu. Fakat, Barzani ile sürtüşmenin konusu Kerkük olmasına rağmen, Irak'a verilen notanın konusu PKK'dir. Türk devleti aklı sıra Irak ve Kürtler'le, bu arada dünya ile oyun oynamaktadır.

Fakat hiç kimseyi kandırma imkanına sahip değiller. Irak'taki bölgesel Kürt yönetimi ve ona arka çıkan Irak devlet yönetimi, Türkiye'nin acemice sahnelemeye çalıştığı bu oyunlara tepki göstermeye başladı. Ülkedeki tüm kargaşaya ve iktidarsız iktidarına rağmen, Irak hükümetinin aldığı tutum, gerçekte ABD tarafından kurulmuş olmasıyla doğrudan ilişkilidir. Emperyalist işgal kuvvetlerinin işbirlikçisi bu egemenlerin tutumu da Türk devletinin tutumundan farklı değildir. Tüm uşak ruhlulara hakim bu tutum, aciz karşısında aslan, güçlü karşısında kedi kesilmekten ibarettir. Türk devletinin tacizlerine tepki gösterme haklılığı, Irak yönetiminin bu cüreti efendisinden aldığı gerçeğini karartmamalıdır.

Sendikal ihanet Türk şovenizminin hizmetinde!

Barzani'nin açıklamaları Türkiye'nin tüm ırkçı, gerici, faşist odaklarını bir kez daha birleştirmiş bulunuyor. Hemen tüm kurumlarıyla devlet, faşistinden "sosyal demokrat"ına kadar tüm düzen partileri, Kürt düşmanlığı konusunda yarışa girişmiş durumdalar. Kim Kürt halkını daha fazla aşağılayabilir, kim daha sunturlu küfürler icat edebilir, kim daha etkili tehdit savurabilir, kim ağzından daha fazla köpük saçabilir...

Hepsi düzenin has adamı, asli kurumu. Kürt halkını 80 yıldır sindirmeye çalışıp bir türlü sindiremeyen, 80 yıllık uğraşının ardından hala şiddetli karın ağrılarıyla kıvranan sermaye düzeni ve devleti katında, bunlar, şiddetli tepkiyi hak etmekle birlikte "anlaşılır" bir durumdur. Düzen, varlık ve egemenliğinin gereğini yerine getirmeye çalışıyor.

Ama bu kampa kendiliğinden dahil olan başka bazıları var ki, onların tutumunu ne anlamak mümkün ne de sadece "şiddetli tepki"yle yetinmek...

Onlar, Türk-İş, Hak-İş adlarıyla faaliyet gösteren işçi sendikaları konfederasyonlarıdır. Sermaye düzeninin gerçek mağduru işçilerin örgütlerinin başını işgal etmiş, bu örgütleri ve işçinin alınterini, beynini sermaye sınıfına ve düzene peşkeş çekmektedirler. Sermaye sınıfı ile işçi sınıfı, düzen ile devrim arasındaki her kritik çatışma sürecinde, bunların görevi sınıfı satmak, sıkışan sermaye düzenini düze çıkarmak olmuştur. Düzenin ve devletin işçi sınıfına karşı her saldırı atağı, bunların ihaneti sayesinde başarıya ulaşmaktadır. Mezarda emeklilik yasası da onlar sayesinde çıkarılabildi, bir kölelik yasası olan yeni iş yasası da... Onlar DİSK'i kapatma çabasında devletin başlıca destekçileri oldular, faşist darbelerde tüm işçi emekçi örgütleri kapatılırken, sadece bu hain bürokratların sendikaları bu hizmetleri karşılığında açık kaldı.

Sınıfı sövmeye ve düzene peşkeş çekmeye devam ettiler.

Nitekim geldikleri noktada, en gerici, faşist düzen ve devlet kurumlarıyla yarışa girmiş bulunuyorlar. Barzani'nin açıklamaları sonrasında yükseltile şoven-ırkçı Kürt düşmanlığı kampanyasında, Türk-İş yarışın başını çekmeye çalışıyor. Üstelik sonradan kıvrırma payı olsun babında, herhangi bir yönetici adına değil, yönetim kurulu adına açıklama yapan Türk-İş, *'Bağımsızlığımıza, birlik ve bütünlüğümüze yönelik bu sözler, artık Türk milletinin sabrını taşımaktadır'* ifadeleriyle, sadece üyelerinin de değil, Türk milletinin sözcülüğüne soyunmaya kalkıyor.

Türk-İş'in bu ifadeleri, aslında, örgütün adı gereği işçi temsilcisi falan olmadığını, "Türk milleti'nin, yani onun adına egemenlik sürdüren burjuvazinin temsilciliğini/sözcülüğünü yaptığını" da kanıtlıyor. Türk milliyetçiliği de, özünde, bu sınıfın ideolojisidir ve bu ideoloji sadece Kürtlere değil, sırası geldiğinde Ermenilere, Yunanlılara, Ruslara, Araplara, en yakın komşu halklar en başta olmak üzere tüm dünya haklarına düşmandır.

Fakat işçi sınıfı ve örgütleri cephesinden daha önemli olmak üzere, Türk milliyetçiliği öncelikle işçi ve emekçi düşmanlığıyla malüldür.

'77'nin kanlı 1 Mayıs'ında katledilen onlarca işçi dahil, yüzlerce işçi, emekçi, devrimci, sosyalist, bu faşist katillerin kurşunları, satırları, bıçakları, zincirleriyle öldürülmüş, idam sehpalarında, işkence tezgahlarında can vermiştir.

Azılı işçi düşmanlarının saflarında uluyan Türk-İş ve Hak-İş yöneticilerinin, işçi sınıfına bu ihanetlerinin hesabını vermekte çok zorlanacakları açıktır.

Ordu-hükümet çatışması sertleşirken düzenin ipliği de pazara çıkıyor!

Haftalık Nokta dergisi, 29 Mart tarihli sayısında, eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'e ait olduğu belirtilen "günlük"den bölümler yayınladı. İlk günlerde üzeri örtülmeye çalışılsa da çok geçmeden gündemin baş sırasına yerleşen bu "günlük", 2003-'04 yıllarında ordunun kuvvet komutanlarının Genelkurmay'dan gizli olarak darbe hazırlığı yaptıklarını ortaya seriyor. Devlet ve ordu içerisindeki ilişki ve çatışmaların aldığı boyutlara ışık tutan "günlük", aynı zamanda ordunun bu düzen içerisinde oynadığı rol ile birlikte ordu-medya-STK ilişkilerine de ışık tutuyor.

Dahası "günlük", sadece tarihin bir döneminde yaşanmış bir olayla da sınırlı değil. Günlüklerin ayrıntısı, bugün yaşanmakta olan düzen içi gerilimlere, mücadelelere ve ilişkilere de açıklıklar getiriyor. Zira sözkonusu olan, hala da bir çözüme bağlanmamış olan düzenin önemli güç odakları, özelde ordu ile hükümet arasındaki mücadeledir. Emperyalist odakların ve teknelci burjuvazinin rolü de hesaba katıldığında, hala devam eden ve bugün Cumhurbaşkanlığı seçimleri şahsında en kritik safhalarından birinden geçen mücadelenin muhtevası iyice aydınlanmaktadır.

Zaten "Günlük"ün ortaya çıkarılması ve yayınlanması da, sertleşen ve artık çatışmalı hale gelen bu kavganın bir sonucudur. Yoksa düzenin ipliğini pazara çıkararak böylesine kapsamlı ve ayrıntılı bir belgenin, düzen kurumlarının baskı ve engellemeleri ile artık yerleşik olduğu iyi bilinen oto-sansüründen geçerek yayınlanabilmesi mümkün olamazdı. Düzen içi çatışma durumu, tarafların birbirlerine karşı ellerindeki silahları kullanmaya zorlamaktadır. "Günlük" öncesinde yine aynı dergi aracılığıyla yayınlanan "Andıç" da esasta bu amaçla kullanılmıştı.

Çatışma sürdükçe ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaştıkça benzer kirli çamaşırların ortaya serilmesi kaçınılmaz olacaktır. Nokta dergisinin Genel Yayın Yönetmeni Alper Görmüş, bu belgelerin kendilerine nasıl ulaştığına dair sorulan sorulara verdiği yanıtta bu gerçeği şöyle ifade etmektedir: "*Sonuçta devlet denilen yapı yekpare bir blok değil. Biz gazeteciler de bilgilere böyle ulaşıyoruz. Çünkü devlette sadece kurumlar arasında rekabet yaşanmıyor, her kurumun kendi içinde de çıkar ve güç çatışmaları, düşünce farklılıkları, yarılmalar var. Soruşturma açıldığında, darbe iddialarıyla ilgili başka belge ve bilgiler ortaya çıkacak. Bu bilgiler Silahlı Kuvvetler'in içinden gelebilir.*" (Radikal Gazetesi, 9 Nisan '07, Neşe Düzel'in röportajı)

Yani "Andıç" da, "Günlük" de düzen içi kavga sonucunda ortaya çıkmıştır, bu kavganın daha da alevlenmesiyle bunları yenileri izleyecektir. Bu mücadele sonucunda düzenin yıpranması ve ipliğinin pazara çıkmasını engelleyecek olan, ya çatışan güçlerin bir ara çözümde anlaşmaya varmaları olacaktır. Ya da çatışan güçlerin iplerini ellerinde bulunduran emperyalistler ve teknelci sermaye, bu gidişe bir dur diyebilir. Gidişatın ne tür bir yön kazanacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Bununla birlikte, ordusuyla, hükümetiyle, emperyalisti ve teknelci burjuvasıyla birlikte bir bütün olarak bu çete düzenini yıkmayı misyon edinmiş olan

devrimci güçler, durumdan yararlanmak için azami uyanıklığı ve pratik-politik girişkenliği göstermelidirler. Bu kapsamda düzenin ortaya çıkan kirli çamaşırlarını teşhir etmek, böylelikle işçi ve emekçilerde düzen ve devlet gerçeği, onun işleyiş mekanizmaları ve bağlantıları hakkında bilinç açıklığı sağlamak, öncelikle yapılması gerektirir. Bu amaçla, "Günlük"ün ayrıntılarına bakarak, oldukça çarpıcı bir takım noktaları sıralayalım.

Bu noktada konuyu işçi ve emekçiler nezdinde tartışılır kılabilmek için, ordu ve eteklerindeki güçlerin kendilerini savunmak amacıyla sıklıkla kullandıkları bir çarpıtma yöntemine değinmek gerekiyor. Son dönemlerde sıklıkla kullanılan bu dezenformasyon taktiği, ortada duran somut gerçeklerin tartışılmasına set çekecek biçimde, bu gerçekleri "dış güçler" ve "irticacılar"ın komplosu olarak göstermek biçimindedir. Bu taktik daha önce de Şemdinli olayı ve Hrant Dink cinayeti sırasında etkili biçimde kullanılmıştı. Böylelikle ortaya çıkmış bulunan kontrgerilla devleti gerçeği perdelenebilmiş, tepkilerin önu alınmıştı. Bugün de yapılan aynıdır. Bunun için ortada duran somut ve reddedilmez gerçekleri perdeleyecek biçimde, "günlük"ün ABD ve Fetullahçılar tarafından Nokta dergisine servis edildiği iddiası öne sürülmekte, tartışmanın eksenini buraya kaydırılmaya çalışılmaktadır. Oysa böyle olsa dahi (ki yukarıda belirttiğimiz gibi bu pisliklerin ortaya serilmesinin kaynağı düzen içi çatışmadır) ortada duran pislüğün sahiplerine ait olduğu gerçeği değiştirilemez. İşçi ve emekçiler gözlerini bu gerçekten ayırmamalı ve çatışan taraflarıyla tüm düzen güçlerinin kendisine düşman olduğu gerçeğini bir an olsun dahi unutmamalıdır.

Ortada duran gerçeklere bakıldığında, "Günlük"ün aydınlatmış olduğu tablo şöyle izah edilebilir. 2003-04 yıllarında, AKP'den ve onun "anti-laik" olarak tanımlanan icraatlarından ve Annan planının referandumuna sunulmasıyla kritik bir aşamada bulunan Kıbrıs'taki gelişmelerden rahatsızlık duyan ve dönemin Genelkurmay Başkanı'nın da AKP ile işbirliği yaptığı kanaatine varan generaller (ordunun emir komuta zincirinde Genelkurmay başkanından sonra gelen kara, hava, deniz ve jandarma komutanları) bir darbe tezgahlamaya girişirler. Bu tezgahta başı Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur (bugün ADD başkanı) çekmektedir. Darbeci generaller sık sık (bazen gün aşırı) toplantılar yapmakta, bu toplantılarda durumu değerlendirmekte ve darbenin yol haritasını oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu "çalışmalar" sonucunda bir plan da hazırlanır. Bu plana göre "Sarıkoz" adı verilen darbe, sendika yöneticileri ve üniversitelerin kullanılarak kamuoyu oluşturulması, medyayı kontrol etmek üzere medya patronlarıyla ilişkiler kurulması, kendilerine karşı durması halinde Genelkurmay başkanının istifaya zorlanması ve devlet yönetiminin kontrolünün ellerine alınması gibi aşamalardan oluşmaktadır. Anlaşılan o ki, ordunun darbe planlayan bu kanadı devletin elden gittiği korkusuyla (aslında bir takım ayrıcalıklarını koruma telaşı da denebilir buna), yeni bir 28 Şubat planlamıştır. 28 Şubat diyoruz, çünkü burada ifade edilenler, 28 Şubat "post-modern

darbesi" sırasında da yaşanmıştır.

Fakat darbeci generallerin bu planı suya düşer. Çünkü ilk olarak darbelerine meşruluk sağlayacağını düşündükleri Annan planı suya düşmüştür. İkinci ve asıl olarak durumun farkına varan Genelkurmay'ın müdahalesi gelmiştir. Bu müdahaleyle birlikte darbe tezgahının içinde bulunan generaller arasında bir çatlak ortaya çıkmış ve Kara Kuvvetleri Komutanı ile "Günlük"ün sahibi Deniz Kuvvetleri Komutanı saf değiştirmiştir. Aslında durumun bu hale varmasının daha temeldeki nedenini "Günlükçü" general oldukça özlü biçimde özetlemektedir: "*ABD'ye rağmen bu işlem olmaz!*"

Diğer taraftan, bir darbenin olmazsa olmaz bir diğer şartı da, gerçek iktidar sahibi teknelci burjuvazinin onay ve desteğini alabilmektir. Bu gerçeğe dayanarak hareket eden generaller Rahmi Koç'la yaptıkları görüşmeden de elleri boş ayrılırlar. Böylelikle umutları iyice tükenir. Fakat bu da darbe yapmakta kararlı olan Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur'u durduramaz. Bu general "Sarıkoz"ın suya düşmesi üzerine bu kez de bilgisayar grafik çizimleriyle ayrıntılandırdığı ve "Ayışığı" adını verdiği bir darbe planı yapar. Ancak "Günlükçü" generalin belirttiği şartlardan yoksun olduğu için, bu planın suya düşmesi de kaçınılmaz olacaktır.

Belirtmek gerekir ki, AKP karşısında rahatsızlık duyanlar sadece darbe tezgahlayan generaller değil bir bütün olarak ordudur. Zaten "Günlük"te AKP karşısında politika geliştirmek üzere Genelkurmay nezdinde bir dizi toplantı yapıldığı ve AKP'ye baskı kurmak amacıyla bir dizi karar alındığı da anlatılmaktadır. Fakat darbe tezgahlayan generaller bunları yetersiz görmekte ve çok daha sert tedbirlere başvurmak istemektedirler. Ancak emperyalistler ve teknelci burjuvaziyle çok daha doğrudan (emir-komuta düzeyinde) ilişkileri olan Genelkurmay başkanlığı destur vermediği içindir ki, girişim başarılı olamamıştır.

Ayrıca belirtelim ki, her ne kadar darbe girişimine gerekçe olarak Kıbrıs ve AKP'nin irticai faaliyetleri gösterilse de, esasında "Günlük"ün genel havasından ve yer yer kullanılan bazı sözlerden, ordunun esasında kurulu düzende sahip olduğu ayrıcalıkları kaybetme telaşı içerisinde olduğu gözlenebilmektedir. Örneğin daha sonra "Günlükçü" generalin yerine Deniz Kuvvetleri Komutanı olan Faruk Cömert'in Genelkurmay'da yapılan toplantıda söyledikleri son derece çarpıcıdır: "*AKP yerel seçimleri kazanırsa amacına ulaşabilmek için batıya daha fazla taviz verebilir, dolayısı ile haklarımızı kaybedebiliriz.*"

Bu, bugün sürmekte olan düzen içi çatışmanın muhtevasına da ışık tutmaktadır. Diğer taraftan, ayrıntısı verilen darbe planlarına bakıldığında, bugün sürmekte olan çatışmada tarafların yürüttükleri karşılıklı hamlelerin ve bu hamlelerde piyonluk yapanların davranışlarının içeriği de anlaşılır hale gelmektedir.

Tüm bunlar, işçi sınıfının, ordusuyla, hükümetiyle, işbirlikçi burjuvazisiyle ve arkasındaki emperyalizmle bir bütün olarak bu düzene karşı mücadeleden başka bir yolunun olmadığını göstermektedir.

14 Nisan mitingi sadece cumhurbaşkanlığı için mi?

Düzen içi kamplaşma ve çatışma kızışıyor!

Düzen içi kamplaşma ve çatışma, cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden bir kez daha kızışmış bulunuyor. Bugünkü kamplaşma - CHP ve 14 Nisancıları'na bakılırsa- dinci gericilikle laik cumhuriyetçilik arasındadır. Ve laik-cumhuriyetçiler 14 Nisan'da, güya, "cumhuriyetin son kalesi" Çankaya burçlarına laiklik bayrağını dizeceklerdir.

Muharebenin karşı cephesinde AKP ve hükümeti yalnız kalmış gibi görünüyor. Nerdeyse hükümet kurulalı beri süregiden, Danıştay'a saldırı sürecinde olduğu gibi, zaman zaman da kanlı bir tırmanışa geçirilen yıpratma kampanyası, cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlerin yaklaştığı günümüzde yeniden ve daha kapsamlı biçimde yürütülmeye başlandı. Üstelik bu kez kimi sözde "STK"lar da kampanyaya dahil edildi. Daha doğru bir ifadeyle, bu kez kampanya bu sözde "STK"lar üzerinden yürütülmeye çalışılıyor.

Mitingin organizatörü, başında bir emekli generalin bulunduğu Atatürkçü Düşünce Derneği. Destekçileri ise, CHP'den orduya tüm "ulusal" faşist kurumlar. Bu gericilik kampı, ADD'yi sisteme bu hizmetinde yalnız bırakmamak için tüm gerici-faşist dernek ve sendikaları da harekete geçmeye zorluyor. Mümkünse Türk-İş'i, en gerici sendika yönetimleri bazında, bu kamplaşmada saf tutmaya çağırıyorlar. Tabii asıl niyetleri, geçmişte de yaptıkları türden bir dinci-laik kamplaşması üzerinden işçi ve emekçileri yanıltmak, düzen saflarında konumlanmalarını sağlayarak kendi sınıf cephesini unutturmaya çalışmaktır.

Ancak bu kez bunun için seçtikleri aktörler yanlış, yöntemler berbat. Gerici-faşist kimliklerini bütün açıklığıyla ortaya sermiş kişi ve kurumların peşinden gidecek işçi ve emekçi bulamayacaklar. 14 Nisan'da Ankara'da, sadece gerici-faşist çetelerin gövde gösterisini izleyeceğiz.

Bu çerçeveden bakıldığında, 14 Nisan mitingini, sadece düzen içi çatışma üzerinden yorumlamak doğru olmayacaktır. Evet, bu grup bu mitingle, cumhurbaşkanlığı seçimi için elini güçlendirmeye çalışıyor. Hatta, kimi burjuva yorumculara göre, bu, bir tür "sivil" 28 Şubat'tır. O gün Sincan'da tankların yaptığını, bugün Tandoğan'da kitleler yapacaktır.

Çağrıcıların darbeci fikirleri, çizme yalayıcılıkları vb. gözönüne alındığında, bu, yabana atılacak bir yorum da sayılmaz. Fakat, tam da bu özellikleri nedeniyle, bu mitingçi kampın arkasındaki güçler, AKP ve dinci gericilikten çok fazla, işçi sınıfı ve emekçi halkların düşmanıdır. Daha ziyade, çünkü Türkiye'de dinci politikanın önünü açan da, ABD emperyalizminin "ılımlı islam" projesi kapsamında Türk-İslam Sentezi'ni uygulayan da, darbeci generallerin yönetimindeki ordudur. Bu ordunun gerçekleştirdiği darbe ve kurumsallaştırdığı 12 Eylül faşizmi sayesinde, devrimci gelişmelerin önünü alabilmek için, dinci örgütlenme ve politikanın önü açılmıştır.

Şimdi dinci gericiliğin önünü almaya çalışıyorlarmış! Mitingte de göreceğiz, devrime, demokrasiye, halkların kardeşliğine karşı biriktirdikleri tüm kinlerini kusacaklar. 1 Mayıs'a doğru, işçi sınıfının tüm devrimci değerlerini ayaklar altına almaya çalışacaklar. Hrant Dink'in İstanbul'da buluşturduğu onbinlerin "kardeşlik ve demokrasi" çıkarmasının rövanşını almak isteyecekler. İşçi ve emekçi kitlelerin kardeşlik duygularından rahatsızlıklarını haftalar boyu televizyon kanallarından yansıtanlar, bu mitingle, meydanlarda ve bir ağızdan halklara düşmanlıklarını kusacaklar.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler, elbette bu halk düşmanlarından hangisinin, dinci olanın mı, faşist olanın mı, Çankaya'ya çıkması gerektiği üzerinden bir konumlanışı kabul edemezler. İşçi sınıfının tercihi ehven-i şer olamaz. Zaten bunlardan daha az kötü olanı da yoktur. İşçi sınıfı, düzen içi iktidar çatışmalarından, kendi iktidarına yürüme doğrultusunda yararlanmalıdır.

"Bağımsızlık" maskesi altında emperyalizme kölece bağımlılık! **"Ulusalçı" faşistlerle kol kola girenler!**

TİT İntikam Tugayı (TİT) ile bağlantısı deşifre olan 14 Nisan'daki kontra mitingine YTÜ'den de otobüs kaldırılıyor. İnönü Üniversitesi'nden sonra Yıldız Teknik Üniversitesi de 14 Nisan mitingine çalışanları ve öğrencileri götürmek için otobüs kaldıracağını duyurdu. Üniversitenin resmi internet sitesinden yapılan duyuruda otobüslerin kampüs içinden kaldırılacağı açıklandı. Sitede "14 Nisan'da Tandoğan Meydanı'ndayız" başlığı ile ilan edilen duyuruda şu çağrı yapılıyor:

"Ulusal Sivil Toplum Kuruluşları Birliği'nin de katılımıyla düzenlenen 'Cumhuriyetine Sahip Çık' yürüyüşüne katılmak isteyen çalışanlarımız ve öğrencilerimiz için 13 Nisan 2007 Cuma gecesi saat 01.00'de Yıldız Kampüsü'nden araç kaldırılacaktır. İlgilenenlerin 12 Nisan 2007 Perşembe gününe kadar Halkla İlişkiler Koordinatörlüğü'ne (dahili 2960) isim ve telefon numarası yazdırmaları gerekmektedir." İnternet sitesindeki duyuruya çağrı posterleri ve el ilanları da eklenerek "ulusalçı"ların faşist söylemlerine yer veriliyor.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da TİT'e yönelik yapılan operasyonda TİT'in, YTÜ'nün internet sitesinden de çağrısı yapılan 14 Nisan mitingini örgütlediği duyuruldu. TİT'in kurucusu Semih Tufan Gülaltay'ın telefon kayıtlarından emekli paşalar (H.T. -muhtemelen Hurşit Tolon- ve İ.K.) ile telefon üzerinden mitingle ilgili planlar yaptığı, atılacak sloganları dahi kararlaştırdıkları saptanmış durumda.

Ulusalçı kontra örgütlerin "sivil darbe" girişimleri sonucu, AKP iktidarı tarafından söz konusu operasyon miting öncesine denk getirildi. Böylece, düzen içi pisliğin ne boyutta olduğu ve önemli "derin" gerçeklerin ancak düzen içi kısır tartışma ve çekişmeler sonucu açığa çıktığı/çıkarıldığı bir kez daha görülmüş oldu.

Miting için sınav ertelemesinin açığı

çıkmasının ardından kontra mitingine tüm üniversitelerden otobüs kaldırılacağı, İnönü Üniversitesi Rektörü Fatih Hilmioğlu tarafından zaten açıklanmıştı.

Üniversite içerisinde her türlü hak arama mücadelesinin, her türlü demokratik istemin önüne barikat kuranlar ve onların sözcüleri, şimdileri "vatan elden gidiyor" nidaları arasında "bağımsızlık" maskelerini takıp yollara düşme niyetindedir. Ancak biz bu mitingün neden yapıldığını da, o maskelerin altında nelerin olduğunu da çok iyi biliyoruz!

Bu maskelerin altında; yemekhaneye, okul servislerine bütçe ayırmayıp kontra mitingine öğrencilerin parasıyla bütçe ayıranlar, otobüs kaldıranlar vardır!

Bu maskelerin altında; emperyalist işgale ve tetikçiliğe hayır diyenlere, yemekhane zamlarına karşı çıkanlara, yaşasın halkların kardeşliği diye haykırana soruşturma açanlar, eğitim hakkını gasp ederek onları okuldan atanlar vardır!

Bu maskelerin altında; Hrant Dink'in cenazesine katılım için bildiri dağıtan öğrencilere "karşı görüşlü öğrencileri tahrik etmek" gerekçesiyle ceza yağdıranlar vardır!

Bu maskelerin altında; türkü söylemeyi, halay çekmeyi suç sayanlar, sivil faşist çete saldırılarının önünü açanlar, polisiyle- özel güvenliğiyle üniversiteleri karakola çevirmeye çalışanlar vardır!

Bu maskelerin altında; Dink'in tetikçilerini emniyet müdürlüklerinde kahraman gibi karşılayan faşist zihniyet vardır!

Bu maskelerin altında; 12 Martları, 12 Eylülü yaratan darbeci generaller ve onların günümüz şakşakçıları vardır, yani ABD'nin "bizim çocukları" vardır!

Bu maskelerin altında; bağımsızlıktan dem vuran emperyalizme kölece bağımlı işbirlikçi uşaklar vardır!..

Ekim Gençliği/YTÜ

Irak'a komşu ülkeler konferansı İstanbul'da değil, Şarm el Şeyh'te yapılacaktır...

“Bölge gücü” olma hevesleri başka bahara

Irak'a komşu ülkeler tarafından düzenlenen konferanslar dizisi, emperyalist işgalin yerle bir ettiği, insan kıyımının had safhaya ulaştığı bu ülke halklarına bir fayda sağlamasa da, gerici devletlerin ABD şemsiyesi altında bölgenin “etkili gücü” olma çekişmelerine sahne oluyor. Bu durumda konferansların, Irak halklarının vahim boyutlara ulaşan sorunlarına çözüm üretme değil, fakat bir takım hesaplar peşinde olan bölgedeki gerici güçlerin, ABD gözetiminde tepişme arenasına olma işlevi gördüğünü söylemek mümkün.

Ankara'daki Amerikancı takımı, yıllardır bu konferansları başlatmış olmakla övünüp duruyor. Ancak kimi zaman gündeme getirilen iddiaların aksine, Türk sermaye devleti bölgenin “etkili gücü”

olmaktan çok uzaktır. Nitekim bu duruma hayıflanılan sermaye medyasındaki pekçok kalemeşör, egemenlere, “bölge gücü” olmanın yollarını işaret eden yazılar kaleme alıp duruyor. Rejimin şeflerini, bölgenin “reel” durumuna uygun yeni politikalar geliştirenler diye ikna etmeye çalışan medya vaizleri, her konuda ABD emperyalizmiyle uyumlu bir çizgi izleyerek söz konusu amaca ulaşabileceğini öne sürüyorlar. “Reel politik” duruma önem veren böylelerinin “vizyonu”nda “insan ögesi”ne yer olmadığı için, ABD emperyalizminin bölge halklarına kefen biçmesi onların ilgi alanlarına girmiyor.

Kalemşör takımının devlet ricalinden daha akıllı olduğu söylenemez. Ancak bir şeyi yazıp/çizmekle uygulamak aynı şeyler değildir. Bir kısmı

Pentagon'un, bir kısmı ise Brüksel'deki NATO karargâhının rahle-i tedrisatından geçen bu ricalin bölgenin reel politiklerinden habersiz oldukları söylenemez. Devlet ricalinin temel açmazı, Washington'la aralarındaki anlaşmazlığın Kürt sorunundan kaynaklanmasından geliyor. Genlerine Kürt halkına düşmanlığı şifreleyen bir zihniyetin mirasçıları olan sermaye düzeninin şefleri, bundan dolayı kapana kısılmış gibi çırpınıyorlar. Zira ne Washington'daki efendiyle çatışmayı göze alabiliyor, ne de Kürt halkına karşı izledikleri ırkçı-inkarıcı politikadan vazgeçme cesaretini bulabiliyorlar.

Türk egemenlerinin, iflâsı kendileri tarafından da kısmen kabul edilen bu geleneksel politikanın dışavurumlarından biri, ABD'nin Irak'taki “gözdeleri” Mesut Barzani-Celal Talabani ikilisine karşı takındıkları kibirli tutumdur. Barzani-Talabani ikilisini “dikkate almama” havasında olan düzen temsilcilerinin bu kibri, Irak'a komşu ülkelerle BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyelerinin bakanlar düzeyinde katılması beklenen toplantısının İstanbul'da yapılması girişimlerinin boşa düşmesine yol açtı.

Bağdat'taki kukla yönetim, ABD desteğine rağmen toplantının İstanbul'da yapılmasına razı olmadı. Irak “dışişleri bakanı” Hoşyar Zebari'nin, 3-4 Mayıs'ta dışişleri bakanları düzeyindeki Irak konferansının Mısır'ın Şarm el Şeyh kasabasında yapılması konusunda anlaşmaya varıldığını açıklaması, İstanbul'daki toplantının “başka bahara” kaldığını kesinleştirdi.

Bu karar, ABD emperyalizminin bölge politikalarında “daha aktif rol” oynayıp yağmadan pay alma hevesinde olan Türk egemenlerinin bu heveslerini, en azından şimdilik ertelemek zorunda olduklarını gösterdi. Washington'daki efendi, Kürt sorunu konusunda sızlanıp duran Ankara'daki işbirlikçilerini arada bir teskin etmekle birlikte, Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün gibi gerici Arap devletlerini öne sürmenin, bölge politikaları için daha işlevsel olacağına karar vermiş görünüyor.

Uzun yıllar boyunca NATO'nun güney kanadını tutan Ankara'daki “stratejik ortak”lar, bir kez daha efendi tarafından itilip kakılarak hizaya girmeye zorlanıyor. ABD'nin organize ettiği bu terbiye operasyonu, Türk devletini İran ve Güney Kürdistan konularında savaş kundakçılarının politikalarına daha uyumlu hale getirmeyi de amaçlıyor.

Yine son günlerde Washington'dan gelen bir açıklama, Ankara'daki ABD muhiplerini yüreğinden vurmuş görünüyor. Eski ABD genelkurmay başkanı, emekli orgeneral Richard Myers, Türk askerinin Kuzey Irak'a müdahalesi halinde ABD askerleriyle çatışma çıkabileceğini söyledi. Barzani'nin, “Türkiye Kerkük'e müdahale ederse, biz de Diyarbakır'a müdahale ederiz” şeklindeki sözlerini, Richard Myers'in açıklamasının hemen ardından sarf etmesi ise Ankara'da “infial” yarattı. “Vururuz/müdahale ederiz” tehditleri savuran Ankara'daki sermaye sözcüleri, belli ki, durumu henüz kabullenmekte güçlük çekiyorlar.

ABD ile “stratejik müttefik” olmakla övünüp duran işbirlikçi egemenlerin bu sefil halleri, “emperyalizme uşaklık/halklara düşmanlık” politikasının dolaysız sonucudur. Elbette savaş kundakçıları Ankara'daki hizmetkârlarından vazgeçmiş değiller. Ancak başa çuval geçirmekten burun sürtmeye kadar varan tutumların da gösterdiği gibi, “en değerli” tetkikçinin bile efendi nazarındaki işlevlerinin sınırları vardır.

“Adalet Gemisi” Kadıköy İskelesi'ndeydi...

“Katliamların sorumlusu gizli ve kirli devlet yapısıdır!”

Bir grup aydın tarafından örgütlenen “Adalet Gemisi yola çıkıyor” başlıklı kampanyanın duyurusu 7 Nisan günü bir basın açıklamasıyla yapıldı. Aydın, sanatçı, gazeteci, yazar ve hukukçulardan Adalet Gemisi Jüri üyeleri, son dönemde ilerici güçlere yönelik saldırıları İstanbul'un farklı iskelelerinde yaptıkları sembolik yargılamalarla gündeme taşıyorlar.

Kampanyanın ilk etkinliği 10 Nisan günü Kadıköy iskelesinde gerçekleştirildi. Adalet Gemisi jürisi ilk duruşmasına Susurluk ve Şemdinli davalarıyla başladı.

Susurluk ve Şemdinli davaları ile ilgili iddianamelerin okunduğu ilk duruşmaya jüri olarak Av. Eren Keskin, Av. Keleş Öztürk, Ferhat Tunç, Gazi direnişi sırasında katledilen Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak, Seferi Yılmaz'ın avukatlığını yapan Deniz Tuna ve '78'liler Türkiye Girişimi Sözcüsü Celalettin Can katıldı.

İddianameleri okuyan Av. Deniz Tuna, Şemdinli ve Susurluk süreçlerine ayrıntılarıyla değinerek, bütün bu katliamların, kirli ilişkilerin ardında kontr-gerilla olduğunu, gerek Susurluk gerekse Şemdinli'de gerçeklerin ortaya çıkarılmadığını ve hızla üzerlerinin örtüldüğünü vurguladı. Ardından konuşan Ferhat Tunç, ülkede demokrasiden bahsedebilmek için öncelikle Susurluk ve Şemdinli'de açığa çıkan çetelerin dağıtılması ve Kürt sorununun demokratik biçimde çözülmesi gerektiğini söyledi. Konuşmasına Ermeni Soykırımı ve Cumhuriyet sonrası katliamlardan bahsederek başlayan Celalettin Can ise , Susurluk, Şemdinli ve Hrant Dink cinayetinin bu katliamların bir devamı olduğunu belirtti.

Av. Keleş Öztürk, bu ülkenin gizli kanunlar ile yönetildiğini ve katliamların bu gizli kanunlara göre yapıldığını, bu nedenle devletin bunları ortaya çıkarmasını beklememek gerektiğini söyledi.

Son olarak jüri üyeleri adına kararı açıklayan Eren Keskin şunları söyledi:

“Türkiye’de yaşanan Susurluk, Şemdinli, Ermeni soykırımı, Hrant Dink cinayeti... Bunların hepsinin sorumlusu Teşkilat-ı Mahsusa’dan bugüne kadar devam eden bu gizli ve kirli devlet yapısıdır. Biz buna kontrgerilla diyoruz. Türkiye’de bir demokratikleşme ve sivilleşme yaşanmadan bunların ortaya çıkarılmayacağını biliyoruz.”

Sermayenin işçi sınıfı içindeki temsilcileri 1 Mayıs'ı bölmek için harekete geçti!**İhanete değil, mücadeleye destek!****Türk-İş'in tutumu sermayeye hizmet ediyor**

Son yılların tartışmalarına dönülüp bakıldığında Türk-İş yönetiminin her 1 Mayıs'ta sınıf hareketini geriye çekmek, güçlerini bölüp parçalamak, değerlerinin içini boşaltmak gibi amaçlarla hareket ettiğini rahatlıkla görmek mümkün. Uzun yıllar boyunca İstanbul 1 Mayıs kutlamalarının Şişli Abide-i Hürriyet meydanına hapsedilmesinin temel sorumlularından biri elbette ki Türk-İş'i yönetenlerdir. Bu durum 2004'e kadar sürmüştür. 2004'te DİSK ve KESK'in başını çektiği, ilerici ve devrimci güçlerin de desteklediği Abide-i Hürriyet'ten çıkma, Taksim'e yönelme politikasının karşısına ilk dikilen gene Türk-İş olmuştur. 2004'te DİSK ve KESK, devrimci ve ilerici güçler sermayeden icazet almadan Saraçhane'de militan bir 1 Mayıs kutlaması gerçekleştirmiş, Türk-İş ise 1 Mayıs'ta Abide-i Hürriyet'te devletin icazeti altında bir miting yapmıştır. Sonuçta emek güçleri 2004'te Türk-İş yönetiminin marifetiyle bölünmüştür.

Bu bölünmeye rağmen Saraçhane'de gerçekleştirilen militan eylem üzerinden sınıf hareketi 1 Mayıs'ı gerçek anlamı ve içeriği üzerinden kazanma yolunda önemli bir adım atmıştır. Nitekim bir sonraki yıl 1 Mayıs kutlaması, uzun yıllar mahkum edildiği Abide-i Hürriyet'ten kurtulmuştur. Sermaye devleti o güne kadar gösteri alanları arasında yer almadığı gerekçesiyle mitingler için vermediği Kadıköy'de 1 Mayıs kutlamalarına izin vermek durumunda kalmıştır. Kuşkusuz bunu 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama talebinin önünü kesmek gibi bir niyetten hareketle yapmıştır.

Şimdi Türk-İş yönetimi 2004'te oynadığı türden bir role bir kez daha hazırlanmaktadır. O gün sınıf ve

emek güçlerinin bir bölümünü Abide-i Hürriyet'te devletin icazetine hapseden Türk-İş şimdi aynı şeyi Kadıköy'de yapmaya soyunmaktadır. Ve elbette bunu sermayeye hizmet aşkıyla son derece bilinçli bir biçimde yapmaktadır.

Bu oyun boşa çıkartılmalıdır

2004'te Saraçhane ve Abide-i Hürriyet üzerinden ifadesini bulan ayrışma, hem Türk-İş hem de liberal reformist çevreler tarafından basit bir yer anlaşmazlığı olarak gösterilmeye çalışılmıştı. Saraçhane'ye yönelen güçler gereksiz yere sınıfı bölmekle suçlanmışlardı. Kuşkusuz bu suçlamanın herhangi bir inandırıcılığı ve dayanağı yoktu. Komünistler, 2004 1 Mayıs'ının ardından yaptıkları bir değerlendirmede bu konuda şunları yazmışlardır:

"Evet, ortada alan tartışmasından önce ortaya konulan iki eğilim var. Sözkonusu bölünmeye bu eğilim farklılığı yol açmış, iki ayrı 1 Mayıs'a bu eğilimler damgasını vurmuştur. Bu eğilimlerden ilki; neresi olursa olsun, devletin izin verdiği ve sendika bürokrasisinin denetiminde kutlanan bir 1 Mayıs'a tabi olmak biçimindedir ve bugünkü karşılığı Çağlayan'dır. Burada devletin izin vermesini esas almak, alan seçimi ve 1 Mayıs kutlamalarının içeriği konusunda sınıfın devrimci değerlerini değil, devletin iradesini temel almak demektir. Nitekim anlaşmazlığı füli bölünmeye götüren de bu eğilimin kendisi olmuştur. Alan seçiminden önce eğilimler, politik tutumlar ayrılmıştır."

Bugün ilerleyen günlerde Taksim ve Kadıköy üzerinden yaşanacak ayrışma ve buna bağlı tartışmalar da özünde aynı niteliktedir. Bir farkla ki, üç yıl önce Abide-i Hürriyet'teki icazetli 1 Mayıs'ı sahiplenip

Türk-İş'in kuyruğuna takılan güçlerden bir bölümü bugün artık bu tutumlarından vazgeçmişlerdir. O gün Saraçhane'de, bugün ise Taksim'de ifadesini bulan mücadeleci eğilim ise nispeten daha yaygın ve güçlü bir desteğe kavuşmuştur. Sadece bu kadarı bile 2007 1 Mayıs'ının sınıf hareketi açısından daha şimdiden bazı kazanımların önünü açtığını göstermektedir.

Fakat sermayenin saldırılarının kapsamı, sınıf hareketinin önündeki engel ve sorunların büyüklüğü düşünüldüğünde bu ölçüde bir ilerleme ve kazanım asla yeterli değildir. Taksim'e çıkma kararlılığında ifadesini bulan eğilimin daha da güçlendirilmesi, sınıfın ve emekçilerin daha geniş kesimlerine mal edilmesi yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu konuda sorumlulukla davranması gereken güçlerin başında da Türk-İş içerisinde yer alan, kendisini sınıftan yana, ilerici, devrimci, solcu gibi sıfatlarla tanımlayan öncü işçiler, sendikacılar ve sendikalar gelmektedir.

Türk-İş'i Kadıköy'de miting yapmaya iten temel nedenlerden birinin kendi içerisindeki bu güçlerin basıncı olduğu elbette açıktır. Fakat bilinmelidir ki bugünün Kadıköy'ü dünün Abide-i Hürriyeti'dir. Bugün Kadıköy'de ısrar, dün Abide-i Hürriyet'te ısrardan farksızdır. Sınıftan yana, mücadeleden yana olmak bugün Taksim'e çıkma kararlılığının yanında yer almayı gerektirmektedir. Türk-İş içerisindeki mücadeleci güçler kendi sorumluluklarına bu çerçeveden bakmak durumundadır.

Bilinmelidir ki, 1 Mayıs'ta yaşanan ayrışmada icazet dilenenlerden yana değil mücadeleden yana tutum almak, Türk-İş'in tepesindeki ihanetçi çeteyle hesaplaşmanın da önünü açacak ve sonuçta kazanan sınıf hareketi olacaktır. 1 Mayıs'ı sermaye ve sendikal ihanetle bir hesaplaşmanın vesilesi haline getirmek işçi sınıfına kazandıracaktır.

Ankara'da 1 Mayıs çağrısı

Alinteri, BDSP, HÖC, Kaldıraç, Partizan bileşenlerinden oluşan Ankara Devrimci 1 Mayıs Platformu 10 Nisan günü Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması

gerçekleştirerek, işçi ve emekçileri 1 Mayıs alanlarına çağırdı.

Platform adına yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Bizler 2007 1 Mayıs'ını, emperyalist

saldırganlığa, sosyal yıkım saldırılarına, neo-liberal politikalara, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkâr uygulamalarına, ırkçılığa ve şovenizme, devlet terörüne yanıt olacak bir tarzda, tarihsel ve güncel anlamına uygun olarak birleşik, kitlesel ve devrimci bir zeminde kutlamayı hedeflemekteyiz."

"Bilindiği gibi 2007 1 Mayıs'ı sınıf mücadelesi tarihimizin önemli bir günü olan 1 Mayıs '77 katliamının 30. yılına denk gelmektedir. 37 insanımızın katledildiği ve o günden bugüne devletin katliam geleneğinin bir simgesi haline gelen '77 Taksim 1 Mayıs katliamının yıldönümü önümüzdeki 1 Mayıs'a tarihsel bir anlam yüklemektedir. Bu çerçevede 'Taksim yasağının kaldırılması ve 30 yıl önce yaşanan katliamın hesabının sorulması' talebi ile işçi ve emekçi kitleler 1 Mayıs alanlarında olmalıdır."

35 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!", "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Anti-emperyalistler serbest bırakılsın!

6 Nisan akşamı Kızılay Gıma önünde Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. 5 Eylül '06 günü Lübnan'a asker gönderilmesi yönünde çıkarılan tezkere nedeniyle Türkiye 'ye gelen Kofi Annan'ı protesto etmek isteyen 18 anti-emperyalistin tutuklanması protesto edildi. Açıklamada; emperyalizmin katliam ve kıyımlarına karşı çıkmanın meşru olduğu, gayri meşru olanın halkın iradesine karşı tezkere çıkarmak olduğu vurgulandı. Uzun süre tutuklu kalan anti-emperyalistlerin mahkeme günününün 11 Mayıs 2007 olarak belirlendiğinin ifade edildiği açıklama, duruşmaya yapılan çağrı ile sona erdi. Basın açıklamasına yaklaşık 80 kişi katıldı.

1 Mayıs çalışmalarından...**Birleşik, kitlesele ve devrimci 1 Mayıs için!****Esenyurt****Sefaköy****Kartal'da 1 Mayıs'a hazırlık toplantısı**

Son haftalarda toplumsal muhalefetin gündemine giren ve önceki yıllara göre daha geniş bir yelpazede çeşitli tartışmaların yürüdüğü 1 Mayıs gündemi daha da ısınmaya başlıyor. İstanbul'da yaklaşık bir aydır hazırlıklarını sürdürdüğümüz 1 Mayıs çalışmasını başlattık.

Geçtiğimiz yıllardan farklı olarak '77 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümü olması ve 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmak istenmesi vb. nedenlerle de ayrıca gündemleşen 1 Mayıs tartışmaları ve hazırlıkları bölgemizde de yoğun bir biçimde yaşanıyor. Çeşitli sendikaların temsilciler kurulunda ve kimi örgütlü fabrikalarda da 1 Mayıs gündeme girmiş ve bu yönde hazırlıklar başlamış bulunuyor.

Kendi cephemizden ise yaklaşık iki hafta önce bölgemizdeki güçlerimizle yapılan 1 Mayıs hazırlık toplantısıyla çalışmalarımız başlamış oldu. 22 Nisan günü gerçekleştirilecek 1 Mayıs Şenliği'nden yapılacak ara etkinliklere, İstanbul'da yürüyen ortak çalışmalardan diğer kurumlarla ortaklaşma girişimlerine kadar oldukça ayrıntılı sayılabilecek bir tartışma ve planlama toplantısı gerçekleştirildi.

Bu toplantıda alınan kararlar gereği faaliyetin yerelerde daha özgün biçim ve yöntemlerle örgütlenmesi için alanlarda 8 Nisan günü "İşçiler 1 Mayıs'ı tartışıyor" başlıklı toplantılar düzenlendi. Bunlardan birini de Kartal yerinde gerçekleştirdik. Toplantı öncesi çıkarılan el ilanlarının çeşitli fabrikalara dağıtım yapıldı ve çevre-çeper güçlerimiz yine davetiyelerle toplantıdan haberdar edildi. Toplantıda kısaca Türkiye'de 1 Mayıs'ın tarihçesi, '77 1 Mayıs katliamının yıldönümü olması ve genel bir 1 Mayıs havasının bugünden oluşmasının önemi anlatıldı. Ortak yürüyen çalışmalar ile sendika ve kitle örgütlerinin 1 Mayıs hazırlıklarına değinildi. Bu yılki 1 Mayıs'a kitlesele katılımın özel önemine dikkat çekildi.

Sunumun ardından ise işçi sınıfının mirasına sahip çıkmak, 1 Mayıs'ın özüne uygun ve kitlesele kutlanması konular tartışmaların ortak noktasıydı. Tartışmalara paralel olarak kitlesele bir katılım için yapılması gerekenler belirlendi. Bölgemizde yapılabilecekler konusunda çeşitli düşünce ve öneriler sunuldu. Yine 22 Nisan tarihinde gerçekleştirilecek etkinliğe hazırlık ve 1 Mayıs çalışmasının bölgemizde güçlü bir biçimde hissedilmesini sağlayabilmek ve 1 Mayıs'a güçlü bir katılım örgütlemek için ev ve fabrika toplantıları ile yerel piknik önerileri üzerinden çeşitli planlamalar yapıldı.

Kartal'dan BDSP'liler**Ümraniye: İşçiler 1 Mayıs'ı tartıştı**

OSİM-DER'de "İşçiler 1 Mayıs'ı tartışıyor" toplantısı 8 Nisan günü gerçekleşti. Toplantıda 1 Mayıs üzerine iki ayrı sunum gerçekleştirildi. İlk sunum 1 Mayıs'ın tarihi üzerine yapıldı. 1 Mayıs'ın ortaya çıkışı ile birlikte dünyada ve Türkiye'de kutlanışı anlatıldı. Sunumda '77 katliamına özel vurgu yapıldı. Katillerin hala açığa çıkartılmadığı ve kontgerilladan hesap sormanın gerekliliği vurgulandı.

İkinci sunum ise 1 Mayıs'ın güncel anlamı üzerine gerçekleşti. Sınıfa yönelik saldırılar, emperyalist saldırganlık ve şovenizm anlatıldı ve 2007 1 Mayıs'ının Taksim'de kutlanmasının gerekliliği dile getirildi. Ardından 1 Mayıs'ın güncel ve tarihsel önemine ilişkin tartışmalar yapıldı. 1 Mayıs ön hazırlık çalışması, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması ve 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi üzerine canlı tartışmalar gerçekleşti. Aynı zamanda tüm çalışmaların 1 Mayıs alanına katılımı ile birleşmesi gerektiği vurgulandı. Kitlesele bir 1 Mayıs için işçi ve emekçilere iş bırakma çağrısının bugünden yapılması gerekliliği dile getirildi. Toplantının ilerleyen aşamalarında bir dönem önce işten atılan ve OSİM-DER'in hukuki süreçlerini takip ettiği Star Çuval işçilerinin de toplantıya topluca katılımı üzerine 1 Mayıs'ın güncel ve tarihsel önemine ilişkin sunum yeniden özetlendi.

Toplantıda Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun "Taksim'de 1 Mayıs yasağına son!", "1 Mayıs resmi tatil ilan edilsin!" ve "'77 katliamcılarını yargılsın!" talebiyle örgütlediği imza kampanyasının etkin bir şekilde yürütülmesi ve 22 Nisan'da Kartal'da gerçekleşecek geceye etkin katılım alınan kararların başında geliyordu.

Ümraniye'den sınıf devrimcileri**Anadolu Yakası 1 Mayıs çalışmalarından...**

1 Mayıs'a yaklaşık üç hafta kala Anadolu Yakası BDSP olarak 1 Mayıs'ın mücadele çağrısını işçi ve emekçilere taşımaya devam ediyoruz. Geçen hafta üç bölgede gerçekleştirilen toplantıların ardından bu hafta propaganda-ajitasyon faaliyetine ağırlık verildi. 1 Mayıs çağrı bildirimlerimizi Tersane işçilerinin yoğun olarak geçtiği Aydıntepe İstasyonu, İçmeler köprüsü mevkinde dağıttık. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtım işçilerin ilgisini çekti. Ayrıca Kartal'da ABB, Kartal Belediyesi, Adel, Modital, Yakacık Klinger, Mimaysan, Aldağ, Euronoks fabrikalarına da dağıtımlar gerçekleştirildi.

İşçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlarda olmaya çağırın afişlerimizi ise Pendik-Aydos, Sülüntepe semtlerine ve Kurtköy Sanayii'ne, Kartal fabrikalar bölgesine ve Gebze Ulaştepe, Çayırova, Mudurnutepe semtlerine yaptık.

Ayrıca ayın 22'sinde düzenlenecek 1 Mayıs şenliği hazırlıkları da devam ediyor. Bu kapsamda birçok fabrikaya davetiyeler ulaştırıldı, ev ziyaretleri gerçekleştirildi.

Anadolu Yakası BDSP**Maltepe'de 1 Mayıs paneli**

Maltepe BDSP 8 Nisan günü "İşçi ve emekçiler 1 Mayıs'ı tartışıyor" başlıklı bir panel düzenlendi. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Maltepe Şubesi'nde düzenlenen panele yaklaşık 50 kişi katıldı.

İlk olarak BDSP temsilcisi 1 Mayıs'ın çıkışını ve Türkiye'deki 1 Mayıs kutlamalarının tarihsel gelişimini anlattı. 1 Mayıs günü neden işçi ve emekçilerin alanlara çıkması gerektiğini açıklayan BDSP temsilcisi; o gün iki sınıfın karşı karşıya geldiğini ve bunun bir hesaplaşma günü olduğunu vurguladı.

Panelin ikinci bölümünde ise Gülsuyu Mahallesi emekçilerinden olan, '77 1 Mayıs katliamında Taksim'de bulunan bir devrimci işçi o gün yaşanan katliamı anlattı. '77 katliamı öncesinde Maraş ve Çorum katliamlarının yapıldığını, bu katliamların her gün daha da güçlenmekte olan işçi sınıfı hareketini ezmek amacını taşıdığını vurguladı. Tüm katliamlara rağmen işçi sınıfının ve devrimcilerin mücadeleden geri adım atmadığını söyledi.

Bu anlatımların sonunda dinleyiciler söz alarak 1 Mayıs'a ilişkin düşüncelerini belirttiler. Panel 1 Mayıs'ı örgütleme çalışmalarına destek olma ve alanlara çıkma çağrısı ile son buldu.

Kızıl Bayrak/Kartal**Tersane işçisi 1 Mayıs'a hazırlanıyor!**

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşırken Tersane İşçileri Birliği olarak toplantılarımızı yoğunlaştırmış bulunuyoruz. Bugüne kadar üç ayrı toplantı gerçekleştirdik. Toplantılarda 1 Mayıs'ı nasıl örgütleyeceğimizi tartıştık.

Bu toplantıların bir parçası olarak, 1 Mayıs'ın tarihsel anlamının anlatılacağı bir panel örgütlenme kararı almıştık. Çalıştığımız işyerlerinde, evlerde pek çok işçi arkadaşla sözlü olarak çağrı yaptık. Tersaneler Caddesi, İçmeler ve Aydıntepe İstasyonu'na panele çağrı yapan

ozalitler astık. İçmeler ve Aydıntepe’de sözlü ajitasyon eşliğinde bin bildiri dağıttık.

Paneli 7 Nisan günü saat 18:00’de Tersane İşçileri Birliği Derneği Toplantı Salonu’nda gerçekleştirdik. Panele 20 tersane işçisi katıldı. İki ayrı işyerinden bir grup işçi arkadaşımız telefonla arayarak zorunlu mesaiye bırakıldıklarını, panele katılmayacaklarını belirttiler.

Panelde işçi sınıfının can bedeli kazanmış olduğu 1 Mayıs’ın tarihsel anlamı ve önemi ele alındı. Katliamın 30. yılında Taksim vurgusu yapıldı. Ardından 1 Mayıs çalışmalarında hangi araç, yol ve yöntemlerin kullanılacağı tartışıldı. İşyerlerinde ve işçilerin yoğun olarak oturduğu semtlerde “1 Mayıs komiteleri” oluşturma kararı alındı. Daha somut ve pratik bir planlama yapılması fikriyle başka bir toplantı günü kararlaştırıldı. Bunun için TİB-DER’de gerçekleşen Cumartesi toplantılarının güçlü tutulması gerektiği vurgulandı. İlk elden yapılacaklar işyerlerinde ve semtlerde imza kampanyasının yaygınlaştırılması, tersanelerde açılacak imza stantlarının güçlü tutulması, Tersane İşçileri Bülteni’nin çıkarılması ve etkili kullanılması şeklinde kararlaştırıldı. Tüm bu çalışmaların ardından 22 Nisan günü gerçekleştirilecek şenliğe etkin katılım hedeflendi.

Tersane İşçileri Birliği

Esenyurt’ta 1 Mayıs hazırlıkları

Sınıf devrimcileri olarak 1 Mayıs gündemli siyasal sınıf çalışmamızı yoğun bir tempoyla sürdürüyoruz. İki sınıfın karşı karşıya geldiği ve birbirlerini sınıadıkları bu tarihsel günde, biz de sınıf devrimcileri olarak 1 Mayıs’a güçlü bir biçimde hazırlanmak için çeşitli planlar yaptık.

Bu planlar çerçevesinde 8 Nisan günü, Esenyurt İşçi Kültür Evi’nde 1 Mayıs etkinliği gerçekleştirdik. Etkinliğimiz kısa bir sunumun ardından, tüm devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşenlerin anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından Tez Koop-İş’in hazırlamış olduğu dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıslar’ı anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon ilgiyle izlendi. Mavi Dersim Müzik Grubu devrimci marşlardan oluşan parçalarını Türkçe ve Zazaca seslendirdi.

İkinci bölümde ise 1 Mayıs’ın güncel anlamı, çağrısı ve talepleri üzerinden tartışmalar gerçekleştirildi. 1 Mayıs’ın önemi vurgulandı. Bu yılki 1 Mayıs’ın politik içeriği anlatıldı. Etkinliğe katılan işçi ve emekçilerin tartışmalara katılması ve öneri sunması tartışmayı zenginleştirdi. 50’yi aşkın işçi ve emekçinin katıldığı etkinliğimizin sonunda 1 Mayıs’a katılımı güçlendirmek için seferberlik çağrısı yaptık.

BDSP Esenyurt

KİP’ten basın açıklaması

Küçükçekmece İşçi Platformu 1 Mayıs çalışmaları kapsamında 8 Nisan günü İnönü Mahallesi postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Kölece çalışma koşullarına, emperyalist işgale ve faşist saldırılara karşı 1 Mayıs’ta iş bırak alanlara çık! /Küçükçekmece İşçi Platformu” pankartının açıldığı eylemde, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!”, “İşçiler birlik, halklar kardeş olmalı!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!” sloganları atıldı.

2007 1 Mayıs’ının önemini ve Taksim’de kutlanmasının anlamının vurgulandığı açıklamada, “Emperyalist saldırganlığa faşist-şoven kudurganlığa karşı işçi sınıfının devrimci birliği için, devletin baskı, yasak ve terörüne karşı çıkmak için, katliamın 30. yılında kontrgerilladan hesap sormak için, eşit ve özgür bir dünya özlemini haykarmak için, 1 Mayıs’ta alanlara, 1 Mayıs’ta 1 Mayıs alanına çıkalım!” çağrısı yapıldı.

Çevrede toplanan emekçilerin de ilgiyle izlediği eylem açıklamanın okunmasının ardından sloganlar ve alkışlarla son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kapitalist sömürüye ve soyguna, Emperyalist saldırganlığa ve savaşa, Şovenist kudurganlığa ve gericiliğin karanlığına karşı,

Birlik, mücadele ve dayanışma için 1 Mayıs’ta mücadele alanlarına!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs’ın öngünlerindedir. Kapitalist düzenin çıkarları uzlaşmaz iki temel sınıfı, proleterler ve burjuvalar, yüzyılı aşkın bir süredir her 1 Mayıs’ta karşı karşıya geliyorlar. Bu 1 Mayıs’ta iki karşıt dünya, işçi sınıfı ve emekçiler dünyası ile kapitalist asalaklar dünyası, bir kez daha karşı karşıya gelecek.

Dünya işçi sınıfı ve emekçileri için apayrı bir önem taşıyan şanlı 1 Mayıs geleneği, burjuvazinin tüm oyunlarına, baskı, zorbalık ve katliamlarına rağmen, öneminden hiçbir şey yitirmeden günümüze kadar yaşatılmıştır. Asalak burjuvazinin ve onun silahlı bekçilerinin gücü, şimdiki kadar bu şanlı geleneği engellemeye yetmediği gibi bundan sonra da yetmeyecektir.

Yüzyılı aşkın bir süreden beri dünyanın dört bir yanından milyonlarca işçi ve emekçinin özverili mücadelesiyle ve ağır bedeller ödenerek günümüze kadar yaşatılan bu şanlı geleneğin önemi bugün her zamankinden daha büyüktür. Çünkü kapitalist barbarlığın bugün emekçileri düşürdüğü durum her zamankinden daha ağır, bir bütün olarak insan soyunu karşı karşıya bıraktığı sorunlar ve felaketler her zamankinden daha büyüktür.

Servet/sefalet kutuplaşmasının vardığı boyut milyarlarca insanın işsizlik, açlık, yokluk, yoksunluk, sefalet ve salgın hastalıkların pençesine itilmesi anlamına gelirken, emperyalist saldırı, savaş ve işgallerle ülkeler yakılıp/yıkılıyor, halklar ileri teknoloji ürünü silahlarla katliamlardan geçiriliyor. Kapitalist emperyalizmin sınırsız ve kuralsız sömürü, soygun ve talana dayalı mekanizmaları, yolaçtukları çevre felaketleriyle emekçilerden öteye insanlığı, insanlıktan öteye tüm canlılar dünyasını, bir bütün olarak gezegenimizi tehdit ediyor.

Bütün bunlardan kurtulmak için tek çıkış yolu sosyalizmdir! “Ya barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm!” şiarı mevcut durumun en iyi ifadesidir ve bu şiar bugün her zamankinden daha günceldir. Bugün dünyamızda emekçilerin ve insanlığın tüm

sorunlarına çözüm sağlayabilecek zenginlik, bilgi ve teknolojik birikim fazlasıyla vardır. Fakat bütün bunlar üzerindeki kapitalist mülkiyet tekeli, bu birikimi emekçiler ve bir bütün olarak insanlık için kullanmanın önündeki en temel engeldir. Emekçilerin, insanlığın ve gezegenimizin kurtuluşu bu engelin aşılmasına, kapitalist mülkiyet tekelinin parçalanmasına, kapitalist-emperyalist düzenin yıkılmasına bağlıdır.

İşçi ve emekçi kardeşler!

Türkiye’de durum farklı olmak bir yana birçok bakımından daha da kötüdür. Bugünün Türkiye’sinde dolar milyarderlerinin sayısındaki sürekli artışa, çalışma ve yaşam koşullarının milyonlarca emekçi için günden güne daha çekilmez hale gelmesi eşlik ediyor. Açlık, yoksulluk ve işsizlik daha geniş emekçi katmanlara yayılarak sürekli büyüyor. İşçilere kölece çalışma koşulları dayatılıyor, 12 saatlik işgünü fiili uygulama haline getiriliyor. Sendikal örgütlenme zora dayalı olarak engellenirken, zaten son derece sınırlı ve güdük olan sosyal haklar sistemli biçimde gaspediliyor.

Bu onur kırıcı köleliğe karşı isyanı engellemek için seferber olan sermaye düzeninin bekçileri, bir yandan baskı ve terörün dozunu artırırken, öte yandan emekçilerin bilincini ırkçı-şovenist zehirle felç etmek, şeriat karanlığı ile körleştirmek için her türlü yola ve yöneme, hileye ve araca başvuruyorlar.

İşçi sınıfının örgütlü devrimci bir güç olarak davranmadığı bu koşullarda, işbirlikçi burjuvazi meydanı boş sayıyor ve emekçilere karşı pervasızlıkta sınır tanımıyor. Demokratik hak ve özgürlükler ortadan kaldırılıyor, devlet terörü azgınlaştırılıyor. Şovenizm azdırılarak öteki halklara düşmanlık körükleniyor, faşist çeteler kullanılarak linç kültürü meşrulaştırılıyor. Özgürlük ve eşitlik isteyen kardeş Kürt halkına karşı kirli savaş trmandırılıyor.

Ve elbette bütün bunlara, Türkiye’yi bölge halklarına karşı emperyalizmin ve siyonizmin

saldırı ve savaş üssü haline getirmek eşlik ediyor. Türk burjuvazisi emperyalizmin ve siyonizmin hizmetinde, Ortadoğu halklarına karşı yeni suçlar işlemeye hazırlanıyor.

Emekçi kardeşler!

Tüm bunlara seyirci kalamayız, tüm bunlara katlanmak zorunda değiliz. Sınıflar mücadelesi tarihinin ve şanlı 1 Mayıs geleneğinin sayısız kere gösterdiği gibi, sömürü ve yağma düzeninin her gün yeniden ürettiği hiçbir felaket kader değildir. Yeter ki, işçi sınıfı 1 Mayıs’ın birlik, dayanışma ve direniş ruhu ile kapitalistlerin karşısına dikilebilsin.

Hiçbir onurlu işçi ve emekçi, günümüzü ya da geleceğimizi emekçiye ve halklara düşman ellere terk etme hakkını kendinde göremez. Bu nedenle, 1 Mayıs’ın direnme ruhunu kuşanarak kavga alanlarına inmeli, sömürü ve yağma dünyasına karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütüp güçlendirmeliyiz.

*Kuşaklar boyu yaşatılan şanlı 1 Mayıs geleneğini bugün de yaşatmak,
1 Mayıs 1977 katliamının hesabını sormak,
1 Mayıs’ın resmi tatil ilan edilmesini sağlamak,
Emperyalist saldırganlık ve savaşa hayır demek,*

İrkçı-faşist histerinin yaydığı karanlık sisi dağıtmak,

*İMF-TÜSİAD saldırılarını püskürtmek,
İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını haykarmak için,*

1 Mayıs’ta kavga alanlarında olalım!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

(TKİP)

Nisan 2007

Sanayi işçileri 1 Mayıs'ı tartıştı

İşçiden İşçiye Ankara İşçi Bülteni olarak 8 Nisan günü bir piknik gerçekleştirdik. 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde düzenlediğimiz pikniğin çalışmasına öncelikle sanayide çalışan işçileri davet ederek başladık.

Pikniğimiz hep birlikte hazırladığımız kahvaltı ile başladı. Daha sonra işçi sınıfının güncel sorunlarının tartışıldığı sohbet gerçekleştirildi. İşçi sınıfının mevcut örgütsüzlük tablosuna ve güvensizliğine değinildi. Diğer illerde yaşanan dernek deneyimleri tartışıldı. İşçiler ise temel sorun olarak fabrikalarda işçilerin birbirlerine karşı duydukları güvensizliğe vurgu yaptılar.

Sohbetin ardından sportif faaliyetler ve öğle yemeği hazırlıkları başladı. Birlikte türküler söylendi. Pikniğin ikinci bölümüne ise ağırlıklı olarak 1 Mayıs gündemi tartışıldı. Bülten çalışanı bir arkadaşımız 1 Mayıs'ın tarihsel sürecini anlatan bir konuşma yaptı. İşçilerin 1 Mayıs'a nasıl hazırlanması gerektiğini ifade etti. Buna yönelik somut öneriler sundu. Yanısıra dernekleşme tartışması sohbette belirgin bir yer tuttu. Sohbetin sonunda 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde 1 Mayıs'ın gündemleştirileceği bir etkinlik yapma kararı alındı. Etkinliğin çalışmasının sanayide yürütülmesi kararlaştırıldı. Buna yönelik bir işbölümü yapıldı.

1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde gerçekleştirdiğimiz piknik sürecin ilk etkinliği oldu. Bu çerçevede sanayi işçileri ile birlikte somut bir takım kararlar alınmış olması pikniğin en anlamlı tarafı oldu.

İşçiden İşçiye Bülteni çalışanları

İMES'te 1 Mayıs çalışmaları

Sömürülen milyonlarca işçinin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı işçilerin çalıştığı alanlara taşıyoruz.

10 Nisan sabahı, İMES A kapısı önünde sabah giriş sırasında bildiri dağıtımını gerçekleştirdik, beraberinde imza topladık. Sabahları binlerce işçinin geçtiği kapıdan ajitasyon konuşmaları eşliğinde 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi, 77 katliamının sorumlularının yargılanması ve Taksim alanındaki yasağın sona erdirilmesi doğrultusunda taleplerimizi haykırdık.

Aynı zamanda sanayi bölgesi çevresi ve Sarıgazi'de de 1 Mayıs çağrı afişlerimiz yapıldı.

Ümraniye/BDSP

1 Mayıs çalışmasına gözaltı terörü...

Geniş kitlelerin '77 katliamının faillerinin yargılanmasını dile getirmesi, yıllardır en yoz etkinliklere ev sahipliği yapan ancak sadece işçi ve emekçi kitlelere kapatılan Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs eylemine açılmasının istenmesi sermaye devletini telaşlandırıyor.

Her yıl olduğu gibi bu yılda 1 Mayıs hazırlıklarını erken bir tarihte başlatan biz BDSP'li güçler, geçtiğimiz yıl olduğu gibi bu yıl da devlet terörüne maruz kalıyoruz.

9 Nisan günü Anadolu Yakası E-5 yoluna işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırın afiş asan iki çalışmamız gözaltına alındı. 'İzinsiz afiş' yaptıkları gerekçesiyle keyfi olarak gözaltına alınan çalışanlarımız yaklaşık 5 saat Erenköy Polis Merkezi'nde alıkonuldular.

Çalışanlarımızı baskı altına almaya ve aşağılamaya çalışan polise hakettiği yanıt verildi. Çalışanlarımız hiçbir belge imzalamadılar ve kendilerine kesilen "çevreyi kirletme" cezasını kabul etmediler.

1 Mayıs hazırlıklarını sınırlandırmaya ve etkisizleştirmeye yönelik bu saldırıların çalışmalarımızı engellemeyeceği açıktır. Gözaltılar ve yasaklamalar devrimci faaliyeti engelleyemez. Hem Anadolu Yakası E-5'inde hem de onlarca emekçi semti ile sanayi havzasında işçi ve emekçiler afişlerimizi, bildirilerimizi ve pankartlarımızı görmeye devam edeceklerdir.

Kartal BDSP

1 Mayıs çalışmasına saldırı!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bu çerçevede yürüttüğümüz afiş çalışması 9 Nisan günü jandarma tarafından engellenmeye çalışıldı. 1 Mayıs'a çağrı afişlerini yapan 2 BDSP çalışanı jandarmanın gözaltı terörüne maruz kalarak 1.5 saat keyfi biçimde karakolda tutuldular.

Faaliyetimizi hiçbir şekilde engelleyemeyecekler. Çalışmamızı daha bir kararlılıkla sürdüreceğiz.

Esenyurt BDSP

1 Mayıs 2007'yi kaybetmek herşeyi kaybetmek gibidir!..

Yüksel Akkaya

Benim 1984 yılından itibaren okumama kararı aldığım Cumhuriyet gazetesi, İlhan Selçuk kafası ile bir soru sordu, reklamını yaptı: Tehlikenin farkında mısınız? Kendi adıma 1984 yılı itibari ile Cumhuriyet ekolünün tehlikesinin farkında idim, o günler itibari ile okumayarak aklımı korudum. Ancak, bugün 1984 sonrası günahını çıkaran bu soru beni "kaşıyor". Bir tehlike var da, nerede? Bu anlamda, Cumhuriyet gazetesinin "tehlikenin farkında mısınız?" sorusunu, gariban sosyal demokrat olmayı bile içine sindirememiş bir halk sormanın anlamı yok. "Ektiğin darı, biçtiğin darı" da, soru sadece ekilen ve biçilen darılara yönelik olmasa gerek.

Cumhuriyet gazetesi tarihsel açıdan çok büyük bir sorumluluk sahibi olsa da, geç de olsa bir "akıl" soru sordu. Ancak, soru eksik! Zira tehlikede olan Cumhuriyet değil, halk, emekçiler... Cumhuriyet gazetesinin akli evvellerinin de algılamadığı bu. Ancak, bizim radikal sol ve devrimcilerin de burada göremediği bir şey var (gibi).

Türkiye, tam da Netekim Paşa ve onun akıl babası olan ABD'nin bir yönetim biçimine dört dörtlük uyacak bir noktaya gelmiş bulunuyor. Aslında, kazaran A. N. Sezer değil de B. Arınç Cumhurbaşkanı olsa idi bu süreç çoktan tamamlanmış olurdu. Ve fakat, felek bir gün sakat ve salakken, en sakat, ama en hasta yönetici olan B. Ecevit'in ısrarı ile Cumhuriyet döneminin akıl bir insanını Cumhurbaşkanı yaptılar. Hoş, bu Cumhurbaşkanı, grev ertelemeleri konusu önüne geldiğinde her seferinde sermaye cephesinde yer alarak, bir hukukçuya uymayan, kararların altına imza attı. Ancak bu zararlıya rağmen, kamu yönetiminde, sosyal güvencilerde reform adına yapılan saldırılara da ne sendikaların ne de bundan zarar gören halkın etkili olmadığı bir dönemde, İTİRAZ hakkını kullandı. Halkımız olmasa da onun örgütlü temsilcileri Cumhurbaşkanı'nın bu tavrı üzerinden bir pasif eylem planına kendilerini teslim ettiler. Nitekim, A. N. Sezer kamu yönetimi ve sosyal güvenlik konularında toplumdan daha etkili bir muhalefet yaparak bu yasaları ya erteledi, ya da bir yargı sürecine bıraktı. Bu tavrı ile bulunduğu mevkiinin atıl bir muhaliflik döneminde anlamını bize gösterdi. Şimdi keskin devrimci bir söylem ile bu cumhurbaşkanı "mahkum" edilebilir. Ancak, tek bir koşul ile, sol adına hareket eden DİSK ve CHP'den ne kadar gerici olduğu koşulu ile.

Türkiye'de, Kasımpaşa jargonuna sahip çıkamamış, para ile ilk tanıştığı anda bozulmuş, dağılmış, gariban bir o kadar zavallı, kendisine bu kapıları açan CHP'nin kadirşinaslığına bir Brütüs gibi saldıran, gariban, zavallı sıfatını bile hak etmeyen, Brütüs'ten daha hain, kaypak, onursuz, kimliksiz, biat ettikçe alçalan bir insan olan RTE ile hem Cumhurbaşkanlığı seçimlerine, hem de Meclis seçimlerine giriliyor.

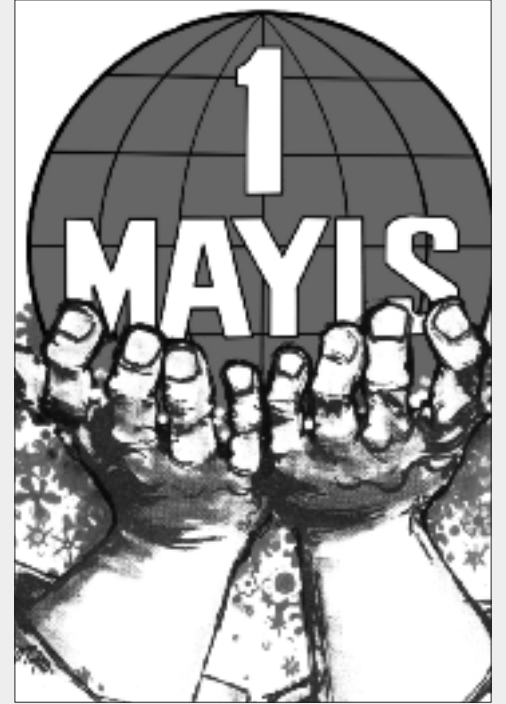
Tarih mi şaşkın, CHP denen parti, hakikaten RTE gibi geri kafalı ve zekalı bir insan tarafından aşağılanacak bir şeyi hak eden bir yerde mi duruyor? Siirt'te her şeyi zorlayarak RTE'ye Başbakanlık yolunu açanlar, acaba bu adamın Cumhurbaşkanı olmayı isteyeceğini düşünmeyecek kadar geri kafalı mı idiler?

Soru basit: Hem RTE hem de "aslan sosyal" demokrat genç jigolo Denis Baykol (Denis Baykal) Fetullah efendinin müridi olabilir mi? Eh, Genelkurmay başkanı Hilimi Özkök burada durabilmişse geri kalanı da orada duracaktır. O zaman şimdiki zamanlarda yaşadığımız bir tuluat! Genelkurmay Başkanı RTE'ye Cumhurbaşkanım diyorsa gerisi hikayedir de, geriye kalan nedir?

Geriye ağır bir saldırı kalıyor. Tek başına iktidar olacak olan bir AKP iktidarının başı olacak olan Cumhurbaşkanı RTE emperyalist ve kapitalist dünyaya uygun davranacak, ara sıra şımarıklıklar yapacak, ama Türkiye, 12 Eylül 1980-12 Eylül 1983'te yaşadığı zulmü bu dönemde yaşamayacak! Ve, fakat, bir dört yıl sonra işçiler, emekçiler, işsizler kendi hayatlarına baktıklarında çok büyük bir düş kırıklığına uğrayacak.

Tarih bir birikim ise, 2007 1 Mayıs'ında çok şey olması için bir neden olmasa da, 2010, 2011, 2012 1 Mayısları'nda çok şey olması için çok neden olacak. Umar ve dilerim ki 2011 ya da 2012 Mayısları yeni bir Bahar Eylemlerini müjdelersin!

Bu yazı hem çok karamsar, ama bir o kadar gerçekçi olma iddiasını taşır: Hem 2007 1 Mayıs'ı hem de 2010 veya 2011 1 Mayıs'ı itibari ile. Bilim ve siyaset arasında bir ilişki var ise, bu yazı da onun sorgulandığı, denendiği bir yazı olmalıdır. Tarih bize bugünden yarına bakma "zenginliğini" tarih dışı olarak tanırken, aslında kendisini tam da bir bilim dalına dönüştürüyor. Dört ya da beş yıl sonra bu yazıyı bir başka yazı ile birlikte okumak dileği ile...

DİSK/Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir ile 1 Mayıs üzerine konuştuk...

“Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı tüm güçlerle Taksim’de olmalıyız!”

- İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıların eşliğinde 1 Mayıs’ı karşılıyoruz. Bir yandan işçi sınıfına kölelik koşulları ve sefalet dayatılırken işçi ve emekçilerin emeklilik ve sağlık hakkına göz dikilmiş durumda. Diğer yandan işçi emekçiler iş güvencesinden yoksun bir şekilde sözleşmeli, taşeron vb. şekillerde istihdam edilmek isteniyor. Sermaye devleti son yılların en ağır saldırısını gerçekleştirmeye hazırlanıyor. Tüm bu saldırılar İMF, DB ve diğer emperyalist kuruluşların emirleri doğrultusunda gerçekleşiyor. Ortadoğu’da sürmekte olan emperyalist savaş ve işgal, turmandırılan şovenizm dalgası, devletin artan baskısı, saldırılar devam ediyor. Saldırıların arttığı böylesi bir dönemde 1 Mayıs’ı karşılıyoruz. DİSK, 40. kuruluş yılında, 1977 1 Mayıs katliamının 30. yılında yaptığı Başkanlar Kurulu kararı ile 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması gerektiğini söyleyerek bir süreç başlattı. Siz bu karara ilişkin ne düşünüyorsunuz?

- 1 Mayıs işçi sınıfı için çok değerlidir. 1886’daki kölelik koşulları yaşanmaktadır. O dönemde 8 saatlik iş günü için, çocuk işçi ve kadın işçi köleliğine karşı mücadele verildi. Üzerinden 121 yıl geçmesine rağmen aynı koşullar bugün hala geçerli. Çok mücadeleler edilmesine karşılıklı kayıplarımız da çok. Bugün tekstilde 12 saat asgari ücretle işçi çalıştırılıyor ve bu işçilerin birçoğu sigorta hakkından yoksun. Aynı şekilde yemekhanelerde, oto sanayi sitelerinde, tuğla fabrikalarında, tarlalarda Anadolu’nun değişik bölgelerinden gelenler çocuk, yaşlı demeden kuralısızca çalıştırılıyor. Bu ortamda 121 yıl öncesinin koşullarını yaşıyoruz.

Çok açık olarak söylüyorum ki DİSK’in bu sene karar aldığı 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması hedefini yürekten destekliyorum. Kin ve öfkeyle bakmıyoruz, biz bir sınıftır. DİSK’imizin 40. yılı ‘77 katliamının 30. yılında buna rağmen hoşgörüle bakmaya çalışıyoruz ama geçmişte yapılan bu katliamı da unutmuyoruz. Amacımız tek başına DİSK’in Taksim Meydanı’na çıkıp, rövanş almış gibi gözükmesi de değildir. Ama şunu da görüyoruz ki Taksim Meydanı serserilere, gericiyle, faşistlere, lümpenlere her türlü aktiviteye açılıyor, veriliyor ama işçi sınıfına verilmiyor.

İşçi sınıfının, sol güçlerin de hakkı değil midir? Tatlı olacağız ama sertlik istiyorlarsa da hodri meydan deriz, gerekirse sertleşiriz de.

- DİSK, aldığı bu kararın bir gereği olarak sürece nasıl hazırlanıyor? Tabanda, şubelerde, işyerlerinde 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasına dönük neler yapıyor, neler yapması gerekir?

Biz DİSK/Genel-İş Sendikası 3 No’lu Bölge olarak işyerlerimizde müdürlükler düzeyinde dahi 1 Mayıs Hazırlık Komitelerimizi kurduk. Çok az işyerinde komite kuramadık. Bu komiteleri kurarken sömürü çarkında iki kat ezilen kadın işçileri de sürece kattık. 1 Mayıs’ı daha geniş bir tabanla örgütlemeyi ve

kutlamayı düşünüyoruz. Şu bir gerçek ki; işçi sınıfı verimli bir topraktır. Bu toprağa ne ekersen onu biçersin. Eğer biz işçi sınıfına doğru zamanda doğru bir zeminde önderlik yapabiliyorsak, 1 Mayıs’ın anlam ve önemini işçi sınıfına anlatabilsek, atölyede, süpürge, kazma-kürek, park ve bahçelerde çalışan işçi arkadaşlarımızın tek tek elini sıkarak 1 Mayıs’ın kutlanması ve kitlesel olması gerektiğini söylersek, 1 Mayıs’ın bir mücadele günü olduğunu, emek karşıtı yasaların kaldırılmasının alanı olduğunu anlatabilsek anlamlı olur. Bizim hedefimiz budur ve bu hedef doğrultusunda 1 Mayıs komitelerimizi kurmuş bulunuyoruz.

Şu anda Kızıl Bayrak Gazetesi’yle yaptığımız gibi açıklamalar, röportajlar yapıyoruz, işin basın ayağını örüyoruz. 1 Mayıs’la ilgili ulusal basında açıklamalar yaptık ve önümüzdeki günlerde bu açıklamalarımız sürececek. Diğer bir hedefimiz 1 Mayıs’a kadar 4-5 yerde üye toplantıları yapmak en son aşamada ise genel toplantıyla 1 Mayıs hazırlıklarımızı tamamlamak. Biz Anadolu Yakası 3 No’lu Bölge olarak bundan önceki 1 Mayıslar’da en yüksek katılımı sağladık. Bu katılımı bu seneki 1 Mayıs’ta da sağlayacağımızı iddia ediyoruz.

- 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iddiasının altının doldurulması, güçlendirilmesi, geliştirilmesi açısından DİSK’in dışındaki güçlerle bundan sonraki süreçte daha somut olarak neler yapılabilir?

- Sizinle daha önce DİSK’in 40. yıl gecesinde yaptığımız röportajda DİSK’in tek başına bir şey ifade etmediğini DİSK’i DİSK yapanın taşıdığı değerler olduğunu söylemiştim. O değer de DİSK’in baş harfi olan “D”nin devrimci yapısıdır. Ondan dolayıdır ki DİSK, siyasi parti, legal ve illegal örgüt değil DİSK. İşçi sınıfının demokratik taleplerini hayata geçirebilen, geçirmesi gereken bir kurumdur. Bunun için ise dolduracak olanlar aydınlar, yazarlar, sanatçılar, ev

kadınları, kayıt dışı çalışanlar, ödünç işçilik yapanlar, öğrenciler ve devrimci sosyalistler... DİSK’in bunları biraraya getirmesi lazım ve DİSK bugün Taksim’e çıkacaksa bu arkadaşlarla da görüşülmesi, bu arkadaşların görüşlerine değer verilerek uzlaşma içinde Taksim’e çıkılabileceğine inanıyorum. O zaman DİSK, DİSK olur. Emek, emek olur. Yoksa biz DİSK olarak çıkarsak devrimci arkadaşların taleplerine ve önerilerine kulak verilmeden yaptığımız herşey yapmacık olur. Kendi kendimizi kandırılmış oluruz. Böyle günlerde sosyalist hareketle yanyana durmamız gerektiğini düşünüyorum.

- Türk-İş, Hak-İş, KESK ve TMMOB’la beraber 1 Mayıs’ın Taksim’de ortak kutlanabilmesi için neler yapılabilir?

- DİSK’in bu konuda hazırladığı program doğrultusunda illerde, ilçelerde, bölgelerde kampanyalar yapacağız. Örneğin Uluslararası Sendikalar Birliği ETUC’u çağıracağız. Milletvekillerinden tutun da çeşitli siyasi partileri dolaşacağız. Bununla birlikte Türk Tabipler Birliği, TMMOB’la, KESK’le birlikte hareket ediyoruz. Sosyalistler zaten 1 Mayıs’ta Taksim kararını açıkladılar onları söyleme gereği duymuyorum. Biz istiyoruz ki kimsenin hegemonyasında olmayan 1 Mayıs’ı DİSK dışındaki tüm güçlerle kutlamak isteriz. Tabii ki gelmezlerse sonu ölüm olmaz, gelirlerse de seviniriz. Gelmeleri işçi sınıfının birliği için cesaret verir. Bunun için biz çaba sarfederiz. Anladığım kadarıyla Hak-İş Kayseri’de miting yapmak Türk-İş ise 1 Mayıs’ı salonlarda kutlamak istiyor. Bu da bizim, DİSK olarak temel ilkelerimizden biridir ve bunu kabul edemeyiz. Saraçhane’yi hepimiz hatırlarız. Türk-İş ve Hak-İş Çağlayan’ı tercih ederek sistemin önerdiği yere gittiler. Biz de DİSK olarak sistemin önerdiği çukur yerden çıktık, örgütümüzün tercih ettiği yerde kutladık. Bu kadar güzel bir şey yoktur. Çağlayan 15 bin’lerde kalırken biz 100 binleri bulduk. Hak-İş ve Türk-İş sınıfın bölünmesini istemiyorlarsa onları Taksim’e bekliyoruz. Ben onların konfederasyon olarak katılacaklarını tahmin etmiyorum. Bunlar içerisinde emek yanlısı, mücadele eden temsilci arkadaşlarımızın, genel başkan düzeyinde olan arkadaşlarımızla omuz omuza Taksim’e çıkacağımıza inanıyorum.

- DİSK, dışındaki güçlere, siyasi partilere, konfederasyonlara, ilerici, devrimci güçlere mesajınız nedir?

- Biz 1 Mayıs’a çıkarken sadece emeği gündeme getiriyoruz. Bugün burnumuzun dibinde emperyalist işgal ve saldırılar var. ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi Ortadoğu’yu kan gölüne çeviriyor. Afganistan’a, Filistin’e, Irak’a ve şimdi İran’a demokrasi, özgürlük götürüyoruz bahanesiyle saldırdılar. Ancak sadece kan ve gözyaşı bıraktılar. Bugün birlik, bütünlük içerisinde olan kardeş halklar birbirlerine düşürülüyor. Bizler de bu topraklardan emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı sesimizi yükseltmeliyiz. 1 Mayıs’ta haykıracağımız sloganlardan biri de bu olmalıdır. 1977 1 Mayıs’ını unutmadığımızı göstermek, Taksim’in 1 Mayıs alanı olarak işçi ve emekçilere açılması talebiyle tüm emek güçlerini 1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’na çağırıyoruz.

Tekstilde ihanet sözleşmesine geçit vermeyelim!

Tekstilde yeni bir sözleşme dönemine daha girmiş bulunuyoruz. Geçtiğimiz dönemi hatırlarsak, yeni bir ihanet sözleşmesinin arifesindeyiz diyebiliriz. Patronlar sınıfının önümüzdeki sözleşmede yeni hak gasplarını gündeme getireceklerinden kuşku duymamak gerekiyor. Bu konuda sendika ağalarının pratikleri de çok söze gerek bırakmıyor, zira deyimlerimizle hangi renkte bir sendika olduklarını öğrendik. Sapsarı bir renkteler...

Patronlarla sendikacılar kolkola!

Geçtiğimiz sözleşme dönemi bizler için büyük kayıplar yaşadığımız bir 2,5 yıl oldu. Tekstil patronları kendileri için büyük bir yük olarak gördükleri sosyal haklarımızı ortadan kaldırmak için adımlar attılar. İkramiye hakkımızı yarı yarıya indirdiler.

Bu noktada sendikamız Teksif de patronlarla benzer düşüncelere sahip olduğundan (siz bunu ortak çıkarlar olarak da anlayabilirsiniz) sözleşmeye imzayı atıverdiler. Böylece, bizlerin çıkarlarını korumak iddiasıyla o koltuklarda oturanlar işçi sınıfına ihanet ettiler.

Geçmiş deneyimlerden dersler çıkaralım

Altınıyıldız, Bahariye gibi fabrikalarda geçtiğimiz sözleşme döneminde yaşanan hoşnutsuzluk ve tepkiler basıncımıza da yansımıştı. Bahariye’de sendikamızın işyeri temsilcileri, işçilerin elinden dayak yemekten zor kurtulmuştu. Altınıyıldız’da işçiler sendikamızın kapısına dayanıp, bu ihanet sözleşmesine duydukları tepkiyi göstermişlerdi. Ancak tüm bu işyerlerindeki tepkiler kararlı bir mücadeleye dönüşmeden, patronların tehditleriyle sönmüldü. Yine bu fabrikalarda, yaşanan ihanet sözleşmesinin ardından yeni saldırılar geldiğini de biliyoruz. Taşeronlaştırma yaygınlaşırken, 2,5 ikramiyeyle çalışan işçi sayısında da büyük artışlar oldu. Son dönemde Altınıyıldız patronunun sözleşme öncesi bir “temizliğe” giriştiğini, toplu çıkışlar yaşandığını da biliyoruz.

Bu işyerlerinde işçiler olarak sağlam bir iç örgütlülüğe sahip olmadığımız ve kararlı bir mücadele sürdüremediğimiz için kazanım elde edemedik. Mücadeleyi sonuna kadar sürdürebilecek bir irade ortaya koyamadık.

Yine Çin tehdidi, yine kriz!

Çin’e konulan kotaya rağmen, patronların feryatları yine yükselmeye başlıyor. Tekstil sermayedarları yine “Çin tehdidi”ni öne sürüp, Uzak Doğu ülkeleriyle rekabet edemediklerini söyleyecekler. “Aynı gemideyiz” diyerek tıpkı kriz dönemlerinde yaptıkları gibi, geçtiğimiz sözleşme döneminde bizzat tanık olduğumuz gibi bizleri yine fedakarlığa çağıracaklar.

Tüm bunların birer yalandan ibaret olduğunu biliyoruz artık. İşçilerin ücretleri, sosyal hakları vb. sözkonusu olduğunda “kriz var” diyorlar. Ancak sırası gelince de tekstil sektörünün nasıl gelişip büyüdüğünden gururla bahsediyorlar.

Yeni bir ihanet sözleşmesi istemiyorsak bugünden hazırlanalım!

Sözleşmeyle ilgili olarak henüz yansıyan bir şey yok. Görüldüğü kadarıyla sözleşme şimdilik fabrikalardaki işçilerin gündemine girmiş değil. Bugünden söylenebilecek olan, tekstil işçileri olarak bugünden ayağa kalkmaz, TİS sürecinde taraf olmaz, TİS komiteleri kurmazsak yine ihanete uğrayacağız. Bir kez daha sırtımızdan hançerlenmek, satışa gelmek istemiyorsak şimdiden hazırlanmalıyız!

Sağlam bir iç örgütlülüğe sahip olamamak halihazırdaki en temel sorunumuz ve bunu yaratabilmek ise en temel görevimiz. İlerici, öncü işçilere düşen sorumluluk taban örgütlülüklerini oluşturmak, TİS sürecine buradan müdahale etmektir.

Altınıyıldız’dan bir işçiyle geçen yılki sözleşmeyi konuştuk...

Deneyimlerden ders çıkararak yeni döneme hazırlanmalıyız!

- *Altınıyıldız’da geçtiğimiz sözleşme döneminde neler yaşadığımızı anlatır mısınız?*

- Geçtiğimiz sözleşme döneminde çok büyük bir ihanet yaşadık. İkramiyelerimiz yarı yarıya düşürüldü. Eski işçiler ile yeni işe girecek olanlar arasında böylece bir ayrıştırma oldu. Tabii ki biz bunun zamanla ikramiye hakkının ortadan kaldırılması anlamına geleceğini biliyorduk. Zaman içerisinde 4 ikramiye alan işçiler işten atılacak, işçiler 2,5 ikramiyeyle çalışmaya başlayacaktı. Bunun yanında ikramiyelerin aylara bölünüp, bordroya sokulması durumu da vardı. Bu da ikramiyenin erimesi anlamına geliyor. Daha önce başımıza geldi biliyoruz. Önce yakacak parası konuldu bordroya, sonra çocuk vs. Şimdi tüm bunlar bordroda görünüyor ancak elimize geçmiyor. İkramiyeyi de böyle yapacaklardı. Yine fazla mesai ücretlerimizi de yarı yarıya azalttılar. Bir süre için böyle yapıyoruz dediler ama 2,5 yıldır aynı mesai ücretine çalışıyoruz.

Tabii tüm bu olanlar sabrımızı taşırdı. Yapılan satışlara zaten alışkındık ama bu kadarını gerçekten beklemiyorduk. Greve bir gün kala sözleşme imzalanmıştı, fabrikadaki hiçbir temsilci görünmüyordu ortalıkta. Tabii böyle utanç verici bir sözleşme imzaladıkları için değil, korkudan... Gizlice sözleşmeyi panolara asıp kaçmışlar. İmzalanan ihanet sözleşmesi kulaktan kulağa yayılmaya başladı. Herkeste büyük bir tepki yarattı bu durum.

Öncelikle boya-apre-dokuma işçileri olarak çıkışta toplanıp sendikayı basmaya karar verdik. Bizim fabrikada bu bölümlerde çalışan işçilerin sözü daha çok geçer. Çıkışta toplandık ve sendikaya gittik. İlk gün sendikada bir muhatap bulamadık. Ama bu ihanet sözleşmesinin hesabını sormakta kararlıydık. Ertesi gün yemek saatlerinde, iş başında, dolaplarda hep bu konu konuşuluyordu. Tüm mensucat bölümü

olarak tekrar gitmeye kararlıydık. Bu sefer servislerin önünde kadınlı-erkekli daha büyük bir kalabalık vardı. İşten çıkan işçilerin tamamı ve diğer vardiyadan gelen işçilerle sendikaya tekrar gittik.

Hepimiz çok öfkeliydik. Bu sendikamızın yaptığı bardağı taşıran son noktaydı. Bu sözleşmeyi kabullenmiyoruz, yeni bir sözleşme yapılmasını istiyorduk. Yeni Bosna Şube Başkanı Şükrü Devrimöz vardı. Bizi tüm işçileri birarada ve karşısında görünce büyük bir korkuya ve paniğe kapıldı. Her söylediğimizi kabul ediyor, sözleşmenin yenilenebileceğini söylüyordu.

Sonra işyerinde üretim direktörü Zeki Çaputlu geldi. Çin tehdidinden, sektörün nasıl bir kriz içerisinde olduğundan bahsetti. Şükrü başkan bol bol övdü. Sendika başkanının bizler adına patronlarla kıran kırana nasıl “mücadele” ettiğinden bahsetti. Boynerler’in nasıl iyi, vicdan sahibi patronlar olduklarını, işçilerini çok düşündüklerini anlattı.

Bizlerse sendika adına konuşan ancak patronun temsilcisi olan bu zatı karşımızda görünce bocaladık. Taleplerimizi tekrar ettik, ancak daha cılız bir şekilde. Patronun temsilcisi de bizdeki bu kırılmayı farketmediği için ki, isteklerimiz konusunda bir şeyler yapabileceklerini söyleyip dağılmamızı istedi.

Ertesi gün fabrikaya geldiğimizde, isteklerimizin gerçekleşeceği beklentisi içerisindeydik. Yanıldığımızı çok geç olmadan anladık. Zeki Çaputlu tüm bölümleri dolaşarak tehditler yağdırmıştı. Ortalığı karıştıranlara izin vermeyeceğini, “Çorbamda maydanoz istemem” benzetmesiyle açık bir şekilde belirtmişti.

Sonrasında prim gibi uygulamalar koydular, erzaklara kaşar peyniri ekleyerek sözde iyileştirmeler yaptılar. Asıl olarak da tehditlere başvurarak bizim durumu kabullenmemizi sağladılar.

- *Neden bu mücadele böyle sonuçlandı size?*

Herşeyden önce sendikaya karşı büyük bir tepki vardı ancak bu tepki patronlara yönelmiyordu. Altınıyıldız işçisi için şunu söyleyebiliriz. İşçilerin geneli çalıştığı yeri bir aile ortamı olarak görme eğilimindedir. Osman Boyner işçiler arasında çok sevilir. Buna sağlam bir sınıfsal bilince ve kimliğe sahip olamamak diyebiliriz. Zaten bu süreçte ilk tepkiler sendikaya yöneldi. Onunla da sınırlı kaldı. Sendikamızın ihaneti daha çok öne çıktı. Oysa haklarımızı elimizden alan patronlar sınıfıydı. Bunu işçilerin geneli açısından söylüyorum, patronlara savaş açacak gücü göremedik kendimizde.

Sendikaya gitmenin yanı sıra işyerlerimizde de bir takım eylemler gerçekleştirebilseydik, geçmişteki gibi bu şekilde sonuçlanmayacağı açıktı. Bu sözleşmenin iki tarafı vardı. Bir tarafı işçiler, bir tarafı patronlar. Bizim asıl kavgamız patronlardaydı. Sendikamızın tepelerine çöreklenmiş ağalarla da ancak böyle hesaplaşabilirdik.

Bunu değerlendiremedik ve kaybettik. Ancak sınıf mücadelesi büyük ölçüde kayıplar ve yenilgilerle, geri çekilmelerle dolu bir süreçtir. Önemli olansa tüm bu olanlardan dersler çıkartıp yeniden bir araya gelmek, sonuna kadar kararlı bir mücadele yürütebilmektir.

Yeni sözleşme dönemine tüm bu yaşananlarla ışığında yeniden bakabilmek gerekiyor.

“Büyüyen ekonomi” canımız ve kanımız üzerinde yükseliyor!

Ne mutlu ki artık “büyüyen bir ekonomiye” sahibiz! 2001 krizinden bu yana “ekonomimiz” ortalama yüzde 6’lık bir büyüme başarısı sergilemiş. Büyük sermaye temsilcilerinin en büyük temennisi, seçimle gelecek yeni hükümetin aynı başarıya imza atması.

Ama sadece ekonomide mi büyüdük? “Büyüyen ekonomimizin büyüyen sonuçları”ndan bahsedilmezse, bu icraatların gerçekleşmesinde büyük katkısı bulunan hükümete karşı da haksızlık edilmiş olunur!

Uluslararası çalışma Örgütü’nün (ILO) verilerine göre, her yıl dünyada 1 milyon 200 bin işçi iş kazaları (iş cinayeti) ve meslek hastalıkları nedeniyle hayatını kaybediyor. Yine 250 milyon kişi iş kazaları, 160 milyon kişi ise meslek hastalıkları sonucunda sakat kalıyor. Türkiye’de ise sadece 2001-2005 yılları arasında iş kazası ve meslek hastalıkları nedeniyle ölen işçi sayısı 4 bin 636’dır. 2005 yılında iş kazasında ölen işçi sayısı ise bini aşıyor. Bu rakamlar SSK kayıtları ile sınırlı olduğu için gerçeğin sadece küçük bir kesiti.

TMMOB, Türkiye’nin iş kazalarında “Avrupa şampiyonu” olduğunu, dünyada ise üçüncü sırada yer aldığını belirtiyor. Yine bu verilerden yola çıkan

“yetkililer” ise, iş kazalarının “büyüyen ekonomiye” zararının en iyimser tahminle 4 milyar YTL’ye ulaştığını bildirerek, konunun sadece kendilerini “ilgilendiren” yanına dikkat çekiyorlar.

Kriz sonrası dönemde AKP hükümetinin sermayeye sağladığı olanaklarla birlikte işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü çarkı daha da ağırlaştı. Bunun sonucunda yaşanan “iş kazaları” her yıl biraz daha artış gösterdi. Ölümle sonuçlanan “iş kazaları” resmi rakamlarla aynı düzeyde seyrederken 2005 yılında bini aşarak yeniden kriz dönemindeki rakamlara yaklaşmış oldu. Yine “SSK kayıtlarına yansdığı” kadarıyla, 2005 yılında iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucunda kaybedilen işgünü sayısı 1 milyon 797 bin 917. Türkiye, “iş kazaları” bakımından AB’nin en yüksek rakamlarına sahip ülke konumundayken, ekonomik ve istihdam kapasitesiyle kendisini üstün gördüğü Bulgaristan ve Estonya gibi eski Doğu Bloku ülkelerinden daha kötü bir durumda.

Türk-İş’in her yıl açıklanan resmi rakamlara dayanarak yaptığı araştırmaya göre ise, 1965 yılından 2000 yılına kadar Türkiye’de 4 milyon 645 bin iş kazası gerçekleşmiş. Bu dönemde 111 bin işçi sakat kalmış, 41 bin işçi hayatını kaybetmiş. Yine

onbinlerce işçi meslek hastalığına yakalanmış. ILO vb. kuruluşlar tarafından iş güvenliği ve işçi sağlığı bakımından yükümlülüklerini yerine getirmeyen ülkeler tanımlamasında Türkiye, sicili en bozuk ülkelerin başında gelmektedir.

Türkiye’nin de altına imza attığı ILO sözleşmeleri ile Dünya Sağlık Örgütü’nün (WHO) işçi sağlığı ve iş güvenliği ortak komisyonunda işçi sağlığının esasları şöyle belirlenmiştir: Bütün işkollarında işçinin fiziksel, ruhsal ve sosyo-ekonomik bakımdan sağlığını en üst düzeye çıkarmak ve bunun devamını sağlamak; Çalışma şartları ve kullanılan zararlı maddeler nedeni ile işçi sağlığının bozulmasını engellemek; Her işçiyi kendi fiziksel ve ruhsal yapısına uygun işte çalıştırmak; Özet olarak işin işçiyi ve işçinin işe uyumunu sağlamak.

Türkiye’de bu en basit kurallara dahi uyulmazken, kısmen uyulan büyük işletmelerde de bu durum işçi ve emekçilere bir lütuftmuş gibi sunuluyor.

İş güvenliği ve işçi sağlığı alanındaki bu “başarı”, “büyüyen ekonominin” en önemli sonuçları arasındadır. Zira büyüyen ekonomi sermayenindir. Bu büyüme işçi ve emekçiler üzerindeki sömürünün azgınlaşması, çalışma koşullarının ağırlaşması anlamına gelmektedir.

Büyüyen ekonomi sermayenin ekonomisi olduğuna göre, küçülen ekonomi de işçi ve emekçilerinkidir. Bunu ekonomik ve sosyal durumumuza ilişkin göstergeler üzerinden de görebiliriz. Bunun için sendikaların kamuoyuna açıkladığı verilere şöyle bir göz atmak yeterli olacaktır.

Sermayenin “büyüyen ekonomisi”, işçi ve emekçilerin azgın sömürüsü, canı ve kanı üzerinden yükselmektedir. Her gün yeni iş cinayetlerine kurban gitmek, meslek hastalıklarıyla yaşamımızı tüketmek kaderimiz değildir. Bize azgın bir sömürüyü ve insanlık dışı çalışma koşullarını dayatan, yaşamımıza kasteden kapitalist patronlara ve onların düzenine karşı mücadele yolunu tutmak dışında bir seçeneğimiz yoktur.

Son yıllara ait “iş kazaları”na ilişkin istatistik veriler

Yıl	Kaza sayısı	Ölen işçi	Sürekli iş göremez işçi	Meslek hastalığı
1995	87 960	910	3984	975
1996	86 807	1492	4563	1115
1997	98 398	1473	4374	1055
1998	92 063	1252	3832	1380
1999	78 000	1333	3407	1030
2000	74 847	1173	1818	803
2001	72 367	1065	1866	756
2002	72 344	878	2087	601
2003	76 668	811	1596	440
2004	83 830	843	1788	384
2005	73 923	1096		

İzmir Eğitim-Sen mitingine üçbin emekçi katıldı...

Zafer direnen emekçinin olacak!

Eğitim-Sen tarafından daha önce iki kez ertelenen Ege bölge mitingi 7 Nisan günü gerçekleşti. Sadece Eğitim-Sen pankart ve flamalarının taşındığı eylemde öne çıkan temel talepler şunlardı: “Sözleşmeli, geçici değil kadrolu istihdam istiyoruz!”, “Piyasa işletmeciliği değil kamu hizmeti istiyoruz!”, “Parasız eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik istiyoruz!”, “Gelir dağılımında adalet istiyoruz!”, “İnsanca yaşanabilir ücret istiyoruz!”, “Uzman, baş öğretmen değil ücrette eşitlik istiyoruz!”, “Özgür bilim, özerk, demokratik üniversite istiyoruz!”, “Demokratik, özgürlükçü anayasa, yasaksız siyaset hakkı istiyoruz!”, “Şiddete, savaşa, ırkçılığa, gericiliğe karşı barış, kardeşlik ve demokrasi istiyoruz!”

Bornova stadi önünde toplanan eğitim emekçileri diğer il ve ilçelerden eğitim emekçilerinin gelmesiyle kortejler oluşturdular. Bornova Cumhuriyet Meydanı’na doğru yürüyüşe geçildi. Taşınan pankartlarda ek ders ücreti, parasız eğitim-parasız sağlık, toplu sözleşmeli grevli sendika hakkı ve örgütlenme özgürlüğü, insanca yaşanır bir ücret

talepleri öne çıktı.

Mitinge katılımı ağırlıklı olarak Ege bölgesinden ve ilçe şubelerden gelen eğitim emekçileri oluşturmaktaydı. Bergama, Tire, Kütahya, Manisa, Salihli, Uşak, Eşme, Balıkesir, Aydın, Kuşadası, Söke, Muğla Eğitim-Sen şubeleri katılımlarıyla dikkat çekti.

Mitingde ilk konuşmayı Eğitim-Sen Genel Örgütlenme Sekreteri Ali Berberoğlu yaptı. Gerici-faşist eğitim sistemi, ABD’nin Ortadoğu’daki emperyalist politikaları, özelleştirmeler, eğitim ve sağlık hakkına yönelik saldırılardan bahsetti. Son dönemlerde kışkırtılan linç kültürüne de değinerek Sakarya Şubesi’ne yönelik saldırının da bunun bir parçası olduğunu ifade etti ve eğitim emekçilerini mücadeleye çağırdı.

KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir konuşmasında, katıldığı eylemlerden kaynaklı ceza alan KESK yöneticilerine atfen “biz de aynı suçtu işliyoruz, gereği yapılsın” çağrısını alandaki eğitim emekçilerinin de onayıyla dile getirdi. Devamında Hrant Dink’in eşinin yapmış olduğu konuşmayı

anımsatarak “Karanlık katil üretmeye, katiller cinayet işlemeye devam ediyor” dedi. Daha sonra “77 1 Mayıs’ında işçileri ve yoldaşlarımızı katledenlere karşı 1 Mayıs’ta KESK olarak Taksim’de olacağız” dedi ve diğer illerde de KESK’in 1 Mayıs mitinglerinde olacağını ifade etti.

Miting Grup Umuda Ezgi tarafından söylenen türkülerle son buldu. İranlı eğitim emekçileri mitinge gönderdikleri mesajlarında, eşit işe eşit ücret için 10 günlük açlık grevi yapacaklarını belirttiler.

Eylemde “AKP’nin/İMF’nin imamı kaçta sattın vatani!”, “Bu ülke, bu halk satılık değil!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İMF defol bu memleket bizim!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!”, “Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak istiyoruz, ya siz!” sloganları sıklıkla atıldı. Eyleme yaklaşık 3 bin emekçi katıldı.

“Sözleşmeli köle olmayacağız!”

Eğitim-Sen İstanbul mitingine binlerce eğitim emekçisi katıldı...

Eğitim-Sen, 7-8 Nisan tarihlerinde Türkiye'nin yedi kentinde “İnsanca yaşam, demokratik Türkiye için yürüyoruz!” şiarıyla bölge mitingleri düzenledi. İstanbul'da gerçekleştirilen Marmara Bölge Mitingi'ne binlerce eğitim emekçisi katıldı.

8 Nisan günü saat 15.00'te Tepe Nautilus'tan başlayan yürüyüşte en önde “İnsanca yaşam, demokratik Türkiye için yürüyoruz!” pankartı yer aldı. Ardından ise mücadele taleplerinin yer aldığı pankartlar sıralandı. “Eşit işe eşit ücret!”, “Ek ders genelgesi geri çekilsin!”, “Sözleşmeli değil kadrolu çalışma!” taleplerinin yükseltildiği mitingde Gebze Darıca'da faşist bir öğretmen tarafından katledilen Eğitim-Sen üyesi Hüseyin Cebe de sahiplenildi. Yürüyüşte önde Eğitim-Sen'in İstanbul 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8 No'lu Şube pankartları arkasında ise Kırklareli, Bursa, Yalova, İzmit, Kocaeli, Düzce, Gebze ve Edirne şube pankartları yer aldı. Her şubenin farklı şiarlarla yer aldığı yürüyüşte hükümet karşıtı sloganlarla emperyalizme karşı sloganlar da atıldı.

Yer yer canlılık kazansa da coşkuz geçen mitingde eğitim emekçileri flama ve dövizleriyle katıldılar. Miting alanına yürüyüş boyunca AKP hükümetinin eğitim alanındaki saldırıları anlatıldı ve Eğitim-Sen'in mücadelesi vurgulandı. Yürüyüş boyunca mücadeleyi ve emekçilerin taleplerini dile getiren sloganlar atıldı.

Mitinge Körfez Öğretmen Evi'nde çalışan ve DİSK Oleyis Sendikası'nda örgütlü işçiler de katıldı. Mitinge destek veren işçilerle eğitim emekçileri “Yaşamın sınıf dayanışması!” sloganını attılar.

Yürüyüş kolunun alana girmesiyle miting programı başladı. Kürsüden yapılan konuşmalarda AKP hükümeti tarafından dayatılan saldırılara değinildi ve bu saldırı politikalarından rahatsız olan onbinlerce eğitim emekçisinin Türkiye'nin dört bir yanında alanlara çıktığı belirtildi. Son dönemde KESK yöneticileri aleyhine verilen yargı kararlarına ve Eğitim-Sen'in insanca yaşam, demokratik Türkiye mücadelesini boğmaya dönük saldırılar kınandı ve mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Çalıştığı okulda öldürülen Hüseyin Cebe şahsında yapılan saygı duruşunun ardından hep bir ağızdan “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganı atıldı. Alanda ilk konuşmayı İstanbul Eğitim-Sen Şubeleri dönem sözcüsü Nizamettin Aktepe yaptı. Ardından Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer yaptığı konuşmada, 301. maddenin de etkisiyle kışkırtılan şovenist dalgaya dikkat çekti ve kardeş halkları birbirine kırdırma planlarına vurgu yaptı. 2006 yılında Ankara'ya yapılan 'Büyük Eğitimci Yürüyüşü' sebebiyle haklarında hapis cezası kararı verilen KESK yöneticilerine dönük saldırılara da değinerek, Eğitim-Sen ve KESK'in mücadelesinin bundan sonra da süreceğini belirtti. AKP hükümetinin çıkartmaya çalıştığı ek ders genelgesinin çıkması halinde hizmet üretmeme haklarını kullanarak alanlara çıkacaklarını söyledi. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde KESK'in ne darbecilerin ne de şeriatçıların yanında olacağını, KESK'in insanca yaşam demokratik Türkiye mücadelesinden yana bir tutum takınacağını ifade etti.

Ardından KESK MYK Üyesi Hasan Hayır söz aldı. Son 25 yıldır uygulanan neoliberal politikaların emekçilerin yaşamlarını ne kadar zorlaştırdığına değindi.

Mitingin son bölümünde ezgileriyle Grup Güneşe Yolculuk ve Gökhan Birben yer aldı.

Yürüyüşteki canlılık alana girildiğinde yerini

dağılmaya bıraktı. Kitlenin yarısı miting bitmeden alanı terketti. Kürsünün kitleyi canlandırmaya çalışan ajitatif konuşmaları dikkat çekti.

Eyleme EMEP, ÖDP, ESP, Limter-İş döviz, flama ve önlükleriyle katılarak destek verdiler. Komünistler ise mitingde “Kahrolsun ücret kölelik düzeni!/BDSP” imzalı pankartları ve kızıl bayrakları ile katıldılar. Sosyalist Kamu Emekçileri de alanda Kamu Emekçileri Bülteni'nin son sayısını dağıttılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara: Eğitimciler insanca yaşam istiyor!

Eğitim-Sen'in “İnsanca yaşam, demokratik Türkiye!” şiarıyla örgütlediği miting 7 Nisan günü saat 14.00'te kitlenin Ankara Tren Garı önünde toplanmasıyla başladı. En önde “İnsanca yaşam, demokratik Türkiye için yürüyoruz!” yazılı pankart taşındı. Ardından “Bakan Çelik elini cebimden çek!” pankartı ile geçtiğimiz günlerde görev yaptığı okulda meslektaşları tarafından öldürülen Hüseyin Cebe'nin resmi taşındı. Taleplerin yazılı olduğu ayrı bir pankartın arkasında ise Ankara 1, 2, 5 No'lu Şubeler, Çubuk, Nallıhan, Kırıkkale, Divriği temsilcilikleri, Çorum, Tokat, Sivas, Ilgın, Ereğli, Antalya, Burdur, Karabük, Bartın, Karaman, Isparta, Bolu, Aksaray, Amasya, Afyon, Yozgat, Nevşehir, Kastamonu, Kayseri, Zonguldak, Çaycuma, Karadeniz Ereğlisi, Konya şubeleri yürüdüler. Emekçiler yürüyüş boyunca “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Sözleşmeli köle olmayacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganlarını haykırdılar. Nevşehir Şubesi Eğitim-Sen flamalarının yanı sıra taleplerin yazılı olduğu dövizler de taşındılar.

Eğitim ve demokrasi şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından kürsüden “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı atıldı.

Kürsüye ilk olarak Eğitim-Sen Genel Sekreteri Emir Ali Şimşek çıktı. Konuşmasında Türkiye'deki iktidarın giderek daha fazla emperyalizme yedeklendiğini, Türkiye'nin bir kayıççı kavgası içerisinde yer aldığını, gericiğin ve ırkçılığın yükseltildiğini vurguladı. Artan linç girişimlerinin Kürt sorununda demokratik ve barışçıl çözüm yerine nefreti aşıladığını söyledi. Bu sırada “Yaşamın halkların kardeşliği!” sloganı atıldı.

Eğitim-Sen tarafında 24-25 Kasım 2005 tarihinde gerçekleştirilen yürüyüş sonrasında Eğitim-Sen yöneticilerine verilen hapis cezaları kınandı. Şimşek konuşmasını mücadele çağrısı ile bitirdi.

DTP, EMEP, ÖDP temsilcilerinin yanı sıra CHP Isparta milletvekili, SHP Ankara temsilcileri, DİSK İç Anadolu Bölge temsilcisi ve TMMOB Genel Başkanı da kürsüden anons edildi. Bu sırada “Yaşamın sınıf dayanışması!” sloganı atıldı. CHP milletvekilinin adı okunduğunda bir kısım emekçi tarafından yuhalanması dikkat çekti.

Daha sonra kürsüye KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul çıktı. Neo-liberalizme yedeklenen AKP yönetimini eleştirdi, Eğitim-Sen yöneticilerine verilen hapis cezasını kınadı ve “İnsanca yaşam istemek suçsa biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz” dedi. Bu sözün ardından coşkulu sloganlar atıldı. İrkçı-şoven gericiğe karşı farklı kültürlerin birarada yaşamasının öneminden bahsetti. 1 Mayıs'ta bütün emekçileri Taksim'de '77 katliamının hesabını sormaya çağırıldı. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yaşanan taraflaşmaya değindi. Halkı temsil etmeyen bir meclisin

cumhurbaşkanını seçemeyeceğini belirtti. Eşit, demokratik, özgür bir ülke için mücadele edeceklerini söyleyerek kürsüyü TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı'ya bıraktı. Soğancı, baskı ve cezaların mücadelesini durduramayacağını, kapitalizmin emekçilere karşı açtığı savaşta kazananın mücadele eden emekçiler olduğunu vurguladı. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde öğrencilere yönelik soruşturmaları ve artan faşist saldırıları kınadı. “Faşizme karşı omuz omuza!” ve “Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!” sloganları atıldı.

Grup Lal'in söylediği türküler ve çekilen halaylarla sona eren mitingde binlerce emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana'da emekçiler alandıydı

Eğitim-Sen'in daha önce iki kez ertelenen bölgesel mitingi 7 Nisan Cumartesi günü saat 13.00'te Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Diğer illerden gelenlerin de katılımıyla düzenli kortejler halinde Uğur Mumcu Meydanı'na yüründü.

Yürüyüş sırasında en önde geçtiğimiz günlerde görev yaptığı okulda bir başka öğretmen tarafından vurularak öldürülen öğretmenin resmi taşındı. Ardından “İnsanca bir yaşam, demokratik Türkiye!/Eğitim-Sen” imzalı ortak pankart taşındı. Ortak pankartın arkasında sırasıyla; Adana, Gaziantep, Kilis, Hatay, Düziçi, Kahramanmaraş, Niğde, Mersin, Mut, Tarsus Eğitim-Sen Şube ve temsilciliklerinin pankartları yer aldı. Ardından Tarsus'tan İşgüvencesiz Öğretmenler, SES, Haber-Sen, Türk-İş, DİSK, TMMOB, İHD, Halkevleri, Genç Umut, Alinteri, BDSP, DHP, ESP, EMEP, Mücadele Birliği, YDG, ÇHKM, ÖDP ve Enternasyonalist Gençlik mitingde pankartlarıyla katıldılar.

Kitlenin alana girmesiyle miting programı başladı. İlk olarak emek ve demokrasi mücadelesinde şehit düşünler anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Tertip komitesi üyesi ve Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa bir konuşma yaptı. Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını anlatan Boğa sözlerini şöyle sonlandırdı, “Emekçi kardeşlerim bu yoğunlaşan saldırılara karşı 1 Mayıs Adana'da kutlanmalı ve yoksul insanların isyan çılgılığı olmalı, onları kapsamalıdır. Bugün emekçiler birlikte yürüdü. Bu yürüyüşümüzü 1 Mayıs'ta taçlandırarak devam etmeliyiz.” Ardından Eğitim-Sen Genel Eğitim Sekreteri İsmail Sağdıç bir konuşma yaptı. KESK MYK üyesi Kamuran Karaca ise genel olarak işçi ve emekçilere yönelik saldırılardan bahsetti, ABD emperyalizminin işgaline karşı halkların kardeşliğini savunduklarını ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde halktan yana, laik, bağımsız bir aday istediklerini ifade etti.

Mitinge en kitlesel katılımı Adana, Mersin ve Antep Eğitim Sen şubeleri gerçekleştirdi. Türk-İş ağırlığı Tümtis'li işçilerden oluşan yaklaşık 70 kişilik bir katılımı alanda yerini aldı. SES yaklaşık 50 kişilik kortejiyle anlamlı bir katılım sağladı. DİSK ve TMMOB eyleme temsili katıldı. Mitingde son dönemdeki saldırıları teşhir eden ve AKP'yi eleştiren sloganlar öne çıktı.

Komünistler eyleme “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!/BDSP” imzalı pankartlarıyla katıldılar. Mitingde yaygın bir şekilde Kamu Emekçileri Bülteni dağıtımı yapıldı.

Eyleme 1500'ü aşkın emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

NATO: Bir saldırı, sav

(NATO'nun Riga Zirvesi vesilesiyle Aralık 2006'da verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

NATO belli aralıklarla, bu son zamanlarda yaklaşık 2-2,5 yılda bir olur, devlet ve hükümet başkanları zirvesi yapar. Kasım ayı sonunda Letonya'nın başkenti Riga'da yapılan bunların sonuncusu. Ayrıca ortalama her 6 ayda bir de, her biri ayrı ayrı olmak üzere, NATO ülkeleri dışişleri bakanları ve yine NATO ülkeleri savunma bakanları toplantıları yapılır.

NATO Brüksel'de sürekli karargahı olan bir örgüt; izlenecek politikalar gerçekte bu karargahta hazırlanır, planlanır, bir noktaya getirilir ve belli aralıklarla toplanan bu türden zirvelerde hükümet başkanlarının biçimsel kalan resmi onayına sunulur. Bu nedenle belli aralıklarla yapılan hükümet ve devlet başkanları zirvelerine gereğinden fazla bir önem ve anlam atfetmemek gerekir. Zirveler toplandığında gerçekte karar tasarıları iyi kötü hazırdır, yeni politikalara ilişkin hazırlıklar ve elbette pazarlıklar iyi kötü bir sonuca bağlanmıştır. Zirvelerde bunlara ilişkin çoğu kere önemsiz bazı son rötuşlar yapılır, ince ve zorlu pazarlıkların son safhası bir sonuca bağlanır ve sonuçta kararlar alınır, uygun sınırlar içinde kamuoyuna açıklanır.

Yine de bir önemi olabiliyor bu toplantıların, burada alınan ve bazen gösterişle dünyaya açıklanan kararların... 1999 Nisan'ında Washington'da yapılan 50. yıl Zirvesi buna bir örnek. Bu Zirvede önemli kararlar alındı ve deklare edildi. Sovyetler Birliği'nin yıkılışının ardından ilk önemli deklarasyonuydu bu NATO'nun. Zirve toplandığında Kosova bahane edilerek Yugoslavya'ya karşı başlatılan yıkıcı savaş tüm şiddetiyle sürüyordu ve örgüt bu "tarihi" zirvede dünya polisi ilan edilmiş, yani o sıra Yugoslavya üzerinden yapılmakta olan işin adı konulmuştu. Bunun, dünya polisliği misyonunun, daha sonraki Prag Zirvesi'nde (Kasım 2002) daha da geliştirildiğini, daha açık ve kesin hükümlere bağlandığını biliyoruz.

Resmi kuruluş gerekçesine ve taşıdığı isme göre NATO sözde "savunma amaçlı" bir devletler ittifakıdır; ittifak kapsamındaki ülkeleri, Sovyetler Birliği ve müttefiklerinin saldırısına karşı korumayı amaçlamaktadır. Oysa bütün bir tarihi, onun gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü, bu çerçevede bir tehdit ve şantaj örgütü olduğunu ortaya koyar. Dahası o sadece bir uluslararası saldırı ve savaş örgütü değil, belki çok daha önemli olarak, aynı zamanda ittifak bünyesindeki tüm ülkeler için gizli ve kirli bir iç savaş örgütüdür de. Özellikle '89 yıkılışına kadar olan dönemde onun bu özelliği çok daha belirgin ve fiili uygulama olarak önplandadır, buna ilişkin kanlı ve kirli icraatları yıkılışa denk düşen yakın yıllara kadar önemli ölçüde karanlıkta kalmış olsa bile.

NATO elbette ki başından beri bir saldırı ve savaş örgütüdür, bu kadarı onun dolaysız olarak açık olan konumuna ve rolüne işaret eder. Fakat NATO aynı zamanda dört dörtlük bir içsavaş örgütüdür de. Bu temel özelliği oldukça erken yıllardan beri dünya devrimcileri tarafından biliniyor ve teşhir ediliyordu. Fakat resmi düzeyde bu her zaman inkar ediliyor, bir komünist iftirası sayılıyordu. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünü izleyen dönemde açığa

Zamanında NATO'nun kuruluş gerekçesi yapılan Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku bugün artık yok. '89 yıkılışından beri durum bu ve o zamandan beri NATO'nun yeni işlevi tartışılmaktadır. Ve gitgide belirginleşen yeni işlevine baktığımızda, bir iç savaş örgütü olarak kendini gösteren yanı giderek daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu, NATO'nun temelde, sistemi Sovyetler Birliği'nin sözde tehdidine karşı değil fakat gerçekte sistem karşıtı güçlere karşı korumak üzere oluşturulduğunun da bir itirafıdır. Sovyetler Birliği tarih olduğu halde NATO'nun tüm varlığıyla ortada durmasının, dahası etkinlik sahasını tüm dünya olarak ilan etmesinin anlamı da budur.

Gelinen yerde, yani bloklardan biri yıkılıp ünlü "dehşet dengesi" geride kaldığından beri, NATO'nun bir devletler arası savaş örgütü olarak yeni rolü de daha belirgin biçimde açığa çıkmaktadır. Dün Yugoslavya üzerinden görmüştük bunu, bugün halen Afganistan üzerinden izliyoruz. Yarın emperyalistler arasındaki ilişkilerin gidişatına bağlı olarak belki Ortadoğu'daki başka roller üzerinden göreceğiz bunun yeni örneklerini.

çıkan gerçekler, bu konuda hiçbir tartışma bırakmadı, örgütün her ülke bünyesindeki kirli iç savaş aygıtları bir bir açığa çıktı. Bir tek Türkiye ve elbette ABD dışında, bu gerçek resmi düzeyde kabul de gördü. İtalya'da (ünlü Gladio), Almanya'da, Belçika'da, Hollanda'da, İngiltere'de, Norveç'de, Danimarka'da, Yunanistan'da (ve hatta ittifakın askeri kanadından 1966'da çekilmiş Fransa'da ve tarafsızlığı ile ünlü İsviçre'de bile), bu kanlı ve kirli uluslararası örgütün ulusal uzantıları olduğu açığa çıktı. Çöktükten sonra her ülkede kontr-gerilla örgütleri, Gladio vb. isimler altında bir dizi kirli savaş örgütü, birbiri peşi sıra açığa çıktı, hükümetler bu örgütlerin varlığını itiraf etmek zorunda kaldılar ve görünüşe göre tasfiye de ettiler. Gerçekte ise bu örgütlerin varlığını halen de sürdürdüğünden kuşku duyulmamalıdır.

Türkiye'de ise NATO uzantısı bu aynı kirli içsavaş örgütü Kontr-gerilla olarak biliniyor, resmi adıyla ise Özel Harp Dairesi. Öteki ülkelerden farklı olarak Türkiye'de hükümetler böyle bir örgütün varlığını bugüne kadar itiraf etmediler, Özel Harp Dairesi'nin ise olağan bir askeri oluşum olduğunu ileri sürdüler. Dolayısıyla biçimsel ve aldatıcı bir tasfiye bile sözkonusu olmadı Türkiye'de. Tersine, birçok belirti bu arada bu örgütün daha da pekiştirildiğini ve örneğin Özel Kuvvetler adı altında kısmen resmileştirilip meşrulaştırıldığını gösteriyor. Fakat yine de bu kanlı ve kirli örgütün tüm ülkelere önce ilk kez Türkiye'de deşifre edildiğini vurgulamak gerekir. '60'lı yıllarda başgösteren büyük sosyal uyanış ve bu uyanışın bastırılmasına yönelik CIA-NATO odaklı kirli savaş, bu örgütün Türkiye'de '70'li ilk yıllara denk gelen bir erken tarihte teşhis ve teşhir edilmesini sağladı. Tümüyle CIA-NATO bağlantılı bir askeri faşist darbe olan 12 Mart'ı izleyen yeni kitle hareketinin en dolaysız hedeflerinden biri Kontr-gerilla'nın açığa çıkarılması ve tasfiyesi idi. Bu mücadelenin baskısı ve o döneme denk gelen Kıbrıs bunalımının özel koşulları altında, dönemin başbakanı olarak Ecevit böyle bir örgütün varlığını ve denetim dışılığını, yani dolaysız olarak CIA-NATO denetimi altında olduğu gerçeğini, itiraf etmek zorunda kalmıştı. Fakat bu durum bir tasfiyeye yolaçmamış, tam tersine, bu CIA-NATO güdümlü örgüt Türkiye'yi yeni bir askeri faşist darbeye sürüklemişti.

Her bir ülkedeki bu kirli savaş örgütleri,

İtalya'daki isimlendirmeye Gladiolar, hemen tamamen CIA eliyle dolaysız olarak NATO bünyesinde kurulmuş, NATO tarafından yönetilen ve finanse edilen, NATO'nun genel stratejisine hizmet eden örgütler olmuşlar ve tam olarak birer iç savaş örgütü olarak iş görmüşlerdir. Türkiye ve İtalya, bu konuda özellikle önplandaki iki önemli NATO ülkesidir ve bu, bu ülkelerde sosyal mücadelenin ve ilerici-devrimci siyasal muhalefetin gücü ve etkisiyle dolaysız olarak bağlantılıdır. Zira bu kirli iç savaş örgütlerinin işlevi tam da ve tümüyle bu alandadır. Türkiye'nin son 50 yılında Kontr-gerillanın oynadığı çok özel rol gözönüne getirilirse, sözkonusu örgütlerin bu özelliği ve işlevi kolayca anlaşılır.

Bu onun, NATO'nun her ülkedeki sınıf mücadelesinde dolaysız olarak taraf olan bir örgüt olduğu, dolayısıyla da aynı zamanda bir içsavaş örgütü olduğu anlamına gelir. NATO'nun zamanında Sovyetler Birliği liderliğindeki bloka karşı bir politik-askeri örgüt olarak oynadığı temel önemde rol ile, her bir NATO ülkesindeki içsavaş örgütü rolünü birlikte düşünmek gerekir. Dahası ilki potansiyel, oysa bu ikincisi gerçek, fiili bir rol olmuş, olagelmıştır. NATO, yakın zamanda Yugoslavya ve Afganistan savaşlarını saymazsanız, tarihi boyunca bu anlamda bir devletler arası savaş örgütü olarak herhangi bir fiili icraat yerine getirmiş değildir. Bu açıdan bir emperyalist karşı kuvvet organizasyonu olarak Sovyetler Birliği liderliğindeki Doğu Blok'una karşı elbette temel önemde bir işlevi olmuştur, kışkırtıcı bir tehdit ve şantaj örgütü olarak. Ama fiili savaş olarak asıl rolünü, bir iç savaş örgütü olarak tek tek ülkeler bünyesinde oynamıştır. Bu kirli rol, her ülkedeki sınıf mücadelesine dolaysız olarak ve sistematik tarzda, ama tümüyle gizli olarak müdahale etmek yoluyla yerine getirilmiştir.

Örneğin İtalya'da oynadığı bu rol çok belirgin ve aynı ölçüde önemlidir. Yıllarca İtalya'nın siyasal yaşamında önemli bir güç ve hükümet olma potansiyeli taşıyan İtalyan Komünist Partisi'ne karşı sistemli bir kirli savaş yürütmüştür. Bu çerçevede bir kısmı kitle katliamları olarak gerçekleşen sayısız provokasyonlarda ve girişimlerde bulunmuştur. Bunların yetmediği yerde açık tehditlere girişilmiş ve böylece İtalyan seçmeninin tercihi dolaysız olarak baskı altına alınmıştır, vb.

Türkiye'de her iki faşist askeri darbe de CIA-

aş ve iç savaş örgütü

H. Fırat

NATO ikilisinin Kontr-gerilla eliyle uyguladığı icraatın ürünü olmuşlardır. Son 50 yıldır ilerici-devrimci muhalefete karşı yürütülen kirlî savaşta, CIA-NATO güdümlü Kontr-gerilla ve onun uzantısı faşist paramiliter örgütler, temel önemde bir rol oynamışlardır. 12 Eylül askeri faşist darbesi kuşkusuz birinci elden bir Amerikan ürünü olmuştur. Fakat ilkin, başından itibaren ve halen, NATO demenin büyük ölçüde ABD demek olduğunu unutmamak gerekir. İkinci olarak, bu organik bağdan öteye, 12 Eylül askeri faşist darbesi aynı zamanda dolaysız olarak NATO'nun da bir ürünüdür. Mehmet Ali Birand, çok iyi bilindiği gibi sistemin ve Amerika'nın has adamlarından biridir, gazeteciliğini uzun yıllar boyunca Brüksel'deki NATO karagahı üzerinden yapmıştır; "12 Eylül" konulu ve isimli kitabında, darbenin yapıldığı günün gecesi, 12 Eylül'ün NATO karargahında sevinçle karşılandığını ve kutlamalara konu edildiğini tüm açıklığı ile yazmaktadır. Ufuk Güldemir yine bir Amerikancıdır, o da *Kanat Operasyonu* isimli kitabında, Türkiye'deki sosyal hareketliliğin ve bunun ürünü devrimci gelişmelerin NATO karargahında nasıl kaygıyla izlendiğini, içinde bulunduğu coğrafi-stratejik konumdan dolayı Türkiye için değil devrimci akımların "ılımlı bir solu"n bile bir lüks sayıldığını anlatıyor ve bunun toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi ezmek üzere gündeme getirilen 12 Eylül askeri faşist darbesi ile bağını ortaya koyuyor. Bu çerçevede NATO'nun güneydoğu kanadındaki Türkiye operasyonunu ima eden *Kanat Operasyonu*, 12 Eylül'den başka bir şey değildir. İran Devrimi'nin ardından doğan kritik boşlukta bu operasyon NATO için özellikle acil ve zaruri hale gelmiştir. Toplumsal muhalefet ezilmiş, Yunanistan ile sorunlar çözülmüş, bu koşullarda Türkiye, İran Devrimi ile doğan boşluk da gözetilerek, emperyalist sistemin hizmetinde Ortadoğu halklarına ve Sovyetler Birliği'ne karşı daha etkin bir biçimde konumlandırılmıştır. İçteki toplumsal muhalefetin ezilmesi NATO payına bu bölgesel ihtiyaçlar için özellikle önemli olmuştur.

Bütün bunları, NATO'nun bir iç savaş örgütü olarak çok belirgin olan rolüne ve bunun da onun uluslararası stratejisi ve politikalarıyla dolaysız bağına işaret etmek için ortaya koymuş oluyorum. NATO'nun devletler arası saldırgan bir askeri ittifak olmaktan öteye böylesine temel önemde bir rolü olmuştur. Bu askeri ittifakın bir savaş örgütü olarak karşı kampa karşı oynadığı rol potansiyel, oysa şu veya bu ülkedeki toplumsal muhalefete ve devrimci harekete karşı icraatı fiili olmuştur. İlki karşılıklı bir etkin güç dengesi oluşturmaktan ibaret kalmıştır. Sovyetler Birliği ile kurulan o "soğuk savaş" dengesi bunu anlatmaktadır. Ama bu denge içinde NATO, bir iç savaş örgütü olarak her zaman aktif ve etkin bir rol oynamıştır. Çeşitli ülkelerin sınıf mücadelelerinde dolaysız ve etkin bir taraf olmuştur. Bu anlamıyla o, kapitalist-emperyalist sistemi Sovyetler Birliği liderliğindeki kamptan çok halklara ve devrimci akımlara karşı savunmuş ve korumuştur.

NATO sözümona bir savunma örgütü olarak kurulmuştu ama biz onun başından itibaren gerçekte bir saldırı örgütü olduğunu biliyoruz. Evet, burada bir savunma fonksiyonu da var kuşkusuz, ama bu, dünya

ölçüsünde kabaran devrimci dalga karşısında sistemi emekçilere ve halklara karşı savunma olarak kendini gösteriyor. İkinci Dünya savaşında Sovyetler Birliği büyük bir prestij kazanmıştı. Halkların verdiği mücadele Doğu Avrupa'da komünistleri öne çıkarmış, iktidarı almalarını kolaylaştırmıştı, Sovyetler Birliği'nin savaşta elde ettiği başarıya da bağlı olarak. dünyada devrim dalgası doruğundaydı. Çin Devrimi en iyi dönemindeydi ve kesin zaferi göğüslemek üzereydi. Vietnam Devrimi ilerliyordu, Kore'de devrim vardı. Genelde büyük bir sosyal-siyasal kaynaşma vardı tüm dünyada ve kapitalist dünya sistemi kendini gerçek anlamda tehdit altında hissediyordu.

Bu anlamda, yani kapitalist-emperyalist sistemi ayakta tutmaya çalışma anlamında, evet, bir "savunma" örgütü. Yani dünya halklarının ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelelerini boğmak, dünya çapında emekçilerin sosyalizm uğruna verdikleri mücadeleyi dizginlemek ve ezmek, ona karşı kendi sistemlerini ayakta tutmak üzere kurulmuş bir örgüt. Bu anlamda bir "savunma örgütü"! Bir bütün olarak sistemi ve tek tek ülkelerdeki sermaye diktatörlüklerini savunma örgütü! Çeşitli ülkelerde bir iç savaş örgütü olarak çalışması da zaten bunu gösteriyor.

Zamanında NATO'nun kuruluş gerekçesi yapılan Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku bugün artık yok. '89 yıkılışından beri durum bu ve o zamandan beri NATO'nun yeni işlevi tartışılmaktadır. Ve gitgide belirginleşen yeni işlevine baktığımızda, bir iç savaş örgütü olarak kendini gösteren yanı giderek daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu, NATO'nun temelde, sistemi Sovyetler Birliği'nin sözde tehditine karşı değil fakat gerçekte sistem karşıtı güçlere karşı korumak üzere oluşturulduğunun da bir itirafıdır. Sovyetler Birliği tarih olduğu halde NATO'nun tüm varlığıyla ortada durmasının, dahası etkinlik sahasını tüm dünya olarak ilan etmesinin anlamı da budur.

Gelinen yerde, yani bloklardan biri yıkılıp ünlü "dehşet dengesi" geride kaldığından beri, NATO'nun bir devletler arası savaş örgütü olarak yeni rolü de daha belirgin biçimde açığa çıkmaktadır. Dün Yugoslavya üzerinden görmüştük bunu, bugün halen Afganistan üzerinden izliyoruz. Yarın emperyalistler arasındaki ilişkilerin gidişatına bağlı olarak belki Ortadoğu'daki başka roller üzerinden göreceğiz bunun yeni örneklerini. Şunu da eklemek gerekir; Yugoslavya'dan farklı olarak, işbirlikçi bir kukla yönetimin bulunduğu Afganistan'daki rolü, emperyalist işgali sürdürmek ve buna karşı direnişi ezmek olarak çıkıyor karşımıza. Yani savaş ve iç savaş örgütü rolleri burada iç içedir, bu da ilginç bir durum örneğidir ve yarının devrimci gelişmeleri karşısında NATO'nun üstleneceği role açıklık getirmektedir.

Bu açıdan NATO konusu fazlasıyla önemli. Bu çerçevede NATO'nun teşhirini, kitleler içinde NATO'nun konumu, işlevi ve hazırlandığı yeni misyonlar konusunda açık bir devrimci bilinç geliştirmeyi önemsemek, sürekli bir iş edinmek durumundayız. Türkiye'de burjuva gericiliğini zora sokacak her önemli devrimci gelişme karşısında

dolaysız olarak ABD emperyalizmini ve NATO'yu bulacaktır, bunu hep akılda tutmak gerekir. ABD emperyalizmi ve NATO, her zaman ve bugün halen bu açıdan oynadıkları kirlî karanlık rolü günü geldiğinde çok dolaysız ve açık olarak oynayacaklardır, devrim yapmak isteyenler bugünden bunun bilincinde olmalı, buna göre hazırlanmalıdırlar. Konu bu açılardan ayrıca bizler için temel önemde bir stratejik sorundur. Türkiye'de NATO'ya karşı '60'lı yılların o etkin çıkışlarından kök alan bir mücadele geleneği de var; bunu, yeni koşulları, NATO'nun bugünkü yeni rolünü ve misyonunu da gözeterek, canlandırıp geliştirmemiz gerekir.

Türkiyeli devrimciler olarak bu açıdan halen zaaf içinde olduğumuz için bunun altını özellikle çiziyorum. NATO, her şeyden önce ABD demek. NATO'nun arkasında en başta ve etkin yönetici güç olarak Amerikan emperyalizmi var, bunu yineliyorum. Amerikan emperyalizminin dünya halklarına karşı faaliyetleri ile, politikalarıyla, saldırı ve işgalleri ile o kadar ilgileniyoruz da, NATO'nun buna etkin bir biçimde hizmet ettiğini gözden kaçırabiliyoruz. Oysa NATO esas yönünden bir Amerikan örgütüdür. NATO Irak'a yönelik emperyalist saldırı savaşında da gerçekte aktif ve etkin bir biçimde rol oynadı. Awaks uçaklarından Alman teknisyenlerine kadar... Almanya güya savaşa karşıydı ve savaşın dışındaydı, ama gerçekte NATO üzerinden sunulan lojistik destek ile Irak'a müdahalenin dolaysız olarak içindeydi. NATO'yu Amerika'dan ayırmak zaten mümkün değil; şu veya bu ülkeye ABD müdahalesi olacak da NATO bunun dışında kalacak, bu düşünülecek şey değil.

ABD emperyalizmi İkinci Dünya Savaşının ardından kapitalist dünya sisteminin patronu olduğu için, zaten bunu doğal bir biçimde, herhangi bir zorlamayla değil, tam tersine, öteki emperyalist müttefikleri de buna ihtiyaç duydukları ve buna her bakımdan muhtaç oldukları için aynı zamanda, bu liderliği kolayca üstlendi ve bu liderlik aynı biçimde NATO'nun içinde de yansıdı. En büyük kuvvetler ABD'ye ait, teknolojik alt yapı büyük ölçüde ABD'ye ait. Faturasını önemli ölçüde ABD ödüyor. Ve doğal olarak esas sözü de bu durumda her zaman ABD söylüyor, örgüt esas yönünden onun denetiminde ve hizmetinde. Karargah Brüksel'dedir, coğrafyası Avrupa olmak zorundadır, çünkü çatışmanın ve muhtemel bir savaşın esas alanı Avrupa'dır. Ama gerçek komuta, yönetim ve denetim her zaman Amerika'nın elindedir. Özetle tartışmasız bir ABD hegemonyası var NATO'da. Bu kuşkusuz iyi bilinen bir olgu, fakat yeterince bilinmeyen ya da gözetilmeyen temel önemde bir sonucu var bunun. NATO aynı zamanda sistem içi çelişkileri kontrol etmenin ve uzlaştırmanın da temel önemde bir aracıdır. Bu NATO'nun temel önemde bir siyasal işlevi olagalemiştir ve bugün, daha doğrusu Doğu Bloku'nun çöküşünden itibaren, NATO'nun bu işlevi özellikle de ABD emperyalizmi hesabına giderek ayrı bir önem kazandığı için bunun üzerinde de durmak, bu çerçevede son Riga Zirvesi'ne de yansıyan bazı sorunları irdelemek durumundayız.

(Devam edecek...)

Geleceği kazanmanın yolu mücadeleden geçiyor!

Taleplerimizle 1 Mayıs alanlarına!

Neo-liberal dönüşümlerin eğitim ayağını oluşturan saldırılardan, kapitalizmin olmazsa olmaz alanlarından mühendislik ve mimarlık alanı da payına düşeni “mesleki yeterlilik” çerçevesinde alıyor. Mühendislik ve mimarlık alanları sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda birçok bölüm gibi şekillendirilmeye çalışılırken, tüm uygulamaların faturası öğrencilere kesiliyor. Sorunun kaynakları tarafından ortaya atılan çözümler öğrencilerin değil, yine sermayenin sorunlarının çözümleri oluyor. Öğrenciler diplomalı işsizlere ya da sermayenin kölelerine; üniversiteler ise topluma değil, sermayeye hizmet eden kurumlara dönüştürülüyor.

Sermaye için değil, toplum için bilim!

Genel hatlarıyla bakıldığında karşımıza çıkan bu tablo, gençliğe dayatılan geleceksizliğin özeti durumundadır. Toplumcu Mühendislik Mimarlık Öğrencileri olarak, bu neo-liberal saldırıların geleceksiz bıraktığı, diplomalı işsizler yarattığı mühendislik mimarlık fakülteleri öğrencilerini geleceğine sahip çıkmaya, emekten, bilimden ve toplumdaki yana saf tutmaya çağırıyoruz.

Rüya bitti! Yetkin mühendislik geliyor!

Sermayenin mühendislik mimarlık alanlarında gittiği dönüşümlerin başını yetkin mühendislik çekiyor. Mühendislik öğrencilerini geleceksizlikle karşı karşıya bırakan uygulamalardan biri olan yetkin mühendislik sermayenin ikiyüzlü politikalarının açık

göstergesidir. Üniversite sıralarındaki eğitimin yetiştiremediği mühendis ve mimarların en az beş sene bir yetkin mühendisin gözetiminde çalıştırılması ve daha sonra bir sınava girmesini içeren uygulamanın eğitim alanındaki sorunu çözmekten uzak olduğu açıktır. Dahası, sermayenin teknik eleman derdine, daha fazla kar elde edecek yeni rant alanları bulma derdine deva olduğu ortadadır.

Böylesi bir saldırıyla mühendislik mimarlık öğrencilerinin güzel bir meslek, ev, araba gibi bireysel kurtuluş rüyaları bitmiş bulunmaktadır. Karşımızda duran sermayenin bütünlüklü bir saldırısıdır. Bu saldırı karşısında kendi geleceğimiz için mücadele etmek ve sermayenin saldırılarını boşa düşürmek bir sorumluluk olduğu kadar zorunluluktur da. Yetkin mühendisliği anlatan cilalı sözlerin ardındaki gerçekleri öğrenci kitlelere taşıma amacıyla İzmir’de Ege Üniversitesi ve Dokuz Eylül Üniversitesinde yürüttüğümüz “Rüya bitti” kampanyası tüm hızıyla sürüyor. Kampanya çerçevesinde yaptığımız imzasız “Rüya bitti” afişleri ilgi yaratmış, bildirimlerimizle birleşen bu ilgi sayesinde etkili bir çalışma yürütülebilmştir. Faaliyetimiz örgütleyeceğimiz söyleşi ile tamamlanacaktır.

GATS, AB uyum sürecinde meslekler nereye? sempozyumu:

Gençliğin tartışma kürsüsü

Neo-liberal dönüşümlerin bu bütünlüklü saldırısına karşı bütünlüklü bir karşı duruşu simgeleyen “GATS, AB uyum sürecinde meslekler nereye?” sempozyumu, birleşik gençlik hareketini geliştirme doğrultusunda atılan bir adımdır. Mühendislik mimarlık alanında yetkin mühendislik, hukuk alanında ücretli avukatlık, tıp alanında aile hekimliği, eğitim alanında sözleşmeli öğretmenlik ve formasyon sorunu bu saldırıların ayaklarını oluşturmakta, adı ne olursa olsun, nasıl uygulanırsa uygulansın, aynı mantığın ürünüdür. Tüm bu saldırıların derinlemesine tartışılacağı sempozyum gençliğin kendi sorunlarına karşı çözüm aradığı bir kürsü olacaktır. Bu anlamıyla özel bir yerde duran sempozyuma İzmir’den de toplumcu mühendislik mimarlık öğrencileri olarak katılım sağlamak ve İzmir’deki kurumlarla ilişki kurup destek almak doğrultusunda yürüttüğümüz çalışmamız sempozyumun yaratacağı etkiyi İzmir’e de taşımayı hedeflemektedir.

Toplumcu mühendislik mimarlık öğrencileri talepleriyle 1 Mayıs alanlarına!

Kendi sorunlarına sahip çıkan mühendislik mimarlık öğrencileri, 1 Mayıs gibi işçi ve emekçilerin mücadeleye yarattıkları bir günde sermaye düzenine karşı işçi ve emekçilerle omuz omuza yürümeli ve 1 Mayıs alanında taleplerini yükseltmelidir. Zira, bugün bizlerin geleceğini karartan ile işçi ve emekçilere kölece yaşam koşullarından başka bir şey sunmayan aynı kokuşmuş sermaye düzenidir. Bundan dolayıdır ki, mühendislik mimarlık öğrencileri “Toplumcu mühendislik mimarlık öğrencileri” pankartının arkasında sermayeye gereken cevabı vermeli, geleceğine sahip çıkmalıdır.

Biliyoruz ki, bizler geleceğiz ve yaşanası bir toplumun inşacılarıyız. Sermayenin üzerimizde oynamaya çalıştığı tüm oyunlara karşı biz bir tarafız; emeğin tarafıyız. Biz, bilimi sermayenin çıkarları doğrultusunda değil toplum için üretmek istiyoruz ve toplumcu kimliğimizle sermayenin bütünlüklü saldırılarını yırtıp atmak için mücadeleyi daha da büyütüyoruz.

İzmir/Toplumcu Mühendislik Mimarlık Öğrencileri

İHD’den 14 Nisan açıklaması...

Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi Atatürkçü Düşünce Derneği gibi faşist-militarist kurumlar tarafından organize edilen ve 14 Nisan’da Ankara’da gerçekleştirilecek olan mitinge destek vermediklerini açıklamak üzere 9 Nisan günü İstanbul İHD’de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı 74 aydın, sanatçı ve meslek örgütü bileşeni adına Eren Keskin okudu. Yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinden statükocu kesimlerin bilinçli olarak gerilim yaratmaya çalıştığından bahseden Keskin şunları söyledi:

“... bizler, adına sivil toplum örgütü denen ancak her türlü sivilleşme çabasına karşı çıkmayı kendilerine yegane görev edinen ve çoğunlukla emekli askerlerin yönetiminde bulunduğu kuruluşların düzenlediği 14 Nisan mitingini mevcut statükocuların demokratikleşme ve sivilleşmeye karşı bir direniş olarak nitelendiriyor ve desteklemiyoruz. Demokratikleşmeye ve sivilleşmeye taraf olan her bireyi söz konusu mitinge katılmayarak, açık bir şekilde tavır göstermeye davet ediyoruz.”

Ardından söz alan Şaban Dayanan ise, “Kurulduğu günden beri akademik özgürlükler için hiçbir şey yapmayan ve yapanları susturan YÖK, bu eylemi en başta destekleyen kurumlardan birisidir. 12 Eylül hukukunun öz çocuğu olduğunu YÖK ispatlamaya devam etmektedir” dedi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sefaköy İLGP: “ÖSS’ye hayır!”

İLGP olarak başlattığımız ÖSS karşıtı kampanyamızı devam ediyor. Referandumla başlattığımız kampanyamızı film gösterimleriyle sürdürdük.

ÖSS’ye iki ay kala öğrenciler test kitaplarına hapsolmuş durumda. Sosyal yaşantıdan uzaklaşan öğrencilere sınavın eşit olmadığını anlatıyor ve öte yandan da asosyal bir yaşamın dayatıldığını göstermeye çalışıyoruz. Referandumlarla birlikte bunları tartışıyoruz. Kampanya kapsamında Sefaköy İLGP olarak “Sınav” filmini gösterdik. Film, yarış atı gibi sınava hazırlanan bir öğrencinin yaşadığı bunalımları göstermesi bakımından anlamlıydı. Film bittikten sonra katılımcıların da benzer yorumlar yapmaları ve benzer bunalımları yaşadıklarını dile getirmeleri dikkate değerdi.

Sefaköy İLGP

Gençlik hareketinden...

Çukurova Üniversitesi'nde gözaltı terörü!

11 Nisan günü Çukurova Üniversitesi'nde, geçen hafta tutuklanan 3 öğrencinin serbest bırakılması için bir basın açıklaması düzenlendi. Kolluk güçleri eylemde açılan pankartı yırtarak öğrencilere saldırdı. Gözaltına alınan öğrencilere plastik mermili boyalı silahlar sıkıldı. Bir öğrencinin kafası sıraya vurularak vahşice gözaltına alındı. Polis bu azgınlığına etraftaki öğrenciler tepki gösterdi. Polis, yaşanan saldırının nedenini soran öğrencileri de gözaltına aldı. Toplam 19 öğrenci gözaltına alındı.

Aynı günün akşamı saat 17.00'de İnönü Parkı'nda saldırıyı teşhir eden bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Üniversite öğrencilerinin ve demokratik kitle örgütlerinin yer aldığı açıklamada, sivil ve çevik kuvvet polislerinin üniversitede yeri olmadığı vurgulandı. Demokratik haklarını kullanarak basın açıklaması gerçekleştiren öğrencilere azgınca saldırılması ve gözaltına alınmaları protesto edildi.

"Faşizme, soruşturmalara, tutuklamalara karşı üniversitemizi savunuyoruz!/Çukurova Üniversitesi Öğrencileri" imzalı pankartın açıldığı eylemde "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Katil polis üniversiteden defol!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!" sloganları atıldı.

Ekim Gençliği/Adana

Öğrenciler Baskın Oran'a sahip çıktı!

10 Nisan günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrencileri Dayanışma Derneği (SBF-Der) tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Rektör Nusret Aras'ın fakülte öğretim üyelerinden Baskın Oran'ın emekli olması dolayısı ile fakültede ders vermesine müdahale etmesi kınandı. Bu tutumun YÖK'ün baskıcı zihniyeti ve şirket-üniversite birleşiminin bir sonucu olduğu vurgulandı. Basın açıklamasına çok sayıda öğrenci katıldı. Öğrenciler, "Özerk, bilimsel üniversite!" ve "Öğrenciler burada, Nusret arazi!" sloganlarını attılar.

Ekim Gençliği/Ankara Üniversitesi

AÜ'de "Yurttaşlık sorunu" paneli

6 Nisan günü Anadolu Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde, ODTÜ Sosyoloji Bölümü'nden Prof. Dr. Mesut Yeğen'in katıldığı yurttaşlık sorunu ile ilgili bir panel gerçekleştirildi.

Yurttaşlık kavramı ve ulus devlet konusunda görüşlerini ifade eden Yeğen şunları söyledi: "Osmanlıdan günümüze geçiş aşamalarında ulus devlet fikri hakim olmaya başlamıştır. Ulus devlet olarak örgütlenen devlet heterojen bir yapıya sahip olabilir. Başka ulusları içinde barındırabilir. Bu devlet açısından bir sorun olarak algılanmayabilir, çünkü Türklük adı etrafında örgütlenen bir yapılanmadır. Bu anlayış çerçevesinde asimilasyon ve Türkleştirme politikaları izler. Asimilasyon politikaları cumhuriyetten önce Osmanlı döneminde başlamıştır ve cumhuriyet kurulduktan sonra da devam etmiştir."

Ulusal sorunun tarihi gelişiminden bahsedilen panelde, bugün çok yakıcı bir sorun olan Kürt ulusal sorunu da sorularla ayrıntılı bir şekilde tartışıldı. Panelde yaklaşık 70 kişi katıldı.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

AÜ: "Söz, eylem hakkımızı istiyoruz!"

Geçtiğimiz dönem Anadolu Üniversitesi Yunusemre Yurdu'nda artan yemek fiyatlarının düşürülmesi, günlük kuponlara getirilen sınırlamanın kaldırılması, yurdun tüm mekanlarında hijyen sağlanması ve son dönemde idarenin artan baskıcı tutumuna karşı basın açıklaması yaparak boykot başlatan öğrencilerden 4'ü yurttan atılmıştı. Yunusemre Yurdu öğrencileri 6 Nisan günü yurdun önünde atılan 4 öğrencinin geri alınması ve kesilen burslarının geri ödenmesi talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasına yaklaşık 50 kişi katıldı. Eylemde "İdarenin baskısı yıldırılmaz bizleri!", "Canımızı sıkıttınız, insanız unuttunuz!", "Öğrenciyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Yurttan atmak çözüm değildir!", "Söz, eylem hakkımızı istiyoruz!" sloganları atıldı.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

"Arkadaşıma dokunma" paneli

Trabzon'da soruşturmalara yönelik başlattığımız "Arkadaşıma dokunma" kampanyası gerçekleştirilen panel ile sonlandırıldı. Bildiri ve afişlerle duyurusu yapılan panele panelist olarak Temel Demirer katıldı. Demirer konuşmasında üniversitedeki anti-demokratik, anti-bilimsel eğitime, anadilde eğitim hakkına ve üniversitedeki saldırılara değindi. Ayrıca kapitalist sistemin çelişkilerinin günümüze yansıyan yüzü ile bugün halkların kardeşliği talebinin ne denli önem arz ettiğini ifade eden Temel Demirer konuşmasını tüm bu saldırılara ve kapitalizmin çürümüşlüğüne karşı tek alternatifin mücadeleden geçtiğini söyleyerek bitirdi. Panele 65 kişi katıldı.

Trabzon Ekim Gençliği

ÇÜ'de saldırılar sürüyor

Çukurova Üniversitesi'nde baskı ve saldırılar devam ediyor. 5 Nisan günü saat 06.00 civarında, kampüs sınırlarındaki Fevzi Çakmak Öğrenci Yurdu TMSŞ polisleri tarafından basıldı. 5 Kürt öğrenci gözaltına alındı. Baskın sırasında yurt müdürlüğü ve öğrenci işleri de polisle işbirliği yaptı. Her zaman saat 08.00'de açılan öğrenci işleri bürosu baskın günü saat 06.00'da açıldı. Bu, saldırıların tek merkezden yönetildiğini gösteriyor.

Deniz Ökmen, Hasan Akar, Çetin Demir, Sergen Büyükkaya ve Vildan isimli Kürt öğrenciler okulda YÖGEH imzalı afiş yapmak ve "yasa dışı" pankart asmak gerekçeleriyle gözaltına alındılar.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Balgat Yurdu'nda su eylemi

Ankara Tahsin Banguoğlu (Balgat) Yurdu'nun çevresine yapılan AKP binası inşaatı sırasında su borularının patlaması üzerine bir haftadır sular kesik. Suların kesik olması ve günde 15 dakika sıcak su verilmesi öğrencileri ayaklandırdı. Saat 20.30'da ışıkların yanıp söndürülmesiyle başlayan eylem daha sonra yurt bahçesinde toplanan bine yakın öğrencinin Eskişehir yolunu 10 dakikalığına trafiğe kapatmasıyla devam etti. Eylem sırasında öğrenciler "Yurt-Kur bizi hamama götür!", "Kokarca değil öğrenciyiz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı. Ardından Yurt-Kur Bölge Müdürü ve Yurt Müdürü'nün eylem yerine gelerek sorunun kendilerinden kaynaklı olmadığını söylemek zorunda kaldılar. Tepkileri devam eden öğrenciler tekrar yola çıkarak trafiği kesmek

istediler. Ancak öğrencilerin önü çevik kuvvet tarafından kesildi. Bunlar yaşanırken suların geldiği haberi üzerine eylem bitirildi. Ancak sabah saatlerinde sular tekrar kesildi. Binlerce öğrencinin kaldığı Balgat yurdunda 14 Nisan'a kadar sular akmayacak.

Beytepe Ekim Gençliği

Rektör Parlak'a yanıt

İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün hakkında okuldan atma kararı verdiği Gençlik Federasyonu Üyesi Günay Dağ 5 Nisan günü EMO İstanbul Şubesi'nde yaptığı basın açıklaması ile İÜ Rektörü Mesut Parlak'a cevap verdi. Günay Dağ'ın okuldan uzaklaştırma kararının 22 Mart tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nde çıkmasının ardından Rektör Mesut Parlak 30 Mart tarihinde bir açıklama yaparak, yapılan haberin gerçeği yansıtmadığını öne sürmüş ve konuyla ilgili Cumhuriyet Gazetesi'nin atılma gerekçesine ilişkin hiçbir araştırma yapmadığını söylemişti.

Parlak'a yapılan açıklamayla cevap verildi. Açıklamada Günay Dağ hakkında verilen uzaklaştırma kararının hiçbir somut gerekçesinin olmadığı, 8 Kasım 2006 tarihinde Tunahan Furuncu isimli güvenlik görevlisini darp ettiği iddia edilen Günay Dağ'ın olayın olduğu saatlerde okulda dahi bulunmadığı açıklandı. Hiçbir kanıt olmaksızın hakkında "Yüksek Öğretim Kurumlarından Çıkarma" kararı verilen Günay Dağ olayla ilgili Parlak'tan açıklama yapmasını istedi. Muhalif kimliğinden dolayı böyle bir ceza aldığını söyleyen Dağ, üniversitelerdeki baskıcı politikalara, özelleştirmelere, Ortadoğu'da süren emperyalist işgale karşı çıktığı için bu cezayı aldığını dile getirdi. Parlak'ın keyfi olarak verdiği kararın teşhir edildiği açıklamada üniversitede soruşturma saldırısına uğrayan başka öğrencilerin de benzer durumlarla karşılaştığı belirtildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Beytepe'de ulaşım sorunu

Bir süredir bizim de içinde bulunduğumuz Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Derneği ulaşım sorunuyla ilgili bir çalışma başlatma kararı aldı. Rektörlüğün özel servislerle çözmeye çalıştığı sorunun öğrencilere ucuz vesürekli bir ulaşımın sağlanmasıyla çözüleceği açıldı. Yaptığımız son dernek toplantısında bir tartışma platformunun oluşturulmasına karar verildi.

Asılan afişlerle ve dağıtılan el ilanlarıyla, tartışma forumunun geniş bir duyurusu yapıldı. 40 kişinin katıldığı bir forum düzenlendi. Somut tartışmaların yapıldığı forumla beraber ulaşım sorununa dair bir kampanyanın startı verildi. Forumda okulumuza gönderilen belediye otobüslerinin azaltılması, semtlere özel servislerin ücretlerinin pahalı olması (1,5 YTL), okulun girişinden kampüs içerisine giriş ücretinin 75 Ykr olması, özel servislerin artmasıyla birlikte dolmuş sayılarının azaltılması, yurtların tasfiye edilmesi ve yurtlarda kalan öğrenci sayısının azaltılmasıyla öğrencilerin kampüs dışında konaklamaya zorlanması, kampüsün merkeze uzak bir yerde olması ve tek ulaşım aracının Sıhhiye'ye olması ulaşım sorununun başlıca maddeleri olarak sıralandı.

Bu tartışmalarla beraber kampüsten okulun kapısına ve Eskişehir yoluna ücretsiz ring servislerinin konması talebiyle bir kampanyanın örgütlenmesine karar verildi. Kampanya çerçevesinde bir imza kampanyası ile öğrencilere ulaştırılması, taleplerimiz için Rektörlükle görüşülmesi ve önümüzdeki hafta bir eylem gerçekleştirilmesi kararı alındı.

Beytepe Ekim Gençliği

İşçi-emekçi hareketinden...

Esen Plastik'te işten atma saldırısı

Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan Esen Plastik işçileri 7 Nisan günü fabrika önünde bir eylem yaptılar. Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Esen Plastik ve Profil Fabrikası patronu, sendikaya üye oldukları için 20 işçiyi tazminatsız olarak işten attı.

Esen Plastik'te ağır çalışma koşullarına ve düşük ücrete karşı sendikalaşma yolunu seçen işçiler patronun işten atma saldırısı ile karşılaşınca fabrika önünde eylem yaptı. Saat 19:00'da fabrikanın önünde toplanan işçiler "İş, ekmek yoksa barış da yok!", "Buraya sendika mutlaka girecek!", "Sendika hakkımız engellenemez!" sloganları atıldı. Saat 19:00'daki vardiye değişimi sırasında fabrikadan çıkan ve fabrikaya giren işçilerle eylem yapan işçileri karşılaştırmak istemeyen patron bu yönlü çaba gösterdi. İşten atılan işçiler saat 19.30 sıralarında, daha sonra tekrar buluşmak üzere fabrikanın önünden ayrıldılar.

Patron 20 işçiyi attıktan sonra fabrikanın önüne "Üretim işçileri aranıyor" yazılı levha astı. Patronun asıl niyeti fabrikadaki örgütlülüğü dağıtmak. Sendikali işçiye tahammül edemeyen Esen Plastik patronu, işçileri işten atmasının yolaçtığı üretim açığını kapatmak için 12 saatlik iki vardiyalı çalışma sistemine dönmüş bulunuyor. Bu nedenle işyerinde çalışma koşulları daha da ağırlaşmış durumda.

Konuyla ilgili açıklama yapan Petrol-İş Sendikası "Sendikaya üye olmak suç mu?" başlıklı bir bildiri yayınladı. Açıklamada şunlar söylendi: "... Şu anda bu işyerinde çalışma koşulları o kadar ağır ki, işçilerin hafta tatili hakları yok! Haftalık 45 saat olan yasal çalışma sınırı kat kat aşılmaktadır. Vardiyalı olarak çalışan işçiler uzun bir süredir hiç hafta tatili yapmamışlar. Şimdi ise, işten çıkarılan işçilerin yarattığı işgücü açığı nedeniyle sabah 07.00 - akşam 07.00 olmak üzere günde 12 saat çalışmaktalar. İşlerin yoğun, ücretlerin düşük olduğu, insanca bir çalışma ortamının ise hiç olmadığı bu işyerinde, sendikaya üye olmaktan başka çarelerinin kalmadığını söyleyen işçilerin kendileridir. Eğer bu suç ise, bu suçu işlemeye devam edeceğiz diyen işçilerin kendileridir..."

Novamed'de çalışma koşulları

Antalya'da Serbest Bölge'de faaliyet gösteren,

Alman sermayeli Novamed fabrikasında ağır çalışma koşullarına karşı Petrol-İş'te örgütlenen 84 işçi 26 Eylül 2006 tarihinden bu yana grevdeler. Fabrikada çalışan 235 sendikatsız işçi ise işten atılma korkusuyla sendikaya üye olmuyorlar.

Direnisteki işçilere destek olmak için Novamed'i ziyaret edecek olan Türk-İş, fabrikadaki çalışma koşullarına ilişkin aşağıdaki açıklamayı yaptı:

- Çalışma saatlerinde 15 dakika ara dinlenmesi, 25 dakika da yemek molası verilmektedir. İşyerinde yemek dağıtımı uygulaması birkaç ay önce kaldırılmıştır. Yemek saatinde bir poğaça ve çay verilmektedir.

- Çalışma saatlerinde yan yana olan iki işçinin birbirleriyle konuşmaları, hatta servis araçlarında işe gidip gelirken konuşmaları yasaktır.

- Servis araç sayısı yetersiz olduğundan, bir servis aracının bir seferi bir buçuk, iki saat sürmektedir. Bu da bazı çalışanların günde iki saatlerinin yolda geçmesi demektir.

- Çalışma saatlerinde sigara içmek yasaktır. Bu yasak o kadar abartılmıştır ki, fabrikaya girerken tüm işçiler, şefleri ve müdürleri tarafından koklanarak içeri alınmaktadırlar.

- İşçiler insan olarak görülmemekte, üretimin bir parçası olarak görülmekte ve hata yapsın yapmasın sürekli olarak aşağılanmaktadırlar.

- İşçiler, aralıklarla şeflerin, müdürlerin odalarına çağrılmakta ve yersiz suçlamalarla hakaret edilmektedirler.

- İşçilere, iş saatleri dışında da birbirleriyle görüşmemeleri, evlerine misafir kabul etmemeleri ve "ertesi gün işe geleceksiniz, yemeğinizi yiyeceğinizi yatın" şeklinde sözler söylenmektedir.

- Kadın işçilerin, evlenmek için işyerinden izin alması gerekiyor.

- Evli kadın işçilerin ne zaman çocuk yapacaklarına işverenleri karar vermekte olup, evli kadınların çocuk yapmaları bir takvime bağlanarak sıraya konmuş. Hangi ay hamile kalabileceği belirlenmiş. Bu takvime uyulmadığı takdirde, işçi tazminatı ödenmeden işten çıkarılıyor.

Tüm Bel Sen'den sempozyum

Tüm Belediye ve Yerel Yönetim Hizmetleri Emekçileri Sendikası (Tüm Bel-Sen) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin toplu sözleşmelerle ilgili verdiği kararı iç hukuk açısından değerlendiren bir sempozyum gerçekleştirdi. "AİHM'in kamu çalışanlarının toplu sözleşme yapması kararının iç hukuktaki yeri" konulu sempozyuma, Türkiye Barolar Birliği Başkanı Özdemir Özok, Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu, KESK Genel Başkanı İ.H. Tombul katıldı.

Sempozyumu yöneten Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara, kamu çalışanlarının sendika kurma ve toplu sözleşme yasağına rağmen uluslararası sözleşmelere dayanarak bu haklarını fiili olarak kullandıklarını belirterek, kanunların uygulanabildiği ölçüde önemli olduğunu söyledi. Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu, AİHM kararının hukuk ve insan hakları açısından önemli bir aşama olduğunu dile getirdi. Türkiye Barolar Birliği Başkanı Özdemir Özok ise, AİHM kararının önemine vurgu yaparak "Türkiye, anayasanın 90. maddesi gereğince bu karara uymak zorundadır. Bu karardan sonra kamu çalışanlarına 'sendika kuramazsınız, toplu sözleşme yapamazsınız!' demek hukuki açıdan artık mümkün değildir..." diye konuştu. İsmail Hakkı Tombul'un konuşmasının ardından sempozyum soru-yanıt bölümü ile son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Dev Sağlık-İş: "4/B değil kadro!"

Dev Sağlık-İş 6 Nisan'da yaptığı yazılı açıklama ile 4/B değil kadro istediklerini ifade etti. "Geçici İşçilerin Kadroya Geçirilmesi" ile ilgili hazırlanan yasa tasarısının mecliste kabul edildiğini belirten Sağlık-İş, tasarıya göre 2006 yılında 6 aydan fazla çalışan geçici işçilerden bir kısmının sürekli işçi kadrosuna alınması, memurlarla aynı işi yapanların ise 4/b statüsünde sözleşmeli personel haline getirilmesinin hedeflendiğini vurguladı. "Kadro verileceği" söylenen geçici işçilerin belediyeler, eğitim ve büro işyerleri ile üniversite hastanelerinde yoğunlaştığı ifade edilerek, "Sağlık çalışanlarına bir 'müjde' olarak duyurulan bu haber, bizler için yeni bir mücadele dönemine hazırlık yapmamız gerekliliğini gösteriyor" denildi. "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adı verilen uygulamaların işgüvencesini gaspettiği, sağlık hizmetlerinin ticarileştirilemez olduğu dile getirildi.

Açıklamanın devamında şunlar söylendi: "İşte bu nedenle biz, Dev Sağlık İş Sendikası olarak, 4/B statüsünün güvencesiz çalıştırmayı yaygınlaştırmak için gündeme getirilen bir ayrımcılık uygulaması olduğunu söylüyoruz. Sağlık emekçilerini, sağlık ortamında yaratılan bütün statü ayrımlarını ortadan kaldırmak için mücadeleye çağırıyoruz ve tüm sağlık çalışanları için güvenceli, yani grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının özgürce kullanılabilirdiği tek ve eşit çalışma statüsü istiyoruz."

Novamed direnişine selam!

Selam Novamed'deki sınıf kardeşlerim! Selam olsun sizlere! Selam olsun bu şanlı direnişimize! Ben İstanbul'dan bir tekstil işçisiyim. Sizleri bu onurlu davranışınızdan dolayı yürekte kutluyorum ve sevgiyle kucaklıyorum. Asla bağdaşmayan iki karşıt sınıf, asla doymak bilmeyen gözü doymaz burjuva patronları. Onlara verilecek cevapların en onurlusu. Bu cevap "DİRENİŞ!"

Onlar ancak bundan anlarlar. Biz emekçilerin kaybedeceği tek bir şey kaldı. Zincirlerimiz. Şimdi Novamed patronu düşünsün bakalım kaybedeceklerini. Biz emekçiler ne badireler atlattık. Ne darbeler, ne baskılar, ne tutuklamalar, ne grevler, ne direnişler... Bizleri, yani zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi kalmayan işçi sınıfını bu savaşımızdan kim geri koyabildi. Kim bu duyguyu bastrabildi. Son olarak eklemek istiyorum. Üreten biziz. Son sözü söyleyen ve yöneten de biz olacağız. Ve sınıf olduğumuzu onlara göstereceğiz.

Haksızlığa karşı direniş!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

İstanbul'dan bir tekstil işçisi

Cellâdın yanındaki melek...

Türk ordusu bir kez daha Afganistan'daki işgal güçlerinin komutasını üstlendi!

ABD emperyalizmi emriyle gerçekleştirilen Afganistan işgaline "Sürekli Özgürlük Harekâtı" adı uygun bulunmuştu. '90'lı yıllarda CIA-Pakistan istihbaratı işbirliği ile Afganistan'ın başına musallat edilen Taliban sürüleri, ülkeyi harabeye çevirip ortaçağ karanlığına sürükledikten sonra, NATO ordularının katliamları eşliğinde yönetimden uzaklaştırıldı. Türkiye'nin beslediği NATO'nun ikinci büyük ordusu da Afganistan'ı "özgürleştirilen" işgalci güçler arasındaydı.

ABD ile suç ortaklarının beş yılı aşkın süreden beri devam eden "sürekli özgürlük harekâtı"nın Afganistan halklarına bahsettiği "kazanımlar"a bakıldığında, işgalcilerin "özgürlük" derken neyi kastettikleri kolayca anlaşılır. CIA yetiştirmesi Taliban yönetimini B-52 ağır bombardıman uçakları eşliğinde Kabil'den uzaklaştıran NATO orduları, savaş ağaları arasındaki çatışmalarla tahrip olan ülkeyi daha bir yakıp yıktılar. Böylece yıllardır devam edecek "özgürleştirme"nin ilk adımı enkaz yığınları üzerinde yükselmiş oldu. Yıkıma uğratılan Afganistan'da işsizlik, yoksulluk, açlık tehlikesi milyonlarca insanı içine çeken bir girdap halini aldı. "Yeniden yapılanma" için ayrıldığı söylenen kaynaklara, CIA fideğinde yetiştirilen "başkan" Hamit Karzai ve çevresindeki soysuzlar tarafından el konulduğu için, yapılanma alanında bir arpa boyu yol alınmadı. Bu koşullarda Afganlılar'ın azımsanmayacak bir kısmı, hayatta kalmak için uyuşturucu baronlarının hizmetine girmek durumunda kaldı.

Ülkeyi boğulma noktasına getiren ortaçağ karanlığında da kayda değer bir değişiklik olmadı. Vahametinde ötesinde olan bu tabloyu, işgalcilerin hava bombardımanlarıyla sık sık yaptıkları katliamlar tamamlıyor.

İşgalin üzerinde yıllar geçti, ancak NATO orduları halen başkent Kabil'de dahi tam denetim sağlayabilmiş değiller. İşgalcileri hedef alan saldırılarda ise ciddi bir atış olduğunu NATO ordularının başındaki generaller itiraf ediyor. Geçen hafta gerçekleştirilen tek saldırıda 7 NATO askerinin öldürülmesi, Afganistan'ın "Iraklaşma" süreci içinde olduğu kanısını daha da güçlendirdi.

Afganistan'ın tablosu bu kadar vahimken, Türk ordusu, "Uluslararası Güvenlik Gücü" (ISAF) adı verilen işgal güçlerinin Kabil bölgesindeki komutasını Fransız ordusundan devraldı. İşgal güçlerinin hizmetine 750 asker sunan NATO'nun ikinci büyük ordusu, ISAF komutanlığını devralınca bu sayıyı 1150'e çıkarttı.

Militarizm borazanlığı yapan malum yayın organları, Türk ordusunun 1150 askerle NATO'nun hizmetinde hareket etmesini, tam bir utanmazlıkla "Afgan halkına yardım eli uzatmak" şeklinde sunuyor. Bu iddiayı, Türk ordusunun çatışma bölgelerine gitmekten kaçınmasına dayandırıyorlar.

Ordunun doğrudan çatışmalara katılmaktan geri durduğu biliniyor. Zira Afganistan'dan gelecek tabutları izah etmek kolay değil. Ancak işgalci NATO'nun hizmetine giren orduların suç ortağı olması için çatışmalara girmesi gerekmiyor. Türk ordusu, Afganistan'da yıllardır "cellâdın yanındaki melek" rolünü oynuyor ve bu rol cellâtla dolaysız suç ortaklığından başka bir anlama gelmiyor.

ABD Temsilciler Meclisi Başkanı'nın Şam ziyareti...

Halkları köleleştirme saldırısında farklı yöntem ve araçlar arayışı!

Bush liderliğindeki savaş kundakçıları ile medyadaki uzantılarının, "Irak'ın işini bitirdikten" sonra sıranın Suriye'ye geleceğini ima eden küstahça söylemleri hatırlardadır. Ortadoğu'da Amerikan egemenliğini tesis etmek, bunun dolaysız sonucu olarak İsrail'in elini güçlendirmek için Suriye yönetimi "temizlenmesi gereken engeller"den biri ilan edilmişti. Irak-İran-Suriye üçlüsünün "dize getirilmesi"yle temel engellerin aşılacağı, böylece Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) halkların direnişiyle karşılaşmadan uygulanabileceği varsayılıyordu. Ancak hesaba bile katılmayan direnişin Irak'ı emperyalist ordular için bataklığa çevirmesi ile BOP fantezisi ölümcül bir darbe aldı.

Tüm zayıflıklarına karşın Irak direnişinin emperyalist saldırganların yeni cepheler açmasını engellediği sık sık dile getirilen bir gerçektir. Eğer Irak'ta direniş olmasaydı, büyük ihtimalle ilk cephe Suriye'ye karşı açılacaktı. Zira Suriye, yıllardan beri savaş kundakçılarının tacizlerine maruz kalıyor, dozu değişse de sürekli tehdit altında tutuluyor, Beşar Esad'ın ABD ile uzlaşmak için yaptığı sayısız girişim dikkate bile alınmıyordu. Bu tutum salt haydutbaşı Bush ve Cumhuriyetçi Parti'si değil, emperyalist saldırganlık ve savaşa itirazı olmayan Demokrat Parti için de geçerliydi.

ABD Temsilciler Meclisi Başkanı Demokrat Parti'li Nancy Pelosi'nin, Bush ve savaş kurmaylarının itirazlarına rağmen gerçekleştirdiği Şam ziyareti, BOP'ta işlerin planlandığı gibi gitmediğinin, bu projenin ıskartaya çıkmak üzere olduğunun yeni bir göstergesi oldu. Zira Amerikan devlet protokolünde başkan ve başkan yardımcısından sonraki üçüncü mevkiyi işgal eden görevlinin attığı bu adım, Beyaz Saray'daki önemli bir kesimin artık "büyük Ortadoğu/büyük

İsrail projesi"nden umut kestiğine işaret ediyor.

Bu gelişme, sözkonusu projeyi uygulamak için ülkeleri yerle bir edecek kadar gözü dönmüş olan Bush ve şürekasının Amerikan rejimindeki etkisinin ciddi ölçüde aşındığını göstermesi açısından da bir ilk sayılıyor.

Suriye'nin yanısıra İsrail, Suudi Arabistan gibi ülkeleri de ziyaret eden temsilciler meclisi başkanının, meclis dış ilişkiler komitesi başkanı Tom Lantos'u da yanına alarak Ortadoğu turuna çıkması, Bush'la neo-faşist çete artıklarını fazla ciddiye almadığının göstergesi sayıldı. Nitekim Bush ve çetesi geziye sert tepki göstermiş, medyadaki borazanlarıyla birlikte meclis başkanına karşı saldırıya geçmiştir.

ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasında meydana gelen bu "çift başlılık", kuşkusuz ki, halkları köleleştirme saldırısından vazgeçileceği anlamına gelmiyor. Görünen o ki, bu girişim, aynı amaca farklı yöntem ve araçlarla ulaşma hazırlığının bir adımı olarak gündeme gelmiştir. Zira Demokratlar da, en az Cumhuriyetçiler kadar ABD'nin emperyalist projelerinin daimi uygulayıcısıdır.

"Teröre destek veren" ülkeler listesinin başında yer alan Suriye'ye karşı farklı bir yaklaşımın gündeme getirilmesi, Amerikan savaş makinesinin açtığı yollardan ilerleyerek Irak'la birlikte 6 ülkeyi işgal etme hayallerinin sönmeğe üzere olmasıyla da yakından bağlantılıdır. Varılan nokta, hesaba bile katılmayan halk direnişinin, dünyanın en güçlü, en yıkıcı savaş aygıtını acze düşürdüğünün bir başka kanıtıdır. Yine de unutmamak gerekir ki, hangi parti başa gelirse gelsin, hangi strateji uygulanırsa uygulansın, emperyalistlerle işbirlikçilerini bölgeden söküp atmadan Ortadoğu halklarının bedeli ağır musibetlerden kurtulması mümkün olmayacaktır.

Siyonistlerin derdi barış değil yeni toprak ilhakları!

Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da gerçekleşen Arap Birliği Zirvesi, "Arap Barış Planı"nın canlandırılması tartışmalarını yeniden başlattı. Zirvede başbakan/devlet başkanı düzeyinde temsil edilen bütün Arap ülkeleri, sözkonusu planı onayladı. Bu sözde barış planı, genel hatlarıyla, İsrail'in 1967'de işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesini, başkenti Doğu Kudüs olan Filistin devletinin kurulmasını, 4 milyonu aşkın mültecinin topraklarına geri dönüş hakkının tanınmasını, bunun karşılığında ise Arap devletlerinin İsrail'le ilişkileri normalleştirilmesini öngörüyor.

Bu arada planı hazırlayan Amerikancı Suudi Arabistan rejimi zirve öncesinde siyonist devletle gizli görüşmelere başlamış, müzakere süreci ile birlikte plan üzerinde bazı değişiklikler yapılabileceği vaadinde bulunmuştu.

Eğer İsrail'de barış isteyen bir rejim olsaydı, planı görüşmek için zaman geçirmeden masaya otururdu. Zira siyonistlerin vahşi katliamları ve yaydıkları dehşetten dolayı topraklarını terketmek zorunda kalan Filistinliler'in yurdu üzerine kurulan İsrail devleti, bu

plan sayesinde Arap devletleri nezdinde meşrulaşacaktı. Ancak ırkçı siyonistler bir kez daha, mültecilerin geri dönüş hakkını hiçbir koşulda kabul etmeyeceklerini, 1967'de işgal ettikleri topraklardan çekilmelerinin de söz konusu olmadığını açıklayarak yanıtladılar Arap Birliği'ni.

Birçok konuda Nazileri örnek almalarına rağmen "mağdur" rolünü oynamaya pek hevesli olan

siyonistler, haliyle Arap Birliği'nin önerdiği plana dair birşeyler gevelemek zorunda kaldılar. "İsrail'in barış süreci için 'büyük ve acılı' tavizlere hazır olduğunu" öne süren İsrail'in imajı yerlerde sürünen başbakanı Ehud Olmert, "Çok önemli bir lider gördüğüm Suudi Kralı dahil tüm Arap liderlerini, bizimle konuşmaya çağırıyorum. Diplomatik sürece ivme kazandırmak için ciddi çaba sarf etme zamanı. Bu konuda iyimserim" açıklamasını yaptı. Ama hemen ardından sadece "ılımlı" Arap liderlerle görüşebileceğini ekledi.

"ılımlı liderler", "ılımlı devletler" safatasını uyduran ABD emperyalizmi, İran'a karşı kullanmak istediği gerici rejimleri bu kategoriye yerleştiriyor. "ılımlılar"ın başında ise Ortaçağ kalıntısı bir rejimle yönetilen Suudi Arabistan var. Bu çarpık zihniyete göre emperyalist/siyonist güçlerin saldırganlığına destek verenler "ılımlı", buna karşı çıkanlar "radikal/terörist"tir. Bu önerme, neo-faşist çetenin "ya bizden yanasınız ya teröristlerden" anlayışının Ortadoğu'ya uyarlanmış halidir.

Arap Birliği'nin "barış" öneren zirvesinden sonra ırkçı İsrail devletinin Filistin'de sergilediği tutum, halihazırda iğreti bir çözüme bile yanaşmayacağını ortaya koydu. Bir takım demagojik söylemler gündeme gelmekle birlikte, İsrail'in "ılımlılar"la dahi sorunu çözücü herhangi bir müzakereden kaçındığı anlaşılıyor. Kısacası siyonistler yıkım ve katliam demek olan geleneksel üsluplarıyla konuşmaya devam ediyorlar. İsrail savaş makinesinin son günlerde Gazze Şeridi'ndeki mülteci kamplarına hava bombardımanı eşliğinde düzenlediği saldırılar bunun göstergesidir. İsrail zindanlarına kapatılan Filistinli tutsaklardan bir kısmının esir alınan İsrail askerleriyle takas edilmesi görüşmeleri devam ederken, bir kez daha onlarca kişiyi toplayıp birer işkence merkezi olan İsrail zindanlarına kapattı.

Öte yandan çoğunluğu Yahudi şeriatçısı faşistlerden devşirilen yerleşimcilerin toprak gaspları yer yer devam ederken, ırkçı-duvar inşaatı kapsamında yağmalanan Filistin topraklarına da yüzlerce dönüm daha ekleniyor.

Bu ve benzer saldırılar siyonistlerin "rutin" işleridir. Herhangi bir yasa ya da kural tanımayan İbrani devleti, önerilen "barış"a, "uluslararası toplum" kalkanının ardına sığınarak geleneksel politikalarla yanıt veriyor.

Siyonist devleti Arap dünyasının kalbine yerleştiren emperyalist güçler, yarım asırdan beri bu devleti/projeyi savunmayı bölge halklarına saldırmannın gerekçesi sayıyor. Dolayısıyla, ABD ile batılı müttefiklerinin Filistin sorununa iğreti bir çözüm istedikleri de şüphelidir. Görünen o ki, "ılımlı" Arap devletleri İran'a karşı ABD'nin hizmetine girmeden, emperyalistler İsrail'i iğreti bir çözüme zorlamayacaklardır.

Mevcut koşullarda, Filistin sorununu iğreti bir çözüme kavuşturduktan sonra ABD emperyalizmi ile gönül rahatlığıyla suç ortaklığına girmeye meyleden gerici devletlerin bu heveslerinin gerçekleşmesi pek kolay görünmüyor.

Arap devletlerinin Filistin sorununun çözümüne katkı sunmalarının yolu, emperyalist-siyonist zorbalara payandalık etmekten değil, Ortadoğu haklarının bu azgın düşmanlarına karşı dik durabilmekten geçiyor ki, bu da onların yapabileceği bir şey değildir.

15 İngiliz askeri serbest bırakıldı...

Sömürgeci Britanya'nın kibri İran karşısında sökmedi

İran, kara sularını ihlal ettiği için esir aldığı 15 İngiliz askerini serbest bıraktı. Başkent Tahran'da düzenlenen "veda töreni"nin ardından ülkelerine gönderilen İngiliz askerlerine, cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad ve "Devrim Muhafızları" tarafından çok sayıda hediye verildiği bildirildi.

İran halkının öfkelerini anladıklarını ve işledikleri hatadan dolayı özür dilediklerini basın önünde ifade eden İngiliz askerlerinin, Londra'ya ulaştıktan kısa süre sonra askeri yetkililer ve dış istihbarat örgütü M16 tarafından sorguya alındığı belirtildi.

Sorunun kısa sürede çözülmesi, İngiliz başbakan Tony Blair'in 180 derece dönüş yapmasıyla mümkün oldu. Başta İran'a heyet göndermeyi reddeden, Tahran yönetimiyle herhangi bir müzakere yapılmayacağını ilan eden Blair, ticari ve diplomatik ilişkileri askıya aldığı ilan etmişti.

Sorunu fırsat bilip BM Güvenlik Konseyi ile AB'yi İran'a karşı kışkırtan İngiliz emperyalizmi, Washington'daki savaş çetesinin de desteğiyle "İran'ı şeytanlaştırma" kampanyasına hız vermişti. Kendinden pek emin görünen İngiliz başbakanı, sömürgeci bir geleneğin temsilcisi olarak, askerleri derhal serbest bırakmazsa, İran'a karşı tutumlarının değişeceğini ilan etti.

Bu arada Irak'taki işgalci İngiliz ordusunun şefleri de İran karşıtı propaganda cephesine katıldı. Britanya'nın Basra'daki işgal güçlerinden sorumlu Albay Justin Masherevski, tam da askerlerin tutuklandığı gün, yerel kaynakların

kendisine, İranlı ajanların Iraklı direnişçilere "gelişmiş silah" tedarik ettiğini söylediğini öne süren bir açıklama yaptı.

Londra'dan yapılan keskin çıkışlar, İran'ın soğukkanlı tutumuyla boşa düşürüldü. Tahran, sorunun çözümü için müzakere olmaması durumunda esir askerlerin yargılanabileceğini açıklayınca, kendinden pek emin görünen İngiliz başbakanı, kısa sürede küstahça tehditlerini yutmak zorunda kaldı. Sorunun çözümü için Tahran'a heyet gönderen Blair, Britanya ile İran arasında gizli bir anlaşmaya varıldığı yönündeki iddiaları reddediyor.

Tahran'dan yapılan açıklamada ise, Tony Blair'in İran'ın istediği noktaya geldiği ve bu sayede krizin çözüldüğü ifade edildi. Blair ile bir çeşit alay da içeren bu açıklamanın ardından askerlerin serbest bırakılacağı duyuruldu.

İşgalci Britanya ordusuna bağlı İngiliz donanması Basra körfezindeki devriye faaliyetlerini askıya alırken, İran, İngiliz askerleriyle birlikte el koyduğu donanımı iade etmedi. Bu arada Irak'ta işgalciler tarafından tutuklanan İranlı diplomatlardan biri serbest bırakılırken, diğer tutsak diplomatlarla İranlı yetkililerin görüşmesine izin verileceği bildirildi.

Esir alınan askerleri bahane ederek, "İran'ı şeytanlaştırma" seferine hız veren emperyalist-siyonist güçlerin bu hevesli teşebbüsü, kısa sürede fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Sorunun İran'ın inisiyatifinde çözülmesi, Britanya emperyalizmini gülünç duruma düşürmüştür.

Dünyadan...

Hamburg'da Paskalya yürüyüşü

Almanya'da Paskalya Yortusu vesilesiyle düzenlenen geleneksel Barış Yürüyüşleri'nde bu yıl Almanya'nın yurtdışındaki askeri misyonları ve silahlanma faaliyetleri gündeme getirilerek protesto edildi.

Hamburg Formu tarafından düzenlenen Paskalya Yürüyüşü'ne çeşitli Alman derneklerinin yanı sıra Sol-Parti, DKP, Kürt Halk Evi, ATIK, Aveg-Kon ve BİR-KAR katıldı. Yürüyüş Altona'da Barış Kilisesi'nin önünden kitlenin toplanmasıyla başladı. Burada yapılan konuşmalarda başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçlerin Irak ve Afganistan'da gerçekleştirdikleri işgal ile İran'a yönelik emperyalist kuşatma ve tehdit protesto edildi. Almanya'nın yurtdışına asker göndermesi eleştirildi.

Yürüyüş boyunca kitle emperyalizmi teşhir eden sloganlar attı. İki kilometre kadar yürüdükten sonra miting toplanma yerine ulaşıldı. Burada günün anlam ve önemi üzerine yapılan konuşmaların ardından miting sona erdi. Eyleme yaklaşık 1500 kişi katıldı.

Bir-Kar/Hamburg

Arjantin'de öğretmenlerin eylemleri

Arjantin'de 4 Nisan günü ülkenin birçok yerinde öğretmenler maaşlarının yükseltilmesi için yürüyüşler yaptılar, işi bıraktılar. Arjantin'deki enflasyonun iki

yıldır iki rakamlı seyrettiğini söyleyen öğretmenler kendilerine verilen %10'luk zammı reddediyorlar. Kolluk güçleri birçok kentte eylem yapan öğretmenlere vahşice saldırdı. Birçok öğretmen polisin kullandığı plastik mermiler sonucu yaralandı. Öğretmenler sendikası polisin bu tutumunu protesto etmek için Pazartesi günü (9 Nisan) öğretmenleri ülke genelinde bir günlüğüne greve çağırdı.

Amerika'da kömür madenlerinde grev

Amerika'da üç ayrı kömür madeninde çalışan 1.250 madenci 4 Nisan'dan beri grevde. Bu Amerika'da 1994'ten bu yana madenlerde gerçekleşen en büyük grev. Madenciler bu grevleriyle her üç ocak için yeni bir toplu iş sözleşmesi talep ediyorlar. Pennsylvania ve Illinois'ta Foundation Coal Holding'e ait bu ocaklarda yılda 15.4 ton kömür madeni çıkarılıyor.

Peru'da bakır işçileri süresiz greve

La Oroya kentindeki Doe Run Metalurji fabrikasında çalışan 1.700 işçi 2 Nisan'da süresiz greve gitti. Grev işletmeyi felce uğrattı. İşçiler bakır kurşun çinko ve altın ürettikleri işletmenin elde ettiği kardan daha fazla pay istiyorlar. Doe Run Co. Kuzey Amerika'nın en büyük kurşun üreten işletmesi durumunda.

Vietnam'da son 3 ayda 43 grev

Vietnam'da 2007'nin ilk üç ayında resmi rakamlara göre 43 grev gerçekleşti. Greve çıkan işçiler ücretlerde artış, çalışma saatlerinin düşürülmesi, mola saatlerine uyulması ve sosyal sigorta taleplerini yükselttiler. Grevlerin gerçekleştiği 16 fabrika Japonya ve Güney Kore'ye ait.

Fransa'da Malili göçmenlerin sınır dışı edilmesine karşı protestolar

Fransa'da Bretagne bölgesindeki Montfort köyünde yürüyüşler, piknikler, konser ve protesto mektupları ile Mali'den gelen 23 sığınmacı göçmenin sınır dışı edilmesine karşı başlatılan mücadele sürüyor. Şimdiye kadar sigortalı işçi olarak çalışan 23 Malili göçmen, halen kağıtları verilmediği gibi sınır dışı edilmek isteniyor. Montfort halkı Fransız polisini, özellikle Afrika'dan gelen siyahılara karşı takındıkları sert tutumları nedeniyle eleştiriyorlar. Malili göçmenlerle dayanışma yürüyüşüne 6.500 nüfuslu köyden 1.500 kişi katıldı.

Arjantin'de onbinler bir eğitim emekçisinin katledilmesini protesto etti

Arjantinli eğitim emekçilerinin geçen hafta ekonomik ve sosyal hakları için gerçekleştirdikleri eylemlere kolluk kuvvetleri vahşi bir şekilde saldırmış, başına gaz bombası isabet eden kimya öğretmeni Carlos Fuente Alba ağır yaralanmıştı. Eğitim emekçisi Alba'nın hayatını kaybetmesi üzerine onbinlerce emekçi hizmeti durdurarak alanlara indi.

Başkent Buenos Aires ve diğer kentlerde onbinlerce emekçinin alanlara çıkması nedeniyle ülke genelinde bütün okullar kapandı. Arjantin'in en büyük sendikasının çağrısına uyan bankalarda ve bazı resmi kurumlarda çalışan emekçiler de hizmet üretimini durdururken, kamuya bağlı toplu taşıma araçları da birkaç saat işlemedi.

Buenos Aires ve diğer kentlerde yapılan gösterilerde emekçiler, Alba'nın katillerinin yargı karşısına çıkarılması çağrısında bulundu. Emekçiler, kolluk kuvvetlerinin gözü dönmüş saldırganlığından sorumlu tuttukları eyalet valisinin derhal istifa etmesini istediler.

Seçimlere hazırlanan "solcu" başkan Nestor Kirchner ve yönetimi, ülke genelinde emekçilerde büyük öfke yaratan cinayet hakkında herhangi bir açıklama yapmadı. Cinayet ve caniler hakkında konuşma cesareti gösteremeyen Kirchner, böylece "solcu"luğunun sınırlarını da gözler önüne sermiş oldu.

Necef'te yüzbinler emperyalist işgale hayır dedi!

İşgale karşı çıkan Şii Araplar'ın etkili isimlerinden Mukteda El Sadr, emperyalist orduların Bağdat'a girişinin 4. yıldönümünde kitlesel eylem çağrısı yaparak, Iraklılar'ın işgali proteste etmesini istemişti.

Irak'taki sorunların ancak işgalin sona ermesiyle çözülebileceğini sık sık dile getiren Sadr'ın çağrısına yanıt veren yüzbinlerce Iraklı, Necef yakınlarındaki Kufe'de toplandı. Otobüs ve kamyonlarla eylem alanına gelen kitle, Irak bayraklarıyla donatılan yüzbinlerce kişilik bir yürüyüş kolu oluşturarak Necef'e hareket etti.

Eyleme davet edilen Sünni din adamları da gösterinin ön saflarında yer aldı. Sünni Irak İslam Partisi (İİP), Basra'dan üyelerini Necef'e seferber ederek eyleme katıldı. İşgali reddetmek için Necef'e geldiklerini belirten İİP yetkilisi Abdülkadir Daim, "Gösteri Irak birliği ve işgalin bitmesi için dostça bir mesajdır" diye konuştu. Bu arada bazı Iraklı askerlerin de uniformalarıyla gösteriye katıldığı gözlemlendi.

"Evet, evet, Irak'a evet!", "Evet, evet, Mukteda'ya evet!", "İşgalciler çekip gitsin!" yazılı bildiriler dağıtan göstericiler, "Sünni ve Şii kardeşler, bu ülke satılamaz!", "ABD'ye ölüm!", "Bush'a ölüm!" yazılı pankartlar taşıdılar. Coşkulu olduğu gözlenen kitle, "Hayır, hayır, Amerika'ya hayır, özgürlüğe evet!", "Kahrolsun ABD!", "Kahrolsun Bush!" sloganları attı.

İşgal karşıtları Amerikan bayraklarını ateşe verirken, gösteri alanının zeminine de çiğnenmesi için yüzlerce ABD ve İsrail bayrağı serildi.

Gösteriye katılan Sadr hareketine yakın milletvekillerinden Felah Hasan Şansil, "Bu kalabalık, işgalciyi istemediğini göstermek için burada toplandı" derken, Nasır Er Rubai de "Dört yıllık işgal bize sadece kan ve gözyaşı getirdi; gıda ve su değil..." diye konuştu.

İşgal ordularıyla Iraklı devşirme askerlerin iki ay önce başlattığı kapsamlı saldırılara hedef olan Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu'nu güçten düşürme girişimleri devam ederken, Mukteda Sadr'ın İran'a kaçtığına dair propagandalar yapılıyor. Ancak bu iddiaların, Sadr'ın çağrısıyla bir milyona yakın Iraklı'nın Necef'te toplanmasıyla kof olduğu anlaşıldı. Bazı çevrelere göre, Sadr hareketi görünenden daha güçlü ve asıl sözünü işgal güçlerinin çekilmesinden sonra söylemek için hazırlık yapıyor.

GOP'ta cezalandırma!

Gaziosmanpaşa Karadeniz Mahallesi'nde polisle işbirliği yaparak uyuşturucu satışı, haraç kesme, hırsızlık gibi birçok pis işi gerçekleştirdikleri tarafımızdan tespit edilmiş olan ve GOP İşçi Derneği başta olmak üzere ilerici-devrimci kişi ve kurumlara saldırgan tutumlar geliştiren, bundan yaklaşık 6 ay önce GOP İşçi Derneği'nin uyuşturucuya, çeteleşmeye, yozlaşmaya ve faşist saldırılara karşı kampanya çalışmalarının yürütüldüğü bir dönemde polis ile birlikte GOP İşçi Derneği'ne ellerinde balta, bıçak ve satırlarla saldıranlardan iki kişi geçtiğimiz hafta komünistler tarafından cezalandırıldı.

Yakalanan iki kişi ilk olarak yere yatırılarak üzeri arandıktan sonra, işledikleri suçlar kendilerine ve etrafta toplanan emekçi halka açıklandı. Daha sonra bu işbirlikçilere gereken ceza verildi. Komünistler tarafından sokaklarda dolaştırılan bu kişiler, yaptıkları tüm pis işlerden dolayı yüksek sesle bağırarak emekçilerden özür diletirildiler. Komünistler çevrede toplanan emekçi halka sistemin maşalarını ve kapitalizmi teşhir ettiler, insanca bir yaşam, özgür bir gelecek için işçi sınıfının komünist partisinin saflarında mücadele çağrısı yaptılar.

Komünistler olaydan birkaç saat sonra mahalledeki kahveleri dolaşarak cezalandırmanın nedenlerini açıkladılar ve sistemi teşhir eden konuşmalar yaptılar. Özellikle emekçilerin cezalandırma eylemini

“Çetelerden hesabı emekçiler soracak!”

Karadeniz Mahallesi'nde son zamanlarda iyice artan gasp, uyuşturucu ve hırsızlık olayları hakkında **Gaziosmanpaşa İşçi Derneği** olarak başlattığımız **“Uyuşturucuya, faşizme ve yozlaşmaya geçit vermeyeceğiz!”** başlıklı kampanya çalışmamız kapsamında, 8 Nisan günü akşam saatlerinde mahalle halkına çağrı yapmak için bir eylem gerçekleştirdik.

Mahalle içerisinde **“Çetelerden hesabı emekçiler soracak!”** yazılı pankart ile sloganlar eşliğinde gerçekleşen eylemde mahalledeki kahvehanelere topluca girilerek ajitasyon konuşmaları yapıldı. Konuşmalar hemen her yerde emekçiler tarafından alkışlandı.

Birçok emekçi böyle bir çalışmaya katılmak istediklerini ancak yalnız kaldıkları için cesaret edemediklerini, böyle bir çalışmada seve seve yer alacaklarını belirttiler.

Gaziosmanpaşa İşçi Derneği olarak düzenin işçi ve emekçilere dönük saldırılarını püskürtebilmek için fabrikalardan mahallelere her alanda var gücümüz ile mücadele edeceğiz.

GOP-DER çalışanları

sahiplenen ve bu mücadelenin içerisinde olma isteklerini belirten konuşmaları dikkat çekti.

Eylemimiz sırasında bazı emekçiler de olay yerine gelen ve cezalandırılan kişilerle beraber hareket eden birini döverek mahalleden kovdular. Bu tutumlarıyla eylemimizi sahiplendiklerini gösterdiler.

Komünistler olarak bundan sonra da işçi sınıfını kazanma mücadelemizde önümüze çıkanlara karşı amansız bir mücadele yürüterek emekçilere devrim ve sosyalizm davasını sahiplenmeye, mücadeleyi büyütme çağrısına devam edeceğiz.

Gaziosmanpaşa'dan komünistler

“Halk aydınına sahip çıkıyor!”

Antikapitalist, DTP, EHP, EMEP, ESP, İşçi Mücadelesi, İHD İstanbul Şubesi, Odak Dergisi, ÖDP İstanbul İl Örgütü, Sosyalist Dayanışma Platformu, SDP, SEH ve TÖP, 7 Nisan günü Taksim Tramvay durağında yaptıkları açıklamayla, 301. madde ve TMY terörüyle devletin hedef durumuna getirdiği aydınlarla dayanışma içinde olduklarını ifade ettiler. 200'ü aşkın kişinin katıldığı açıklamayı İHD yöneticisi Ayşe Yılmaz okudu.

Yaşar Kemal, Baskın Oran, Nuray Mert, İsmail Beşikçi, Haluk Gerger, Vedat Türkalı, Pınar Selek, Bilgesu Erenus, Mehmed Uzun, Murat Belge, Sungur Savran, Eren Keskin, Fikret Başkaya, Ece Temelkuran'ın da destek verdiği açıklama metninde şunlar söylendi:

“Aydınlarımızın kitaplarını sahipleniyoruz. Bugün güncel olarak tehdit edilen aydınlarımızın kitapları, düşüncenin kaynağını kurutmak isteyenlerin, çağlar boyunca meydanlarda yaktığı kitaplarımızdan ayrı değildir. Kitaplarımızla, aydınlarımızla, düşünce özgürlüğü için gadre uğrayanlarla kaderimiz birdir. Bizler, onların yanındayız ve sözümüz, Hrant Dink'in sözleri; ‘yürüyeceğiz, yürüdükleri yollardan...’”

“Halk aydınına sahip çıkıyor!” dövizlerinin taşındığı eylemde 301. madde nedeniyle yargılanan, kitapları yasaklanan yazarların kitapları taşındı. Makaleleri yasaklanan bazı yazarların metinlerinden pasajlar okundu. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden Prof. İbrahim Kabaoğlu'nun hazırladığı ve geniş tartışmalara neden olan rapordan bir bölüm okundu. Şanar Yurdatapan da Yargıtay tarafından suçlu görülen kendi yazdığı kitabından bir bölümü okudu. Basın açıklamasının ardından İstiklal Caddesi'nde aydınların kitapları toplu bir şekilde ajitasyon konuşmaları eşliğinde satıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Erol Zavar'a özgürlük!”

Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu 10 Nisan günü Kızılay postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Sağlığı yaşamı tehlikede / Erol Zavar serbest bırakılsın!” pankartının açıldığı eylemde “İçerde dışarıda hücreleri parçala!”, “Erol Zavar yalnız değildir!” sloganları atıldı. Halen Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevinde tutsak olan Erol Zavar'ın sağlıklı koşullarda tedavi edilebilmesi için Anayasa maddesinin 104/b maddesi uyarınca cezasının kaldırılması talebini içeren 750 adet dilekçe Cumhurbaşkanlığı'na postalandı.

Yapılan açıklamada, Erol Zavar'ın sağlık durumunun endişe verici olduğuna, kanser hastası olmasına karşın tedavisinin üç ayda bir ameliyat edilmesinin dışına çıkmadığına dikkat çekildi. Ameliyat sonrasında hastane sevklerinin, insani olmayan koşullarda ve hasta haklarına aykırı bir şekilde yapıldığı ve her defasında hakarete ve kötü muameleye maruz kaldığı vurgulandı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sivas Sanat ve Hayat Kültür Merkezi'ne faşist saldırı!

4 Nisan günü kuruluş yıldönümünde Sanat ve Hayat Kültür Merkezi'ne gece geç saatlerde saldırı düzenlendi. Kapısı sökülüp, camları kırılan ve talan edilen kültür merkezine destek için gelenler ise gözaltına alınmaya çalışıldı. Hem saldırı, hem de saldırıyı yapanlara değil de mağdurlara uygulanan baskı ve sindirme uygulamaları 5 Nisan'da Sanat ve Hayat Kültür Merkezi'nde yapılan basın açıklaması ile kınandı. Açıklamada, saldırının faillerinin belli olduğu, saldırılarla devrimci kültür sanat çalışmasının engellenemeyeceği, can bedeli yaratılan mevzilerin mücadeleyle korunacağı vurgulandı. “Yaşasın devrimci dayanışma!” ve “Faşizme karşı omuz omuza!” şiarıyla sonlandırılan basın açıklamasına 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Sivas

“Faşizme karşı omuz omuza!”

Eskişehir'de 6 Nisan günü bir Halkevi üyesinin lisede öğrenim gören çocuğuna okul çıkışında demir sopa ve coplarla saldırıldı. Aynı günün akşamı Eskişehir Halkevi'nin camları yine faşistler tarafından taşlarla kırıldı. Faşist saldırılar 8 Nisan günü Adalar Migros önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla kınandı.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: *“Daha liseye yeni başlamış bir çocuğa pusu kuracak kadar kalles ve kimsenin olmadığı bir saatte derneğimizin camlarını kırıp kaçacak kadar korkak ve onursuz olan bu ‘insanları’ ve onların arkasındaki zihniyeti tanıyoruz. Ülkemiz tarihi bu kafatasçı faşist zihniyetin ülkemizi karanlığa sürüklemek için yaptığı katliam ve provokasyonlarla doludur. Bizler, çocuklarına onurlu bir yaşam bırakma iddiası taşıyan insanlar olarak, dün olduğu gibi bugün de insanca yaşam için mücadele etmeye devam edeceğiz...”*

Yaklaşık 80 kişinin katıldığı basın açıklamasına sendikalar, partiler ve devrimci kurumlar destek verdi. Açıklamada “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

ÖSS'ye, paralı eğitime ve geleceksizliğe karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

1 Mayıs'ın öngünlerindeyiz. Gerek coğrafyamızın ezilen halkları, gerek işçi ve emekçiler açısından oldukça önemli olan 1 Mayıs, bu sene diğer senelere oranla daha farklı bir anlam taşıyor. 1977'de 500 bini aşkın işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşen 1 Mayıs sermaye iktidarının azgın saldırıları ile sonlanmış, onlarca emekçi 1 Mayıs günü katledilmişti. İşte bu yıl katliamın 30. yılı ve bizler 1 Mayıs'ı işçi ve emekçilerin özgürlük mücadelesine yaraşır bir biçimde, tarihimizi unutmadan örgütleyebilmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Geçen 30 yıl içerisinde Türkiye'de ve dünyada çok şey değişti. Ancak bu değişimlerden hiçbiri işçi ve emekçiler için, ezilen halklar için olumlu olmadı. Yaşam koşulları ağırlaştı, sömürü derinleşti, dünya ölçeğinde emperyalist saldırganlık dizginlerinden boşaldı. Gençlik kesimleri bugün 30 yıl öncesinde olduğundan çok daha umutsuz, geleceğimiz elimizden bugünden alınmış gibi adeta. 30 yıl öncesine oranla daha fazla insan aç, daha fazla insan sokakta, daha fazla insan güvencesiz koşullarda çalışıyor! Geçmiş ile bugün arasındaki bu kaba farklılıklar bile 30 yıl öncesine göre mücadelenin bugün "daha fazla" ihtiyaç, adeta bir zorunluluk olduğunun göstergesi.

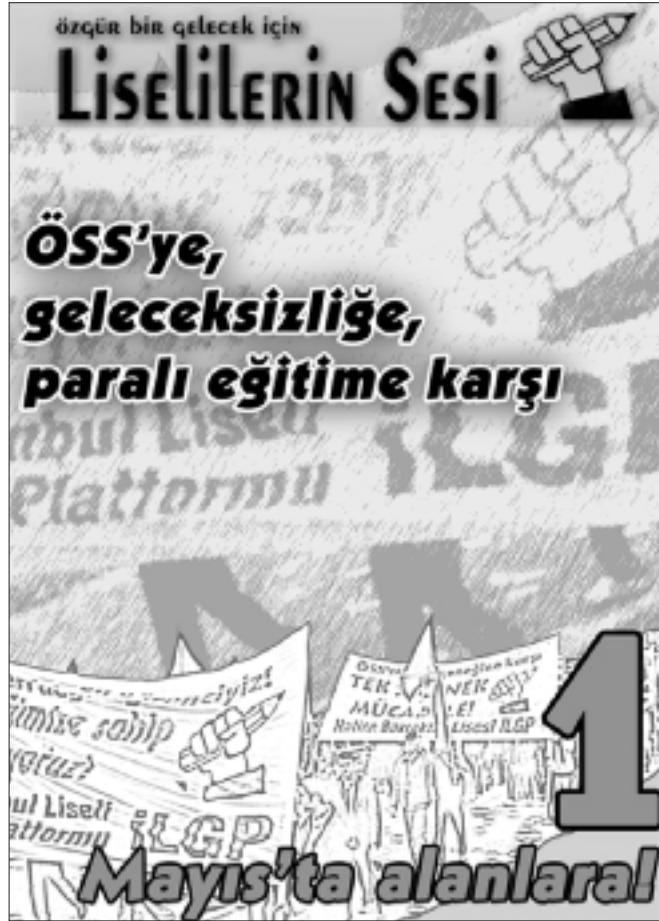
İşte bugün liseli genç komünistler mücadelenin kaçınılmaz bir zorunluluk ve ertelenemez bir görev olduğunun bilinciyle, 1 Mayıs'a hazırlanmak sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Bu aynı zamanda 30 yıl önce bizlere sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratabilmek uğruna 1 Mayıs alanını dolduranların anısına sahip çıkma sorumluluğunun da bir gereğidir!

1 Mayıs'ta liseli gençlik kendi taleplerini alana taşımalıdır!

1 Mayıs İşçi Bayramı'dır ancak 1 Mayıs'ın İşçi Bayramı olarak kutlanabileceği günler gelene dek, 1 Mayıs açık ki bir mücadele günü olarak kalacaktır! Liseli gençlik de 1 Mayıs alanını kendi yürüttüğü özgürlük ve gelecek mücadelesinin taşıdığı bir alan olarak görebilmelidir.

Liseli gençlik çalışmamız bir dönemdir ÖSS karşıtı bir çalışma süreci içerisine girmiş bulunmaktadır. ÖSS bugün geniş gençlik kesimlerinin en temel sorunlarının başında gelmektedir. Özünde yaşadığımız sınıflı toplum yapısının bütün gerçeklerini barındıran bu sınav, liseli gençliğin adım adım geleceksizleştirilmesindeki en önemli halkalardan da birini oluşturmaktadır. ÖSS fırsat eşitsizliği üzerinden şekillenen bir eleme sınavıdır. Esasında bu düzende, düzen tarafından baştan elenmişlere, bunun bir de sonuç belgesi ile açıklanmasıdır. Her yıl 2 milyon gencin kabusu olan bu sınava karşı yürüttüğümüz çalışmaları 1 Mayıs alanına taşımak bugün özel olarak önemlidir. Zira yapılan değişikliklerle sınav sisteminin yeni tablosu eşitsizliği derinleştirmekte, doğal olarak ÖSS'nin sosyal, ekonomik ve psikolojik sonuçları katmerlenmektedir.

Özetle, liseli gençlik çalışmamız hedefe ÖSS karşıtlığını koyduğu bir 1 Mayıs çalışması yürütebilmek zorundadır. İstanbul liseli gençlik çalışmamız açısından bu gündem halihazırda güçlü bir kitle çalışması ile bütünleştirilebilmiş bir biçimde

ikinci dönem başından bu yana ele alınmaktadır. İstanbul çalışmamız açısından şu dönemde yürütülen çalışmalarının 1 Mayıs gündemi ile bütünleştirilebilmesi esas önemli noktayı oluşturmaktadır.

Diğer illerde yürütülen liseli gençlik çalışmalarımız ise yüzlerini bu gündeme çevirmeli ve 1 Mayıs öncesinde kalan üç haftayı yaygın bir ÖSS karşıtı propaganda çalışması ile bütünleşmiş bir politik kampanya olarak ele alabilmelidir.

Bütün bu faaliyetler özel olarak 1 Mayıs alanını hedeflediği kadar, belki bundan da fazla sonrasını düşünmelidir. Zira her zaman söylediğimiz gibi, 1 Mayıs bir takvim gündemi olmayıp, mücadele içerisinde önceli ve sonralı bir günü ifade etmektedir. Bu haliyle çalışmalar elbette 1 Mayıs gündemine kilitlenmelidir; ancak İstanbul çalışmamızın dönem başında ÖSS gündemini ilk ele almaya başladığı günlerde ortaya çıkarttığı biçimde çalışma takvimleri oluşturularak, ÖSS gündeminin 1 Mayıs sonrasında da etkin bir biçimde teşhirine devam edilmesi hedeflenmelidir.

1 Mayıs'a yürürken...

1 Mayıs çalışmamızı yürütürken özel olarak yerelleşebilme hedefini gözetebilmek durumundayız. 1 Mayıs'ı tekil bir gün olarak ele almadığımız ölçüde, liseli gençlik mücadelesinin 1 Mayıs sonrasında güçlü temellerde sürdürülebilmesi açısından güçlü ve güvencesini kendi gücünden alan yerel çalışmalar yaratabilmek özel önemdedir. Bu, elbette çalışma alanlarımızın bugünkü çalışma düzey ve kapasiteleri göz önüne alınarak pratiğe taşınabilecek bir konudur. Ancak 1 Mayıs çalışması kendi tablomuzu da aşmaya çalıştığımız bir süreç olabilmek durumundadır.

Yerel etkinlikler gerçekleştirmek, yerel yayın faaliyetlerine adım atmak bu noktada anlamlı birer

araç olarak düşünülebilir. Yine yerellerin ihtiyacı olan çalışma yöntemlerini gözeterek faaliyet yürütmek de özel olarak önemlidir. İstanbul çalışmamızın bu dönemin başında sergilediği pratik bu açıdan anlamlı bir deneyime işaret etmektedir. Bir okulda referandum 200'lü sayılara ulaşmışken ve orası için uygun bir araçken, başka bir okulda uygun olmadığı düşünüldüğünden bu araç hiç kullanılmamış, ÖSS gündemi afiş, kuşlama gibi araçlarla işlenmiştir. İstanbul çalışmamızın yarattığı bu örnek, farklı araçları aynı anda devreye sokabilmenin bir örneği olduğu gibi, alanlarını tanıyan, yerellerin özgünlüklerinin bilincinde bir çalışma olmanın önemini de göstergesidir.

1 Mayıs'a yürürken ileriye dönük hedefler özel olarak önemlidir. 1 Mayıs'ta güçlü bir kortej oluşturabilmek kendi sınırlarında anlamlıdır ancak ertesi güne devrettikleri her zaman için esas kriterimiz olmalıdır. Bu açıdan 1 Mayıs çalışmamız her koşulda örgütsel hedeflerle bütünlüklü ele alınabilmelidir. Yerelleşme vurgusu ve liseli gençliğin sorunlarından kopmayan bir gündem belirleme tercihi bu yaklaşımın bir ürünü olarak ele alınabilmelidir.

Yine aynı şekilde 1 Mayıs günü liseli gençliğin politizasyonunun bir aracı olduğu yerde, sorun tek başına alana kaç kişi getirebildiğimiz sınırında ele alınmamalı ve liseli gençliğin bütününe seslenen bir çalışma tarzında ısrarcı olunabilmelidir. Bu açıdan lise çalışmalarımız afiş, kuş, bildiri vb. etkin kitle çalışması araçlarını devreye sokabilmeli ve bunları mümkün olan en yaygın biçimlerde kullanmalıdır. Liseli gençlik çalışmamızın temel hedefinin politik bir liseli gençlik mücadelesi yaratmak olduğu bir an bile unutulmamalıdır. Bizler anlık başarıların değil, uzun vadeli ve kalıcı kazanımların mücadelesini veriyoruz. 1 Mayıslar'ı da bu mücadele içerisinde özel olarak önemli oldukları gerçeğini bilerek ama bir araç olarak ele alıyoruz.

1 Mayıs bugüne kadarki çalışmalarımızın bir yansıması olmalıdır!

1 Mayıs bugüne kadarki çalışmalarımızın bir yansıması olmalıdır, olacaktır da. Liseli gençlik çalışmamız geride bıraktığı bir yılın tablosunu 1 Mayıs'ta açığa çıkartacaktır. Bu açıdan liseli gençliğin eylem alanları ile arasına çekilmiş mesafe kapatılmalı, liseli gençlik kesimlerine 1 Mayıs'a katılmanın neden bir ihtiyaç olduğu güçlü bir biçimde anlatılmalıdır.

Liseli gençlik çalışmamızın önünde duran görev açıktır. Bir yüklenme sürecine girmiş bulunmaktayız ve bu sürecin gereklerini yerine getirmek zorundayız! Liseli gençlik çalışmamızın bugüne kadarki deneyimleri, kısa sürede aldığı mesafe daha güçlü sonuçlar yaratabilmenin potansiyel olanaklarını taşıdığı bir göstergesidir! Öyleyse güne yüklenip geleceği kazanmanın zamanıdır!

ÖSS'ye, paralı eğitime ve geleceksizliğe karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Özgür bir gelecek için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Liselilerin Sesi

(Liselilerin Sesi'nin Nisan '07 tarihli 15. sayısından alınmıştır...)

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için

1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs, tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Kendi sömürü düzenini devam ettirebilmek için işçi ve emekçileri ezen patronlar sınıfına karşı işçi sınıfının direniş bayrağıdır. 1 Mayıs, kapitalist sömürü düzenine öfkemizi, eşit ve özgür bir dünyaya olan özlemimizi haykırdığımız günün adıdır.

Kardeşler;

Sömürücü zorbalar, kendi bezirgân saltanatlarını tüm dünyada egemen kılabilmek için saldırmaya devam ediyorlar. Fabrikalara ve atölyelere, iş aletleri ve makinalara el koyuyor, bizlerin emeği ile var olan tüm zenginlikleri kendi özel mülkleri haline getiriyorlar. Onlar, kârlarını her geçen gün arttırırken bizlere açlık ve sefalet düşüyor. Fabrika ve atölyelerdeki kölelik uygulamaları, sefalet ücretleri, sağlıksız ve güvencesiz çalışma ortamları, sağlık, sigorta, emeklilik, kıdem tazminatı gibi en temel sosyal haklarımızın gaspı ile hayatımız her geçen gün daha da fazla cehenneme dönüştürülüyor.

1 Mayıs, tüm bu kölelik koşullarına "Artık yeter!" diyeceğimiz, insanca çalışma ve yaşam koşulları için taleplerimizi haykıracağımız günün adıdır.

Sadece alınterimizle var ettiğimiz zenginliklere el koymakla kalmıyor, dünyadaki tüm yeraltı ve yerüstü zenginliklerini de sürekli yağmalıyorlar. Petrol ve daha fazla kâr uğruna halkların üzerine bombalar yağdırmaktan çekinmiyorlar. Özellikle Ortadoğu on yıllardır emperyalizmin kirli planları ile kana bulanıyor. Filistin halkı siyonizmin saldırılarına uğrarken, ABD Irak'ı işgal ediyor. Şimdi de tüm emperyalistler el ele vererek yeni işgal planları yapıyorlar.

1 Mayıs, tüm bu kanlı işgallere ve yeni işgal girişimlerine "Dur!" diyeceğimiz, emperyalizm ve siyonizmden katliamlarının hesabını soracağımız günün adıdır.

Emperyalizmin ülkemizdeki işbirlikçisi olan sermaye iktidarı da içerde ve dışarıda tüm bu saldırıların ortağı oluyor. Bu saldırıları rahatından hayata geçirebilmek için ise halkları birbirine düşman etmeye çalışıyor. Dün topluma yadıkları şovenizm zehiri ile Ermeni gazeteci Hrant Dink'i katledenler, bu katliamın karşısında yüz binlerin kardeşlik gösterisinden duydukları korkuyla Kürt halkına karşı on yıllardır yürüttükleri saldırıları daha da azgınlaştırarak devam ettiriyorlar.

1 Mayıs, sermaye düzeninin işçi ve emekçileri birbirine düşürme girişimlerini boşa çıkaracağımız, halkların kardeşliği şiarını yükselteceğimiz günün adıdır.

Kardeşler;

Bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde işçi sınıfının bilinçli bölükleri, emeği ücretli kölelikten, halkları emperyalist barbarlıktan kurtarmak için mücadele ediyor. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya, insanlığın eşit ve özgür geleceği için her 1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanında milyonlarca işçi ve emekçi alanlara çıkıyor, taleplerini haykırıyor.

Birlik ve dayanışmaya en çok ihtiyacımızın olduğu bu dönemde, bu mücadeleye ortak olmak bizlerin de en temel sorumluluğudur. 1 Mayıs'ın mücadele geleneğine sahip çıkalım. Kapitalist sömürüye ve emperyalist barbarlığa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs alanlarında olalım.

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin Nisan sayısından alınmıştır)

“Bugün bize düşen görev G-U işvereni karşısında bir bütün halinde dimdik durmaktır!”

Merhaba arkadaşlar;

Öncelikle her şeyin en iyisine layık olan, ezilmeye, sömürülmeye karşı bir araya gelerek örgütlenen, alınterinin mücadelesini veren bütün işçi sınıfını selamlıyorum.

Arkadaşlar, bizler G-U işçileri olarak 2006 Ocak ayından itibaren başlatmış olduğumuz bu mücadelede sona doğru yaklaşıyoruz. Her ne kadar G-U işvereni bunu engellemeye çalışsa da, inaniyorum ki zafer örgütlü bir şekilde bugüne kadar gelen G-U işçilerinin olacaktır. Evet arkadaşlar bugün geldiğimiz noktada halen G-U yönetimi bizlerin taleplerine komik teklifler sunmaktadır. Soruyorum sizlere arkadaşlar, biz G-U işçileri bu sunulan 30 kuruşları mı hak ediyoruz? Artık örgütlülüğümüzü, birlik beraberlik içinde olduğumuzu ispatlamamızın zamanı gelmedi mi?

Unutmayalım ki; bir zamanlar emeğinin karşılığını istedi diye suçsuz yere arkadaşlarımızı işten atan G-U yönetimidir.

Unutmayalım ki; bir zamanlar “Sen de sendikaya imza attın mı?” diye bizleri sorguya çeken G-U yönetimidir.

Unutmayalım ki; 5S, Kayzen diye tutturup bizleri daha fazla sömürmeyi hedefleyen G-U yönetimidir.

Ve unutmayalım ki, şu geçen toplu sözleşme döneminde bizleri temsilen masada oturan sendika yönetimiyle anlaşamayan yine G-U yönetimidir.

Bizler, G-U işçileri olarak patrone hak ettiğimizden fazlasını istemedik. Üstelik geçen bir yıl içerisinde üretimin artmasıyla istediklerimizin karşılığını da peşinen fazlasıyla ödedik.

Arkadaşlar, biz G-U işçileri olarak üzerimize düşeni bugüne kadar fazlasıyla yaptık. Gece gündüz çalıştık, üretimi arttırdık. Karşılığında G-U yönetimi bizlere 30 kuruşluk zammı reva görüyorsa, bundan sonraki dönemlerde fedakârlık yapması gereken G-U yönetimidir.

Bir zamanlar patron sendikalaşmamızı engellemek için nasıl ki, her yolu denedi. Şimdi sıra biz G-U işçilerindedir. İstediklerimizi gerçekleştirmek istiyorsak, alınterimizin karşılığını almak, soframıza yeni bir şeyler katmak istiyorsak, bizlere düşen görev sonuna kadar emeğimizin mücadelesini vermektir. Sizleri kararlı bir şekilde, tek yumruk tek yürek olarak işverene sunmuş olduğumuz taslağın arkasında durmaya davet ediyorum.

Unutmayalım ki bugüne kadar böyle bir şansımız yoktu. Eğer bugün varsa ve ileride G-U yönetiminin elde ettiğimiz hakları gaspetmeye çalışacağı farkındaysak, bugün bize düşen görev G-U işvereni karşısında bir bütün halinde dimdik durmaktır. Evet dostlar, iş yavaşlatmak gerekiyorsa yavaşlatırız, aç kalmak gerekiyorsa kalırız, greve çıkılacaksa çıkarız. Kim durdurabilir soruyorum sizlere. Korkması gereken biz emekçiler, sömürülenler değil, sömürülenlerdir. Zafer inanan, emeğin mücadelesini veren biz G-U işçilerinin olacaktır.

**“Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşesine!”**

G-U'dan bir işçi

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin Nisan sayısından alınmıştır)

İşçilerin örgütlenme sorunları üzerine...

“Sendikalar bitti, sendikacılık bitti, sendikal hareket öldü.” Sermayenin propaganda merkezlerinden çıkan bu sözler, sendika bürokrasisi tarafından da “Sendikaları bitirdiler, sürekli üye kaybediyoruz” biçiminde bir yakınmaya dönüştürülüyor. Bu yıkıcı propaganda işçilerin sendikalaşma eğilimini kırmayı hedeflemektedir. İşçi ve kamu emekçisi sendikalarının bir çoğu, özellikle hareketin gerileme dönemlerindeki ritmine bakarak sermayenin bu “Psikolojik savaş hareketi”nin etkisinde kalmıştır.

Sendikal hareket bir yığın hareketidir ve her yığın hareketi zaman zaman yükselip, zaman zaman da durağanlık gösterebilir. Bugün yürütülen propaganda ‘90’ların başında olduğu gibi işçi sınıfının ortadan kalktığı propagandasının devamıdır. Milyonlarca gencin sendikasız, sigortasız ve en ilkel koşullarda üretim yapan sanayi sitelerindeki atölyeler ve organize sanayi bölgelerindeki fabrikalarda çalışmaya zorlandığı koşullarda örgütsüz bir yığın ortaya çıkıyor ve sendikaların bu yığını örgütlemesi de zorlaşıyor. Örneğin, özellikle özelleştirmenin de hızlanmasına bağlı olarak pek çok sendika üyelerinin önemli bir kısmını kaybetmiştir. Dahası bazı sendikalar işçi yığınlarını saflarına katarak ayakta kalmak yerine patronlar ve hükümetlerle uzlaşarak, işçileri satarak ayakta kalmayı tercih etmişlerdir. İşte bu yaygın örgütsüzlük ve sendika bürokrasisinin uygulamaları gerçekte işçi sınıfının yanında olan sendikalara zarar verirken, işçiler arasında da sendikalaşma eğilimlerine darbe vurmaktadır.

Ancak bunlar gerçeğin bir yanıdır. Diğer taraftan bütün dünyada olduğu gibi Türkiye işçi sınıfı açısından da gerçek anlamda kitlesel bir sendika hareketi daha net olarak kendini ortaya koymaktadır. “Bitti”, “iflas etti” denilen sendikacılık işçilerin birlikte ve kararlı şekilde hareket etmelerine dayandığında neler yapabileceğini göstermiştir. Yüzbinlerce işçinin grevler, direnişler ve büyük sokak eylemlerinin yarattığı sarsıntıya dayanamayıp yıkılan hükümetler oldu. Yine son 10-15 yıllık süreçte kamu emekçilerinin daha önceki yıllarda görülmemiş bir biçimde yasal engellere rağmen sendikalarını sahiplenip yüzbinlerle ifade edilen kitlesellikle örgütlenip taleplerini büyük gösterilerle ve grevlerle ifade edişine tanık olduk.

Öte yandan bu süreç içerisinde sanayi ve organize sanayi bölgeleri, ülkenin nerdeyse her yanında boy verdi. Yaklaşık 6 milyon işçi bu işletmelerde kölelik koşullarıyla kıyaslanabilecek zor şartlarda çalışmaya zorlanıyor. Ülkenin dörtbir yanındaki bu işletmelerde ‘3 S’ diye ifade edilen; sendika, sigorta, sekiz saat iş günü mücadelesiyle beraber işten atmalara karşı sayısız eylemlere başvuruldu. Bu direnişler Gaziantep-Ünaldı’da doruğa çıktı. 20 bin Ünaldı işçisi bir aylık bir grevle taleplerini önemli ölçüde kabul ettirdi. Bu hareket uzlaşmacı sendikacılığa karşı gelişen sendikal hareketin dayanağıdır. Ve gerçek işçi sendikalarının hüviyetini kazanması için bu yığınsal hareket oldukça önemlidir. Sanayi siteleri ile organize sanayi bölgeleri, çalışma koşulları ve işletme büyüklüğü bakımından farklıdır. Bu farklılıklara rağmen onbinlerce işyerinde mücadelenin sorunları birbirine çok yakındır. Koşullar sermaye tarafından tek taraflı olarak belirleniyor. İşçiler kuralları belli bir iş aktiyle çalışmıyor. Üretim sipariş üzerine ve fason olarak yürütülüyor ve bu imkandan yararlanan patronlar sıkça işçilerin işlerine son vermekte. Bu durum işçilerin bir işyerinde uzun yıllar çalışmasına olanak sağlamamaktadır. Tam aksine kimi zaman patronların işçilerin işine son vermesi kimi zaman işçilerin daha iyi koşullarda bir iş bulma isteğiyle işten ayrılması işyerleri arasında bir sirkülasyon yaşanmasına sebep olmaktadır. Bu da

1 Mayıs geleneğimize sahip çıkalım!

Geleceğimizi kazanalım!

1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Her yıl 1 Mayıs’ta bütün ülkelerin işçileri dil, mezhep, ulus, cinsiyet farkı gözetmeksizin baskı ve sömürüye karşı mücadelede birleşirler.

1 Mayıs’ta dünyanın dört bir yanından enternasyonal mücadele bayrakları yükseliyor. Bu yıl işçi sınıfı 1 Mayıs’ı sermayenin saldırılarının giderek yoğunlaştığı, buna karşı örgütlü bir mücadelenin giderek daha büyük bir ihtiyaç haline geldiği koşullarda karşılıyor. Karşı karşıya kaldığımız düşük ücretler, Kıdem Tazminatı Yasa Tasarısı, özelleştirmeler ve birçok saldırıya karşı bu yılki 1 Mayıs bir cevap olacak.

Bu 1 Mayıs’ı Türkiye işçi sınıfı için anlamlı kılan çok daha özel bir neden var. Bu yıl 500 bini aşkın işçi ve emekçinin katılımına ve buna karşılık sermaye iktidarının kanlı bir saldırıyla 36 işçinin ölümüne sebep olduğu ‘77 1 Mayıs’ının 30. yılı! İşçi sınıfı 30. yılında ‘77 1 Mayıs’ında dökülen işçi kanının hesabını soracak ve onların mücadele geleneğine sahip çıkmak için Taksim’de olacaktır!

Yalnızca Türkiye’de değil, dünyanın dört bir yanındaki işçilerin karşılaştıkları benzeri

işçilerin arasında örgütlenmenin handikaplarından birisi olarak ortaya çıkmakta ve işçilerin biraraya gelip aralarında birlik kurmasını zorlaştıran bir etken olmaktadır. Yine de bütün bu çok yönlü kısıklara karşı işçi sınıfının acil talepleri mücadelenin zeminini her geçen gün genişletmekte, her geçen gün sınıfın yeni kesimleri şu ya da bu taleple hareketlenmektedir. Yaşanan koşullar gözönüne alındığında bu mücadelenin ancak, geçmiş mücadelelerin teorik ve pratik birikimlerinin temsilcisi ileri işçi kesimleri, sınıftan yana sendikacılar, en önemlisi işçinin kendi kararlı duruşu ve taleplerine sahip çıkışıyla, örgütlü mücadelenin gerekliliğine olan inancıyla başarıya ulaşacağı ortadadır. Sendikalar ilk ortaya çıktıklarından bugüne bütün diğer işçi örgütlerinden farklı olarak, dil, din, mezhep, milliyet, ırk siyasal görüş vb. hiçbir fark gözetmeksizin bütün işçileri birleştiren kurumlar olmuştur.

saldırlara karşı tüm ülkelerde işçi sınıfının verdiği cevap olacaktır.

Topkapı işçileri de bu saldırılara karşı kendi taleplerini haykıracaktır.

Biz Topkapı’da çalışan matbaa, metal ve tekstil işçileri olarak, bütün işçi kardeşlerimize sesleniyoruz:

1 Mayıs’ta iş bırakarak alanlarda olmalıyız. Katledilen onca işçi kardeşimizin anısına ve haklarımızı elimizden almaya çalışan bu sisteme ve sermayeye karşı tek bir vücut olalım. **Topkapı İşçileri** pankartının altında buluşalım.

* **Birlik içinde olmalı, örgütlenmeliyiz.** Çünkü bir avuç asalak gücünü bizim örgütsüzlüğümüzden almaktadır.

* **Dayanışmayı yükseltmeliyiz.** Çünkü, aynı sınıfın neferleriyiz, sorunlarımız bir ve ortaktır.

* **Mücadele etmeliyiz.** Çünkü haklarımızı, özgürlüğümüzü elde etmenin başka bir yolu yoktur.

Topkapı İşçileri
(Topkapı İşçi Bülteni’nin Nisan sayısından alınmıştır)

Sendikal hareket bir yığın hareketidir ve bizim yeni örgüt biçimleri icat etmemiz gerekmez. Ya da sanayi sitelerinde ortaya çıkan örgütlenmeler, dayanışma dernekleri, kurultaylar kitlelerin bu biçimler içinde yer almasının hangi etkinliklerle sağlanacağı, hangi araçların kullanılacağı faaliyetin önünde yer alanların gayret ve bilgi birikimlerine bağlıdır. Sendikal eylem için, illaki sendikaların çatısı altında olmak gerekmez. İşçilerin günlük talepleri uğruna giriştiği her eylem sendikal bir eylemdir. Ancak işçilerin kazanımlarının istikrar kazanması ve aralarındaki birliğin somutluk kazanması da ancak resmen sendikalı olmalarıyla mümkündür. Bu yüzden de dernek, kurultay ya da herhangi bir işyerindeki sendikal birlikleri sendikalara taşımak unutulmaması gereken bir görevdir.

Deniz-Bir ofset işçisi
(Topkapı İşçi Bülteni’nin Nisan sayısından alınmıştır)

Ömer, Ramazan, Erdoğan ve Mehmet'in hikayesi

BİA (İstanbul) - Ömer Yazgan'ın 29 Ocak 1983'te idam edilmeden önce ailesine yazdığı mektup 25 yıl sonra '78'liler Derneği'nin girişimiyle Kara Kuvvetleri Komutanlığı arşivinden adresine ulaştı. 10 Eylül 2000'de Cumhuriyet Dergi'de Berat Günçikan'ın "o gece"yle ilgili haberini yeniden yayımlıyoruz.

Asıldılar...

O gece yarısı, hemen hemen aynı saatlerde Ankara'da bir, İstanbul'da üç evin kapısı çalındı. Kapıyı açanlara aynı cümleler kuruldu: Oğlunuz infaz edildi, cenazelerini alacak mısınız?

Tarih 29 Ocak 1983'tü.

Cenazeler aynı günün bitim saatlerinde ailelerine verildi. Yeni güne başlanan saatlerde dört ayrı mezarlıkta, dört mezar kazıldı. Askeri battaniyeler içindeki dört genç beden en yakınlarının gözyaşları içinde mezara bırakıldı.

Yakınlardan iki kadın gözaltına alınıp sorguya götürüldü, biri anne, diğeri kız kardeşti. Suç, acımın içinden çıkan ama gerçeği bütün çıplaklığıyla sunan sözcüklerdeydi:

"Katiller."

Anne ondört gün, kız kardeş birbuçuk yıl hapis yattı.

Hem idamlar, hem idam edilenlerin yakınlarının hapisliği 12 Eylül darbesinin aynasıydı. Dört gencin; Ömer Yazgan, Ramazan Yukarıgöz, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur'un da aralarında bulunduğu kırk dokuz kişi idam edilmişti.

Kalemin kırıldığı duruşmaların tümü hukuka uygunluğu yönünden tartışılmalıydı. Erdal Eren'in boynuna ilmek, yakınlarının, avukatlarının "on sekiz yaşından küçük" çığlıklarına kulak kapatılarak geçirilmişti.

Tartışmalar, aradan geçen yirmi yıla rağmen akıl

ve vicdanları rahatlatan bir sona ulaşmayacaktı.

Aralarında sadece soyadı benzerliği bulunan iki Yazgan ile Yukarıgöz ve Kanbur'u idama götüren süreç 17 Ocak 1981'de başladı.

Darbenin olanca ağırlığına, binlerce insanın gözaltına alınmasına, işkence görmesine, işkencede yaşamını yitirmesine ve tutuklanmasına rağmen bir avuç genç bir araya gelip eylem kararı aldı.

Siyasal düşünceleri değişik örgütlerde biçimlenmiş, sonunda daha çok askeri okullarda kendisine yandaş bulan "Sanayi Dev Genç"de karar kılınmıştı. Bu isim daha sonraları Nikaragua'dan esinlenerek, Dev-Sol, Dev-Yol ayrımına bir eleştiri anlamında "Üçüncü Yol" olarak mimmenecekti.

Eylemin ismi konulmuştu, Akyazı'da iki kuyumcu soyulacaktı. Elde edilen altın ve para silah alınmasında ve hâlâ ayakta olduklarını gösterecek yeni eylemlerin hazırlıklarında kullanılacaktı.

Yedi kişiydiler. İki gruba ayrılıp, aynı anda iki kuyumcuya daldılar. Bir grup sorunsuz çıktı altınlarla dışarı, diğesinde ise kuyumcu direndi, üst katta oturan oğlu, seslerden olup biteni kavrayıp polise telefon ettikten sonra silahına sarıldı.

Kuyumcunun önündeki arabada bekleyen ve içlerinde otomobil kullanmasını bilen tek kişi olan Ali Aktürk'e ateş etti. Bir kurşun da kuyumculardan Hasan Kahveci'ye isabet etti. Aktürk ve Kahveci öldü.

Çatışma saatler sürdü. Metin Adil Toraman vuruldu. Arkadaşları bir süre kollarında taşıdılar, ama yapılacak bir şey yoktu, o da ölmüştü. Mehmet Kanbur kalçasından vurulmuş, çevresi sarılmıştı.

Erdoğan Yazgan da uzun süre kaçamadı. Ramazan Yukarıgöz ile İsmail Gökalp, yaralı olan Teğmen Ömer Yazgan'ı da beraberlerinde sürükleyerek izlerini kaybettirdiler. Bir köyün girişindeki inşaata sığındılar, ama sabaha karşı çevreleri kuşatılmıştı.

Bu çatışmada ise polis Mustafa Kılıç yaşamını yitirdi, Ramazan ağır yaralandı.

Askeri hastanede kısa süreli tedaviden sonra Gayrettepe'ye götürüldüler. Yaraları henüz kapanmamıştı, bir ay işkencede tutuldular. Selimiye'de tutuklandılar, Gölçük Askeri Cezaevi'ne konuldular. 30 Mart'ta iddianame hazırlandı, 20 Nisan'da karar açıklandı:

İdam. İsmail Gökalp'in cezası yaşının küçüklüğü nedeniyle yirmi yıl ağır hapse çevrildi. 25 Kasım günü Askeri Yargıtay kararı onayladı.

Bu arada idam kararı veren hâkim yine bir siyasi davada rüşvet alırken suçüstü yakalanacak, buna rağmen dört arkadaşın avukatlarının davanın yeniden görülmesi istemi kabul edilmeyecekti. 3 Mayıs'ta Danışma Meclisi de Askeri Yargıtay'ın onayına katıldı. Asılacaklardı.

Yanlarında ne kadar para varsa diğer koşullara ziyafet verildi, vedalaşıldı. Vasiyetler yazıldı, organlar Organ Nakli Kurumu'na bağışlandı. Her gece gün ışığına kadar biri nöbet tuttu. Geldiklerinde diğerlerini uyandıracaktı.

Gelmediler. Her şey normal seyrine dönmüş gibiydi, ölüm giderek uzaklaşan bir ihtimaldi. 28 Ocak, Ömer Yazgan'ın doğum günüydü. Gardiyanlarla voleybol maçı yaptılar, yorgun düştüler. Nöbetten de vazgeçilmişti artık ama Mehmet'in mide ağrısı tutmuş, koşu tahta atıyordu.

Geldiler.

İzmit Kapalı Cezaevi'nde yapılan infaz ne yakınlarına haber verildi ne de avukatlarına.

Gömüldüler.

Hem yakınlarının hem de toplumun vicdanında başka bir süreç başlamıştı. Yakınları işte o süreci ve öncesini anlattılar...

Mehmet Kanbur bekçiydi. Dönemin valisi Nevzat Ayaz'ın korumalığını yapmıştı. Evlenmiş bir de oğlu olmuştu. 12 Eylül'den sonra bir operasyonda gözaltına alınana kadar, sicili "temiz"di. 40 günde

salıverildi, üç ay sonra...

O gün
orada
o yerde

Karakolda geri hizmete alınmıştı bekçi Mehmet. Sürekli izlendiğinin farkındaydı... Yine de hiç aksatmadı işini, sabah dokuz, akşam beş karakoldaydı. Ta ki 17 Ocak 1981'e kadar... Çatışmada kalçasından yaralanmış, yakalanmıştı...

Aynı günün akşamı Sarıyer Dağevleri'ndeki ev polis ve asker tarafından sarıldı. Karısı Zeynep, evde bulunan üç kişinin kaçması için kapıyı açmakta oyalandı. Ortalığı silah sesleri sardı. Ortalık durulduğunda Zeynep, Mehmet'in kardeşi Şahin, kızkardeşi İnsaf, kocası, ekip araçlarına bindirildi. Sekiz yaşlarındaki Murat karanlıkta bir o yana bir bu yana koşturup ağlıyordu. Ona da polis aracında yer açıldı, hâlâ küfrediyordu.

İşkence, yüzleştirme, aralıksız sorgu... Sonunda Zeynep dışında hepsi salıverildi. Mahkemeye götürülürken Zeynep'le Mehmet aynı kelepçede birleşti.

Mehmet karısına tecavüze uğrayıp uğramadığını sordu, yanıt "hayır"dı. Mehmet "Utançtan ya da benim üzülmemden çekinip söyleyememiş olabilir" diye düşünüp, kendince karısını korudu, dışarıya haber sızdırdı:

"Zeynep hamile..."

Sivas'ın Divriği ilçesindendi Kanbur Ailesi. Mehmet, yedi kardeşin, büyüklerden üçüncüsüydü. Gaziantep'te parasız yatılı okumuş, son yılda Zeynep'i kaçırıp evlenince diplomasız kalmıştı.

Askerlik dönüşü büyük abla ve ağabeylerinin izinde İstanbul'a gelip, bir gecekondu kiralamıştı. İçişleri Bakanlığı'nın açtığı sınava katılmış, bekçi kadrosundan işe alınmıştı. Şimdi ilkokulu bitiren Şahin de yanlarındaydı:

"Zeynep yengem, büyük abim, büyük yengem ve büyük ablam okuma yazma kurslarına gidiyordu. Mehmet Abimde ise politik düşünceler gelişmeye başlamıştı..."

Şahin'in anılarında daha Avşar istasyonunda iken, babasının demiryolcu paltosunu kuşanıp beline taktığı lagant tabancasıyla köylünün korumasını üstlenen Mehmet vardı. O da babası gibi silahı seviyordu.

Sarıyer Dağevleri politik hareketliliğin yoğun olduğu, on-on beş bin kişinin yaşadığı mahalleydi. Mehmet semt örgütlenmesinde yerini aldı, okumayı yazmayı yeni yeni söken Zeynep de.

İkisi de hem insanlarla kurdukları ilişkilerle, hem de kararlılıklarıyla kısa sürede sivrildiler... Mehmet, mesleğinde oldukça başarılı görülmüş olmalı ki, özel alanlarda da görevlendirildi:

"1979-80 yıllarıydı, abim Vali Nevzat Ayaz'ın ya evinin ya da kendisinin korunmasıyla görevlendirildi. 12 Eylül'e kadar da bu görevde kaldı..."

Mehmet önceleri Dev-Yol içinde yer almış, sonra "Üçüncü Yol"a geçmişti. Bunda ordu içindeki örgütlenmeden çok siviller arasına karışmayı yeğleyen Teğmen Ömer Yazgan'ın da etkisi vardı. Polatlılı Yazgan, dört çocuklu bir ailenin tek oğluydu.

Harp Okulu'nda Dev-Genç'le bağlantı kurmuş, sonraları yaşanan ayrışmalarda fraksiyonculuğun yanlışlığından dem vurmuş ve Üçüncü Yol'da durmuştu. Bir pavyon baskınında gözaltına alınmış, ordudan atılmıştı. 12 Eylül'ün şiddeti pek de öyle sert hissedilmedi Dağevleri'nde:

"Eylemler sürüyordu, hatta bir gün kadınlar karakolu basmışlardı, sanırım gözaltına alınan birinin salıverilmesini istiyorlardı... Bir gün çok sayıda gözaltına alma oldu, Mehmet Abim de aralarındaydı."

Kırk gün sonra salıverildi Mehmet. İşine geri döndü ama artık şüpheliler arasındaydı. Bir kaç ay sonra Akyazı'da yakalandı:

"Görüşlerde, abim Murat'ı içeri, yanına almaya çalışıyordu. Alıyordu da. Hukuksal süreci izliyor,

O gece yarısı, hemen hemen aynı saatlerde Ankara'da bir, İstanbul'da üç evin kapısı çalındı. Kapıyı açanlara aynı cümleler kuruldu: Oğlunuz infaz edildi, cenazelerini alacak mısınız?

Tarih 29 Ocak 1983'tü.

Cenazeler aynı günün bitim saatlerinde ailelerine verildi. Yeni güne başlanan saatlerde dört ayrı mezarlıkta, dört mezar kazıldı. Askeri battaniyeler içindeki dört genç beden en yakınlarının gözyaşları içinde mezara bırakıldı.

Yakınlardan iki kadın gözaltına alınıp sorguya götürüldü, biri anne, diğeri kız kardeşi. Suç, acının içinden çıkan ama gerçeği bütün çıplaklığıyla sunan sözcüklerdeydi:

"Katiller."

Anne ondört gün, kız kardeş birbuçuk yıl hapis yattı.

Hem idamlar, hem idam edilenlerin yakınlarının hapisliği 12 Eylül darbesinin aynasıydı. Dört gencin; Ömer Yazgan, Ramazan Yukarıgöz, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur'un da aralarında bulunduğu kırk dokuz kişi idam edilmişti.

Kalemin kırıldığı duruşmaların tümü hukuka uygunluğu yönünden tartışmalıydı. Erdal Eren'in boynuna ilmek, yakınlarının, avukatlarının "on sekiz yaşından küçük" çığlıklarına kulak kapatılarak geçirilmişti.

dışarıya haber yolluyorlardı, kamuoyunu harekete geçirin diyorlardı. Çünkü haklarındaki kararın kesin olduğunun farkındaydılar, darbeciler, üç-beş kişinin üstelik darbeden sonra ortaya çıkıp kendilerine kafa tutmasını 'kötü örnek oluşturur' korkusuyla kabul edemezlerdi."

O gün, 29 Ocak 1983'te Şahin, Avşar İstasyonu'ndaydı:

"Eve yaklaştığımda kalabalığı gördüm, tanıdığım, tanımadığım bir sürü insan. Annem-babam ağlaşıyordu. O zaman öğrendim, abim asılmıştı."

O gece İstanbul'da İnsaf'ın kapısı çalınmış, haber verilmiş, onlara da cenazeleri alıp almayacakları sorulmuştu. Ertesi akşam Çaybaşı Mezarlığı'nda İnsaf, mezarın çevresini saran polis ve askerlere, daha çok da idam kararını aldırana "faşistler" diye bağırıldı.

Bu çığlığın cezası Sağmalcılar, Kastamonu ve İzmit cezaevlerinde geçirilen bir buçuk yıl olacaktı. Şahin okulu bırakıp abisinin izinden gitmeyi düşündü önce:

"Okul ya da iş yaşamıyla mücadele birarada yürümüyordu. Sonra Divriği'ne gittim. Okulda zeki olduğum söylenirdi ama artık durgunlaşmış, içime kapanmıştım. Yine de liseyi bitirdim..."

Zeynep acısını, babasının ölümünden sonra ailenin diğer bireyleri gibi içine kapanan Murat'ın yanında dindirmeye çalıştı. İki yıl sonra ana-oğul Fransa'ya iltica etti. Bir iş buldu, oğlunu büyüttü ve evlendirdi:

"Yengemi en son geçen yıl, düğün için geldiğinde gördüm. Belki çok iyi gizliyor ama henüz o izleri attığını düşünmüyorum. Murat en büyük tesellisi, onda abimi yaşıyor. Murat da hem mizaç hem de davranış olarak abimin özelliklerini yansıtıyor."

Şahin, İstanbul'a dönüp tarih okudu. Üçüncü yılda okulu bıraktı. Siyasi dergilerde yazı işleri müdürlüğü yaptı. Bir gün bir arama sırasında çantasında dergiler bulununca gözaltına alındı, dosyasında asker kaçacağı olduğu yazılıydı.

Birliğine gönderildi, 14. ayda firar etti, nedeni askerlik öncesi evlendiği eşi Nilgün'e duyduğu özlemdi. Bir buçuk yıl sonra evinde yakalandı, dört ay cezaevinde kaldı...

Mehmet'in fotoğrafı evlerinin duvarında asılıydı, birkaç yıl önce indirildi:

"Çünkü annem ve babam sürekli bakıp üzülüyorlardı..."

BİA Haber Merkezi, 11/04/2007

İdam mektubunu 24 yıl sonra aldılar

12 Eylül askeri darbesinden sonra idam cezasına çarptırılan piyade teğmen Ömer Yazgan'ın idamından 10 dakika önce, "kelepçeli elleriyle" yazdığı mektup tam 24 yıl sonra ailesine verildi. Yazgan'ın mektubunda, "Yirmi yedi yaşına bastığım bu gecenin sabahını kimse unutmayacak. Ellerinizden öperim" yazıyordu.

Tozlu raflardaki mektup

Ömer Yazgan, 1981 yılının Ocak ayında Sakarya'da askerle girdiği bir çatışmada yaralı olarak yakalandı. Yargılama sonucu "anayasal düzeni zorla değiştirmeye teşebbüs" suçlamasıyla idam cezasına çarptırıldı. Yazgan, İzmit Kapalı Cezaevi'nde 29 Ocak 1983 günü saat 04.00'de Mehmet Kambur, soyadı benzerliği olan Erdoğan Yazgan ve Ramazan Yukarıgöz'le birlikte idam edildi. İdamdan önce 4 kişi de ailelerine veda mektubu yazdı. Ancak bu mektuplar "sakıncalı" bulunarak ailelere verilmedi. Uzun yıllar Kara Kuvvetleri Komutanlığı arşivinin tozlu raflarında bekleyen mektubu almak için ailesi ve arkadaşları bugüne kadar çok sayıda resmi başvuruda bulundu. Yazgan ailesinin avukatlar aracılığıyla yaptığı başvurular çeyrek asır sonra yanıtlandı ve Kara Kuvvetleri Komutanlığı yetkilileri mektubu 4 Nisan 2007 tarihinde ailesine teslim etti.

Doğduğu gün asıldı

Yazgan'ın, "Anama, Babama ve Kardeşlerime" seslenişiyile başlayan mektubunda verdiği mücadeleyi savunduğu ve tarihin kendilerini haklı çıkaracağını anlattığı paragraflar yer aldı. Ailesine de, "gözyaşlarımızı düşmandan gizleyin, soğukkanlılığımızı yitirmeyin" diyerek şu çarpıcı sözleri yazdı: "Şu anda saat 04.00 ve ben infaz için son hazırlığım olarak bu mektubu yazıyorum... Malım mülkün yok ki miras bırakayım... Biraz acele etmek zorundayım. On dakika bile bana çok görüldü. Elimde kelepçe ile yazmak zor... Az sonra son görevimi yapmak üzere darağacına çıkacağım. Sloganlarımı haykıracağım, dizlerim titremeyecek. Yirmi yedi yaşına bastığım bu gecenin sabahını kimse unutmayacak. Ellerinizden öperim."

(Nergis Demirkaya / Sabah, 11 Nisan '07)

13-14 Nisan'da gerçekleşecek "GATS, AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?" sempozyumuna çağrı!

"GATS, AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?" sempozyumu bileşenleri 7 Nisan günü İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenlediler. 13-14 Nisan'daki sempozyuma çağrı ve bilgilendirme yaptılar.

İlk sözü sempozyum bileşenleri adına YTÜ Mimarlık öğrencisi ve Mimarlar Odası Büyükkent Şubesi Gençlik Komisyonu'ndan Burçin Kuz aldı. Kuz yaptığı açıklamada, son yıllarda hayatın birçok alanında kendini gösteren değişimlerin meslek ve mesleki eğitim alanında da ciddi dönüşümlere sebep olduğunu belirterek, bu alanların özel bir biçimde piyasanın ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirildiğini söyledi. Yakın zamanda çıkarılan "Mesleki Yeterlilik Kurumu Kanunu"na dikkat çekerek, "Saldırı bütünlüklü ve çok boyutlu bir kapsama sahip olmasına karşın, her alanda karşımıza, benzer şekilde, somutta ünvanlı diplomalar, stajlar, kurullar, sınavlar, yeterlilik belgesi, zorunlu çıraklık olarak çıkmaktadır" dedi.

Açıklamada saldırının, mühendislik/mimarlık alanında yetkin mühendislik, eğitim alanında sözleşmeli öğretmenlik ve formasyon sorunu, tıp alanında aile hekimliği uygulaması, hukuk alanında ücretli avukatlık şeklinde ortaya çıkmış olmasına rağmen, bunların aslında bir bütünü parçaları olduğu belirtildi. "Kapitalizmin yapısal krizleri dönüşüm adı verilen bu saldırı dalgası ile giderilmeye çalışılırken, kapalı kapılar ardında geleceğimiz bu dönüşümler eliyle kapitalizmin sahte tanrılarına kurban edilmek istenmektedir. Aynı kaynaktan, farklı alanların kendi özgünlüklerine uygun biçimde paketlenen bu dönüşüm güzellemede temel amaç piyasanın yeni ihtiyaçlarına göre yeni meslek tanımlamasını yaratabilmektir" vurgusu yapıldı.

Yaşanan mesleki dönüşüm saldırılarına karşı örgütlü bir karşı koyuş yaratılması ihtiyacı ile sempozyum çalışmasının başlatıldığı dile getirildi. "Önümüzde bu çalışmalar, gençliğin gelecek sorununun etkili bir biçimde tartışıldığı bir kürsü haline getirebilmenin gerekliliği durmaktadır. Bu yönde yaşanan dönüşümlerin kapsamı sempozyumu aşarak gelecek sorununa sahip çıkan tüm kurumların ve kişilerin ortaklaştığı bir mücadele döneminin başlangıç adımına dönüştürülmelidir" denildi.

Açıklama mücadele çağrısı ile son buldu: "Çağrımızı buradan tekrar ediyoruz! Geleceğine sahip çıkan, mesleki dönüşümlere, işsizlik saldırısına hayır diyen herkes bu sempozyumun bir bileşeni olmalı ve sempozyumun ortaya çıkaracağı sonuçların yaygınlaşması için çaba harcamalıdır!" denildi.

Ardından Çağdaş Hukukçular Derneği temsilcisi Güçlü Sevimli de sempozyumu destekleyen kurumlar adına bir konuşma yaptı. Sempozyumu oldukça anlamlı buldukları için destekçi olduklarını belirten Sevimli, yaklaşık birbuçuk hafta önce destek imzası için açılan metni ve destekçileri kamuoyuna duyurdu.

Basın toplantısının ardından yine İHD'de Sempozyum Hazırlık Toplantıları'nın 6.'sı gerçekleştirildi. Hazırlık toplantısında sempozyumda tartışmaya açılması istenen tebliğlerin başlıkları belirlendi, içerikleri tartışıldı. Karar deklarasyonu oldukça uzun süren tartışmaların sonucunda 3 ana tebliğ başlığı üzerinde ortaklaşıldı. Tartışmalar sonucunda, AB ve GATS sürecinde mesleki dönüşümler, bu dönüşümlerin iktisadi arka planının tanımlanması ve güncel uygulamalarının, hem genel hem de alanlara özgü bir biçimde tarif edilmesi, saldırılara karşı birleşik mücadelenin önemi

vurgulandı. İkinci bir başlık olarak mesleki örgütlenmelerin bugün içinde bulunduğu durum, misyon kaybı vb. olarak belirlendi. Üçüncü tebliğin ise, sempozyumu örgütleyen bileşenin sonrasında da birleşiklik zeminini muhafaza etme ve söz konusu gündemlere ilişkin ortak bir mücadele hattında yol yürüme iradesinin somutlandığı, ileriki sürecin tartışılacağı toplantının sempozyumda deklare edilmesi kararı alındı. Sempozyum öncesi son toplantı 11 Nisan a günü gerçekleştirilecek.

Av. Güçlü Sevimli tarafından okunan imza metni şöyle:

"Mesleki yeterlilik, yetkinlik, uzmanlık, stajyerlik... Hepimizin özellikle son dönemde sıkça duyduğu kavramlar. Tartışmaları uzun dönemlere dayansa da, meslek alanlarının yeniden düzenlenmesi kapsamında hayatımıza giren bu kavramlar; mühendislik, mimarlık, hukuk, eğitim, tıp gibi pek çok alanda somut adımlar atılmasıyla, öğrencileri daha bugünden gelecekteki konusunda karamsarlığa itiyor.

Her meslek alanında değişik biçimlerde ortaya çıksa da, özü itibarıyla aynı olan bu uygulamalar karşımıza ünvanlı diplomalar, değişen sürelerde stajlar, mesleğe kabul kurulları, mesleğe kabul sınavları vb. olarak çıkıyor. Üniversite eğitiminin yetersizliği, meslek içinde karşılaşılan sorunlar sebep olarak gösterilse de, bu eş zamanlı dönüşümlerin gerisinde farklı bir amaç olduğu açık.

'95 yılında imzalanmış GATS anlaşmasının koşulları gereği ve AB uyum sürecinde, mesleklerin yeniden yapılandırılması çerçevesinde, bazı düzenlemelerin yapılması dayatılırken, dönüp meclisten çıkan kararlara, bu kararların altyapısını oluşturan yönetmeliklere baktığımızda, bu yolda hızlı adımların atıldığını görüyoruz.

Ortak sorunların birlikte mücadele etmeyi gerektirdiği açık. Bizler, sorunları tartışabilmek ve birlikte çözüm üretebilmek için bir araya gelmenin önemli olduğuna inanıyoruz. Bu yönde, 13-14 Nisan tarihlerinde Yıldız Teknik Üniversitesi'nde gerçekleştirilecek "GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye" konulu sempozyumu anlamlı buluyor, atılan adımı destekliyoruz!"

İmza metnine bugüne kadar destek sunan kişi ve kurumlar:

Akademisyenler:

Özgür Müftüoğlu (Marmara), **Bülent Tanju (YTÜ)**, Zafer Akdemir (YTÜ), **Fulya Oysel Akipek**

(YTÜ), Tolga Akbulut (YTÜ), **Bülent Tarım (YTÜ)**, Işık Aydemir (YTÜ), **Ebru Şahin (YTÜ)**, Ercan Koç (YTÜ), **Elif Örnek (YTÜ)**, Oya Akın (YTÜ), **Erhan Kurtarır (YTÜ)**, Emrah Altınok (YTÜ), **Özer Karakayacı (YTÜ)**, Ali Kılıç (YTÜ), **Mehmet Gür (YTÜ)**, Eyüp Akaryıldız (YTÜ), **Müge Akad (YTÜ)**, Ahu Karasulu (YTÜ), **Murat Donduran (YTÜ)**, Erdal Eyüpoğlu (GSÜ), **Murat Cemal Yalçınan (MSGSÜ)**, Toktamış Ateş (İÜ), **Ülker Yükselbaba (İÜ)**, Birsen Ors (İÜ), **C. Burcu Kartal (İÜ)**, Dursun Arıkboğa (İÜ), **Ali Kemal Sayın (İÜ)**, Tekin Akgeyik (İÜ), **Gizem Bilgin (İÜ)**, A. Emre Ateş (İÜ), **Burcu Sunar (İÜ)**, Semiha Arayıcı (İÜ), **Nükhet Sivri (İÜ)**, Kadir Karadoğan (İÜ), **Rıfat Okçabol (BÜ)**, Fatma Gök (BÜ), **Ünal Anıl Doğan (İTÜ)**, Cem Terzi (Dokuz Eylül Üniversitesi), **Nergis Doğan (İÜ)**, Sevgi Türkan (İTÜ), **Zerrin Yılmaz (İTÜ)**, Turgay Kerem (İTÜ), **Gülçin P. Gökmen (İTÜ)**, Nezih Ayıran (İTÜ), **Ulger Bulut (İTÜ)**, Onur Sönmez (İTÜ), **Şebnem Kuloğlu (İTÜ)**

Sendikalar, Demokratik Kitle Örgütleri

Eğitim Sen 6 No'lu Şube, Eğitim Sen 7 No'lu Şube, Disk Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Başkanlığı, **Tüm Bel-Sen 3 No'lu şube**, Tüm Bel-Sen 4 No'lu şube, **Dev- Sağlık İş Sendikası**, Sağlık Emekçileri Sendikası, **Tarım Orkam-Sen İstanbul Şubesi**, Bes 1 No'lu Şube

Mesleki Örgütlenmeler-Kulüp ve Topluluklar

Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği, **Çağdaş Genç Avukatlar**, Tıp Öğrencileri Komisyonu, **Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi Öğrenci Komisyonu**, Çevre Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Öğrenci Komisyonu, **Maden Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Öğrenci Komisyonu**, İÜ ÖKM Sinema Kulübü, **Toplumcu Mühendislik-Mimarlık öğrencileri**, Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada +İvme Dergisi, **Emek Hareketinden Mühendis ve Mimarlar**, İTÜ Yetkin Mühendislik Karşıtları, **İÜ ÖKM Müzik Kulübü**, İÜ Öğrenci Derneği Girişimi

Siyasal Gençlik Grupları

Devrimci Proleter Gençlik, Devrimci Sosyalist Gençlik, **EHP Gençliği**, Ekim Gençliği, **Emek Gençliği**, İstanbul Gençlik Derneği, **Yeni Demokrat Gençlik**

Mücadele Postası

Bursa'da DTP ile dayanışma eylemi

DTP'ye yönelik tutuklama ve gözaltı terörü 10 Nisan günü Bursa Adliyesi önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. DTP, İHD, SDP, Partizan, EMEP, ESP, DHP, BDSP, HÖC, 78'liler Derneği, KESK, Tunceliler Derneği, ÇHD, Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Derneği, Sarya Kültür Merkezi tarafından yapılan açıklamada saldırılara karşı mücadele ve dayanışma çağrısı yapılarak tutuklananların serbest bırakılması talep edildi. Eyleme 100 kişi katıldı.

"Keyfi tutuklamalara, TMY terörüne son!" pankartının açıldığı eylemde sıklıkla "Hepimiz Kürdüz, hepimiz DTP'liyiz!", "Gözaltılar, baskılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!", "Susma haykır halklar kardeşir!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

İHD'den Hrant Dink için gece...

İnsan Hakları Derneği, 20 Nisan akşamı "Hrant İçin Aynı Göğün Ezgileri" etkinliği düzenliyor. Saat 19.00'da Beyoğlu'nda PUBBORSA'da başlayacak olan gecede müzikleriyle Kardeş Türküler, Sayat Nova, CAZZ BAZZ, Rojin, Metin-Kemal Kahraman, Harun Topaloğlu, Hakan Yeşilyurt, Grup Helesa, YORGO yer alacak. Geceye konuşmacı olarak Yazar Vedat Türkali ve Av. Eren Keskin katılacaklar.

Adres: Sakızağacı Cd. Küçük Bayram Sk. No:1
Kat:1 Beyoğlu

Trabzon İHD'den basın açıklaması

21 Mart günü "Arkadaşıma dokunma!" kampanyasının son eylemini gerçekleştirmek üzereyken, KTÜ kampüsünde jandarmanın azgınca saldırısına uğramış ve 11 kişi gözaltına alınmıştı.

Bunun üzerine İHD 6 Nisan günü İHD Trabzon Şube'sinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde baskı ve saldırıların sürekliliği vurgulanarak, "KTÜ şiddet üniversitesi olma ayıbından ne zaman kurtulacak?" sorusu soruldu. İHD'nin bu konuyu gündeme getirmek için mücadele etmeye devam ettiğinden bahsedilen açıklama KTÜ'deki bu şiddet ortamının bir an önce son bulması çağrısı ile son buldu. Açıklamaya gözaltına alınan öğrenciler de katıldı.

KTÜ Ekim Gençliği

Düzen partilerinden hesap soralım!

Merhaba sevgili Kızıl Bayrak okurları, Sizlerle bir süre önce karşı karşıya kaldığım bir ayrımcılığı ve kötü muameleyi paylaşmak istiyorum. Biliyorum ki, Kızıl Bayrak gazetesi sorunlarımızı dile getirebileceğimiz bir kürsüdür. Bunu düşünerek yazmaya karar verdim.

Bir süre önce Yalova'ya yakın bir yerde Armutlu Tatil Köyü'ne bir arkadaşım tarafından davet edildim. Bilmeyenler vardır belki, bu tatil köyü İhlas Holding'in patronu Enver Ören'e ait.

Ben bir işçiyim ve tatil bizler için oldukça uzak bir kavram. Bizler için tatil, televizyonlardan izlenir, buralara zenginler gider. Bu tür yerlerin önünden bile geçmişliğimiz yoktur. Biz bilmeyiz yani tatil nedir diye.

Bu fırsat kaçmaz diye düşündüm. Ve akrabalarımın soluğu orada aldık. Sonrasındaysa

burnumuzdan soluyacağımız bir hale geldik. Çünkü bu tatil köyüne girebilmek için AKP'li olmak gerekiyormuş. Bize içeri giremeyeceğimizi söylediler.

Ne kadar moral bozucu bir durum olduğunu söylemeye gerek yok sanıyorum. İhlas Holdingin patronu tüm o serveti biz işçilerin sırtından kazanıyor. Sonra da bu serveti AKP'lilere peşkeş çekiyor. Onlar da daha çok oy kazanabilmek için bunu seçim yatırımına dönüştürüyorlar.

"Ancak bizden olanlar bu tür imkanlardan yararlanabilir" diyorlar. Ancak AKP'nin de zenginleri temsil ettiğini, zenginlerin çıkarlarını savunduğunu görelim. İki kilo bulgur, üç kilo şekere oylarımızı satmayalım. Onlardan hesap soralım.

Sefaköy'den bir okur

Barış Anneleri'nden açıklama...

Barış Anneleri İnsiyatifi, 6 haftadır gerçekleştirdikleri eylemlerini bu hafta da sürdürdüler. 11 Nisan günü Taksim Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelerek basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde açılan "Barış için İmralı'ya bağımsız heyet gönderilsin!" pankartı polislin açıklamaya izin vermeyeceği tehdidi üzerine indirildi. Eylemde "Toplumsal barışın sağlanması imkansız değil!", "İmralı'ya bağımsız heyet gönderilsin!", "Kin, nefret, ırkçılık değil adaleti geliştirelim!", "1 Ekim'de uzatılan barış eline sen de elini uzat!", "Erdoğan barışı seçimlere kurban etme!" dövizleri taşındı.

İlk olarak Barış Anneleri İnsiyatifi, ardından Türk aileleri adına birer konuşma yapıldı. Konuşmada, bu kirli savaşı sürdürmek isteyenler olduğu vurgulanarak, kardeşçe ve barış içinde bir arada yaşama talebi yükseltildi. On dakikalık oturma eyleminden sonra basın açıklaması sona erdi. Açıklamaya 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Samandıra peşkeş çekiliyor!

Sermaye düzeni daha fazla rant uğruna emekçilerin taleplerini hiçe saymaya devam ediyor. Samandıra'nın Veysel Karani ve Akpınar Mahalleleri'nde yaşayan Alevi emekçiler bir süredir mahallelerinde bir Cemevi'nin yapılması için girişimlerini sürdürüyorlar. Cemevi için arazi talepleri karşılanmayan emekçiler sorunu kendi imkanları ile çözmek yönünde çaba sarfediyorlar. Belediyeden bir yer sağlanmasını talep ettiler. Samandıra Belediyesi ise bir yandan "Bu sizin hakkınız!" derken bir yandan da sürekli olarak bu talebi geçiştirme yolunu

tuttu.

En son olarak iki mahalle ortasında kalan bir arazi geçtiğimiz hafta Belediye tarafından ihaleye açıldı. Bu arazi içinde kendilerine Cemevi inşaatı için bir alan verilmesini isteyen emekçilerin talepleri burada da yok sayıldı. Mahalledeki emekçilerinin verdiği bilgiye göre arazi değerinden oldukça düşük bir ücrete Otosan'a peşkeş çekildi. Bu durum emekçi halkın taleplerinin nasıl görmezden geldiğinin en son örneklerinden biri oldu.

Kızıl Bayrak/Samandıra

Adana HÖC: "Komploları boşa çıkaracağız!"

6 Nisan günü Adana'da terörle mücadele polisleri tarafından "bombalı eylem hazırlığı" gerekçesiyle bir operasyon düzenlendi. Yaklaşık 10 ev basılarak 3 kişi gözaltına alındı. Bu evlerden birinde polis bomba ve bomba yapımında kullanılan malzeme ve mühimmat bulunduğunu iddia edip burjuva medyayı da kullanarak bir zafer havası yaratmaya ve ortamı terörize etmeye çalıştı.

Bu saldırılarla ilgili olarak Adana HÖC temsilciliği, gözaltına alınan Emrah Yayla, Soner Yılmaztürk ve Uğur Kılıç'ın mahkemeye çıkarıldığı 8 Nisan günü Adana Adliyesi arkasında bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Komploları boşa çıkaracağız!" şiarlı pankartın açıldığı, BDSP ve ÇHKM'nin destek verdiği basın açıklamasında sıklıkla "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Komploları boşa çıkaracağız", "Baskılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Gözaltına alınan üç kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi. Adliye giriş ve çıkışında slogan atan Emrah Yayla'nın yüzünde morluklar olduğu görüldü.

Kızıl Bayrak/Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

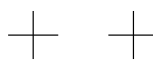
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Maktubuzun fotokopisi ektedir.

**Taksim'i kazanmak
zincirleri kırmaktır!**

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

BDSP

